www.burmeseclassic.com

တောညို

ဂျဲတန်ထရိုက်တာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စောညို

ရဲကန်ထရိုက်တာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၇၀/၂၀၀၄ (၇)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၀၃/၂၀၀၄ (၈)

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၃၀၀/-
အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၁၈၀၉) ချစ်မင်းလျှံစာပေ
အမှတ်-၄၃/က၊ မလိခလမ်း၊ ၃-မိုင်၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၁၇၄) စေတနာ OFFSET
အမှတ်(၁၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ
စာပေ

စောညို

ရဲကန်ထရိုက်တာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြည်သူ့သဘောထား

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ☆ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

ပဲ့ကန်ထရိုက်တာဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဖေါ်

ဦးတည်ရည်ရွယ်ချက်

၁။ ဘုရားတရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးစားမှုနှင့် ကြည်ညိုနိုင်ကြရန်။

၂။ မိမိနိုင်ငံနှင့်ပြည်သူကို အဖျက်သမားများရန်မှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ရန်။

၃။ ဘာသာတရားကို အရေးထားခြင်းသည် စိတ်ချမ်းသာမှုရနိုင်ကြောင်း သိစေရန်။

၄။ လူများသည် ဒေါသမောဟ မဖြစ်ဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာစိတ်ထားနိုင်ရန်။

၅။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သဘာဝတရားပေါ်မှာတည်ကြောင်း သိနိုင်ရန်။

၆။ မိမိနိုင်ငံအတွက် စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှုရှိစေရန်။

ဤရည်ရွယ်ချက်များနှင့် စာရေးသူက ယခုဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ကိုယ်ပိုင်အရေး ကိုယ်ပိုင်အတွေးနှင့် ရေးသားပါသည်။

စောညို

BURMESE CLASSIC
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘယ်သူသိသိ၊ မသိသိ၊ ငါ့နိုင်ငံအကျိုးပျက်အောင် ငါမလုပ်။
ဘယ်သူသိသိ၊ မသိသိ၊ ငါ့နိုင်ငံအကျိုးရှိအောင် ငါစာပေဖြင့် ငါလုပ်မည်။

စောညို

ကျွန်ုပ်သည်

* ရတနာသုံးပါးကို ဦးညွှတ်၏။
* နိုင်ငံတော်ကို ဦးညွှတ်၏။
* ပြည်သူ့ကို ဦးညွှတ်၏။
* တဖတ်မရှိသတ်ကို ဦးညွှတ်၏။
* ကျွန်ုပ်အား မွေးဖွားပေးသော
  တရေးဆရာကို ဦးညွှတ်၏။

စနေထွန်း

ဖာတ်လမ်းစဉ် (၁)

စနေထွန်း သူ့ကို ရှာနေရချေပြီ။

သူ သို့မဟုတ် မင်းရဲဗလသည် နိုင်ငံအတွက် ကြောက်စရာမကောင်းသော ရန်သူတစ်ယောက်မဟုတ်သည် တောင်မှ အတော်သတိထားရမည့် အဖျက်အမှောင့်လုပ်ငန်း တစ်ရပ်ကို လုပ်နေသူဟု မှတ်ယူထားရမည်။

သူ့အဖျက်အမှောင့်ကို ဥပဒေသက်ဆိုင်ရာတို့မှ အချိန်မီသိရှိပြီးနောက် သူလုပ်မည့်အလုပ်ကို အချိန်မီကလေး ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

လူစည်ကားရာအရပ်တွင် ဘေးလူများကို သေစေ နိုင်သည့် အဖျက်ပစ္စည်းတွေ ထားရှိသော မင်းရဲဗလ၏လက်ချက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို ထုတ်ဖော်ပြီးသည်နောက် သူ့နောက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုးလိုက်ကြသည်။

မင်းရဲဗလက ရန်ကုန်ထဲတွင်ပင် ရှိသည်။

မင်းရဲဗလအမှုတွဲကို ကိုင်ရသူက ပခုံးထက်တွင် ကြယ်နှစ်ပွင့်သာ ရှိနေသေးသော စနေထွန်းဖြစ်သည်။

စနေထွန်းသည် ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေးမှ အထူးရဲအရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုသည် နိုင်ငံရေးမှုဖြစ်သလို ရာဇဝတ်မှုလည်း ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် မင်းရဲဗလကို ပေါ့သေးသေးထားတွက်လို့ မရပေ။ စနေမှာ အထက်မှပေးအပ်သော ဝတ္တရားကို ကျေပွန်သလို စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ကြယ်တစ်ပွင့်ရာထူးမှ နှစ်ပွင့်သို့ တိုးလာသူ။

မင်းရဲဗလ၏ အကြောင်းကို လေ့လာသည်။ မင်းရဲဗလ၏ရုပ်သွင်ကို လေ့လာသည်။

လူကို မဆုံစည်းမိသည်တိုင် သူ့ရုပ်ကို အပြင်တွင်မြင်တာနှင့် မှတ်မိလောက်အောင် ဦးနှောက်နှင့်စိတ်ထဲတွင် မှတ်ကျောက်တင်ထားသည်။

မင်းရဲဗလကို ရုတ်တရက် မဖမ်းနိုင်ကြခြင်းမှာ

မင်းရဲဗလသည် ရုပ်ဖျက်ကောင်းသည်။ အတိမ်းအရှောင်ကောင်းသည်။ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသည်။

သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်အရဆိုလျှင် ရန်ကုန်တွင် သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများ မရှိပါ။

သူ့ဇာတိချက်ကြွေက မကွေးမြို့ဖြစ်သည်... ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပြည်ပတွင် ရောက်နေသော အဖျက်သမား သောင်းကျန်းသူအချို့နှင့် ဆက်မိရာမှ နိုင်ငံရေးအယူမှားကာ နိုင်ငံရေးနတ်စိမ်း ဖြစ်သွားခဲ့၏။

နိုင်ငံရေးနတ်စိမ်းဆိုတာက သူတို့လိုတာရလျှင်ရ၊ မရလျှင် နိုင်ငံတော်နှင့် ပြည်သူကိုဒုက္ခပေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တွင် ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိသောသူသည် ဆွေမျိုးသားချင်းနေရာများ၌ ခိုအောင်းစရာအကြောင်းမရှိ။

ရန်ကုန်တစ်နေရာရာတွင် ကပ်ခိုနိုင်၏။

စနေထွန်းက မင်းရဲဗလနေရာကို စုံစမ်းသည်။ ဦးစွာစုံစမ်းမိတာက ရန်ကုန် ရေဝေးသုသာန်နှင့် ကပ်နေသော ရွာကလေးတစ်ရွာထဲတွင် ခိုအောင်းနေကြောင်းသိသဖြင့် အရပ်ဝတ်နှင့်လိုက်သည်။

မင်းရဲဗလက သူ့ထက်တစ်နာရီစောပြီး လစ်သွားသည်။ နောက်တစ်ခါက သူတောင်းစားလောကတွင် မင်းရဲဗလ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရောက်နေသည်ဟု သိရသည်။ စနေက မင်းရဲဗလကို ခြေရာကောက်သည်။

သူ့ရှေ့မှာပင် မင်းရဲဗလက အဘိုးအိုတစ်ယောက် ပုံအသွင် တုန်တုန်ချည့်ချည့်နှင့် ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းနေသည်။

သည်စဉ်က စနေထွန်း အရပ်ဝတ်နှင့်ပဲ။

သူနှင့်မင်းရဲဗလ ဆုံစည်းမိကြသည်က မြို့ပတ်ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ ဖြစ်ကြသည်။

မင်းရဲဗလက စနေထွန်းကို သိသလို စနေထွန်းကလည်း ရဲမျက်လုံးနှင့် သိလိုက်သည်။

မင်းရဲဗလ ဘယ်လိုပဲ အဘိုးအိုလိုဆောင်ဆောင် မဖျောက်ဖျက်နိုင်တာက သူ့မျက်လုံးတွေ။

မျက်လုံးတွေက အသက်အရွယ်နှင့် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် အရောင်တောက်လွန်းသည်။

ပြီးတော့ ခြေထောက်တွေ။

ရော်ဘာဖိနပ်အစုတ်ကို စီးထားသော သူ့ခြေထောက်တွေက အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏အသွင်နှင့် မတူအောင် သန်မာတောင့်တင်းလွန်းသည်။

စနေက အကြောင်းသိအောင် အဘိုးအို၏ခေါင်းထက်တွင် ပေါင်းထားသော လုံချည်စကို မတော်တဆလိုလိုနှင့်

တိုက်မိုက်မိကာ ဆွဲချတ်တော့သည်။ နက်သောဆံပင်တွေက ပေါ်လာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မင်းရဲဗလ၏တောင်ဝှေးတုတ်က စနေ၏ ညို့သကျိုးပေါ် ကျလာသည်။ ညို့သကျိုးကို အရိုက်ခံရတာ စနေအတွက် တစ်ဖုန်နာသွားသည်။

နာကျင်မှုကြောင့် မလှုပ်ရှားနိုင်မီ မြို့ပတ်ရထားတွဲပေါ်မှ မင်းရဲဗလ ခုန်ချသွားသည်။ ထိုစဉ်က ရေကူးဘူတာနှင့်နီးနေသည်။

ရေကူးမှ ပြောင်းပြန်ခုတ်မောင်းလာသော ရထားတွဲပေါ်သို့ မင်းရဲဗလ ခုန်တက်ပါရှိသွားသည်။

လွတ်သွားခဲ့ချေပြီ။

တရားခံပြေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရသည်မှာ စနေထွန်းအတွက် သားကောင်နှင့် မုဆိုးလိုပါပဲ။

မုဆိုးကောင်းဆိုတာ သားကောင်လွတ်သွားလျှင် ထိုသားကောင်ကို အလွတ်ပေးရိုးထုံးစံမရှိ။ သားကောင်နောက်သို့လိုက်စမြဲ။

စနေက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် မင်းရဲဗလ နောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်သည်။

စနေသည် ယခင်က ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တရားခံများကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံဖမ်းလျှင် ဖမ်းမိစမြဲ။

မင်းရဲဗလကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။

သည်ကောင် ကံကောင်းလို့ပဲလား။ လျင်လို့ပဲလား။

စနေက အသက်အစိတ်ရှိပြီး မင်းရဲဗလက သူ့ထက် ငါးနှစ်ကြီးကြောင်း နောက်ကြောင်းရာဇဝင်အရ စနေ သိထားခဲ့သည်။

စနေသည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမား။

သူ့မိဘတွေက ချမ်းသာသည်။ သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို သူတို့လိုမဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်စေချင်သည်။ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်မှုရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

စနေက ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းမှ ငြိမ်ငြိမ်မနေတတ်။

အထူးသဖြင့် သူစာဖတ်စအရွယ်တွင် စုံထောက်ဝတ္ထု၊ ဘာသာပြန်စွန့်စားခန်းဝတ္ထု၊ သဲလွန်ဗိုက်ရင်ခုန်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရာမှ စွန့်လွှတ်စွန့်စားချင်စိတ်တွေပေါ်လာသည်။

သူဘွဲ့တစ်ခုရလျှင် တပ်မတော်သို့ ဝင်မည်ဟု ရည် မှန်းထားခဲ့သည်။

သို့သော် ကုသိုလ်ကံတရားက ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ

ရည်ညွှန်းလိုက်သည် မသိဘဲ သိပ္ပံဘွဲ့တစ်ခုရပြီးသည်နှင့် ရဲအရာရှိ အတတ်သင်ကျောင်းသို့ ရောက်သွား၏။

ဒါက သူ့အတွက် ပိုသင့်လျော်သည်။

ရဲလုပ်ငန်းဆိုတာ စူးစမ်းမှု၊ ဆင်ခြင်မှု၊ သတ္တိနှင့် ဦးနှောက်ကို ပိုသုံးရသည် မဟုတ်လား။

ပထမတော့ နှုရဲအုပ်။

ယခုလက်ရှိမှာတော့ ရဲအုပ်။

မနေ့ကပဲ သူ့ကို ဌာနမှူးကြီးက ခေါ်တွေ့သည်။ စနေကို မင်းရဲဗလ အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေးသည်။

စနေက မင်းရဲဗလနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လွတ်သွားကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အစီရင်ခံလိုက်သည်။

"ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်လျော့မှုတော့ မဟုတ်ဘူး… ခင်ဗျားမှာ လိုအပ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုက အားနည်းသွားလို့ပဲ… ရဲတစ်ဦးဟာ တရားခံကို ဖမ်းတော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဖမ်းဖို့ချည်းတွက်မထားနဲ့… တရားခံဆီက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ချက်တွေ ပြန်လာမလဲ… အဲဒီတုံ့ပြန်ချက်ကို ဘယ်လိုရှောင်မလဲဆိုတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သီအိုရီကို စဉ်းစားတွက်ထားရမယ်… မင်းရဲဗလဟာ သူ့လုပ်ဆောင်ချက်တစ်ခု မပြီးမချင်းတော့ ဒီနယ်က

www.burmeseclassic.com

ခွာမှာမဟုတ်သေးဘူး… ဒီတော့ သူဟာ အကျဉ်းအကျပ်ထဲကနေ ခုခံနေမှာပဲ… နောက်ဆို သူနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်က လက်ဦးမှုရချင်ရင် ယူချင်ယူ… နောက်ကျခဲ့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ အခြေအနေရှိရမယ်… ခုအခြေအနေမှာ ခင်ဗျားထက် မင်းရဲဗလက ပိုလျင်နေတယ်…"

ဌာနမှူးကြီး၏ ယူဆချက် ပညာပေးချက်ကမှန်ပါသည်။

စနေသည့်အတွက် မင်းရဲဗလကို ပိုခံပြင်းသည်။ မိအောင်လိုက်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်က ပိုနိုင်မြဲသထက် နိုင်မြဲလာ၏။

ဒါကြောင့် သူက အိမ်တောင်မပြန်တော့ဘဲ စခန်းမှာပဲ အိပ်သည်။ စခန်းမှာပဲ သတင်းယူသည်။

အိမ်စောင့်မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ သူ့အတွက် လွတ်လပ်သည်ပဲပေါ့။

စခန်းတွင် သူရှိစဉ် သည်ညနေမှာ ဖုန်းလာသည်။

ပြည်သူ၏အကူအညီ ယူရမည်ဆိုသည်နှင့်အညီ ပြည်သူဖြစ်သော ရပ်ကွက်ကောင်စီမှ ဖုန်းလာသည်။

ထိုဖုန်း၏အစီရင်ခံချက်မှာ မိမိတို့ရပ်ကွက်တွင်း အိမ်တစ်အိမ်တွင် သူစိမ်းတစ်ဦးရောက်နေပါသည်။ အိမ်ရှင်မရှိသလို ထိုသူစိမ်းမှာ ဧည့်စာရင်းလည်း လာမကိုင်ပါ။

စနေတို့အကြောင်းကြားထားသော လူတစ်ယောက်၏အလုံးအထည် အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့် မျက်နှာပုံစံတူကြောင်းပါ ပြောသည်။

စနေ တက်ကြွသွားသည်။

ယင်းအိမ်၏အိမ်အမှတ်၊ထိုလူနေထိုင်သောအခန်းကိုပါမေးသည်။ ယခု ထိုလူ အိမ်မှာရှိသလားဟုပါ မေးသည်။ ရှိမရှိတော့ မသိပါဟု ရပ်ကွက်လူကြီးက ဆိုသည်။

စနေက နယ်ထိန်းကိုစိုးသိန်းကို ခေါ်ပြီး ထိုအိမ်သို့ သွားရောက်လေ့လာရန်၊ နေထိုင်သူ ဘယ်သူဆိုတာကိုပါ လေ့လာပြီး မိမိထံ ဆက်လက်လှုပ်ရှားအကြောင်းကြားဖို့ ပြောလိုက်၏။

အကြောင်းကြားသည့်ရပ်ကွက်မှာ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းတစ်နေရာက ဖြစ်သည်။

ကိုစိုးသိန်း ထွက်သွားသည်။

ဖုန်းကိုစောင့်နေသည်။ ကိုစိုးသိန်းကို ဂျီအက်စ်အမ်(မ်) အိပ်ဆောင်ဖုန်းလေး ပေးထားသည်။

တစ်နာရီပဲ ကြာသည်။

ကိုစိုးသိန်းဆီမှ ဖုန်းလာသည်။

ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီးတစ်ဦးနှင့် ကိုစိုးသိန်းတွေ့၏။ ရပ်ကွက်လူကြီးက ညွှန်ပြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုအိမ်မှာ လမ်းတစ်လမ်းထဲတွင်ရှိပြီး အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးဖြစ်ကြောင်း၊ လေးထပ်ရှိသည်။ အထက်ထပ်ညာဘက်ခန်းတွင် မျက်နှာစာ၌ ကုံခါးတွေပိတ်ထားသည်။

အိမ်ရှင်မှာ ခရီးထွက်နေကြောင်း၊ ယခု ဝင်ရောက်နေထိုင်သူမှာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်ပြီး နေ့ဘက်မှာ အပြင်မထွက်ဘဲ ညဘက်မှ အပြင်ထွက်လေ့ရှိသည်ကို အိမ်နီးနားချင်းများထံမှ စုံစမ်းလို့သိရကြောင်းဖြင့် အစီရင်ခံသည်။

ဒါဆို အဲသည်လူကို စနေ သွားရောက်စစ်ဆေးဖို့ပဲရှိ၏။

အရပ်ဝတ်သွားခြင်းလက် ရဲအရာရှိဝတ်စုံနှင့် သွားခြင်းက ပိုအကျိုးသက်ရောက်နိုင်သည်။

ရဲအရာရှိမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ပြည်သူတွေဆီမှလည်း အကူအညီရနိုင်သည်။

စနေက သူ၏ယာမာဟာဒီတီ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်သို့ သုတ်ခြေတင်သည်။

မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးမှာ အင်မတန်ကားများသည်။ ယာဉ်ကြောတွင် ကားများက လူစီးခရီးသည်တင်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ အငှားတက္ကစီကားများနှင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးမောင်းနှင်နေကြသည်။

စနေက မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို တစ်နေရာတွင် ရပ်ပစ်ခဲ့၏။ ခပ်သွက်သွက်ပင် ကားလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူး၍ မြောက်မှတောင်သို့ လျှောက်လာသည်။

ကားတွေကို ကွေ့ရှောင်ပတ်ဖြတ်ကူးရတာ မလွယ်ကူ။

လူသွားလမ်းမျဉ်းကျားက ဖြတ်ကူးတာတောင် တချို့ယာဉ်တွေက အလျှော့မပေး မောင်းနေကြသည်။

စနေကိုတော့ ရဲယူနီဖောင်းနှင့်မို့ အလျှော့ပေးကြ၏။

မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ကမ်းနားလမ်းအကြားရှိ လမ်းတစ်လမ်းသို့ ဝင်သည်။ လမ်းမကြီးပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လူတွေ ဆိုင်တွေ ပွနေပါသည်။

ရန်ကုန်အရှေ့လားသော် မင်္ဂလာဈေးမှာ လူစည်သည်။

အနောက်လားသော် အတယ်ကြီးတို့နေထိုင်ရာ အနောက်ပိုင်းမှာ လူစည်သည်။

ရန်ကုန်တွင် အဲသည်နှစ်နေရာက လူသွားလာသွားများလွန်းလှသည်။ ဆိုင်တွေ များလွန်းလှသည်။

စီးပွားရေးသမားတွေ၏စင်တာပဲကိုး။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လမ်းထိပ်တွင် ရွှေဆိုင်းတန်းတွေ ရှိသည်။ လမ်းကလေးထဲ ဝင်တော့လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှပါချေ၏။

မင်္ဂလာဈေးနားတစ်ဝိုက်လို ညစ်ပတ်မနေပါ။

မင်္ဂလာဈေးနားက လမ်းတွေမှာ တိုက်အိမ် တိုက်သစ်တွေရှိသော်လည်း ညစ်ပတ်သည်။ ကားတွေကို လမ်းထဲမှာ စည်းကမ်းမရှိတို့ ထားတတ်သည်။ နေသည့်လူတချို့တစ်ဝက်တွေက စည်းကမ်းမရှိ။

ယခုအနောက်ပိုင်းလမ်းထဲဝင်တာနှင့် အေးချမ်းငြိမ်သက်နေသည်။

စနေက အဆင်သင့်စောင့်နေသော စိုးသိန်းနှင့် တွေ့သည်။

"အဲဒီတိုက်ပဲ ဆရာ… တိုက်ရဲ့ညာဘက်ခန်းမှာ တံခါးတွေ ပိတ်ထားတာ တွေ့လား… "

မြင့်မားသော တိုက်တွင် အခန်းတိုင်း၌ ဝရံတာလသာဆောင်မပါ။ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိညာဘက်ခန်းတွင် ကိုစိုးသိန်းပြောသလို တံခါးတွေ ပိတ်ထားသဖြင့် သစ်သား တရုတ်ကတ်အနီတွေကိုပဲ မြင်နေရ၏။

"ကိုစိုးသိန်း… ခင်ဗျား အဲဒီတိုက်အောက်ထပ်ကစောင့်… ကျုပ် သွားမယ်… "

လှေကားမှာ ကောက်ကွေ့ကြီး ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်အားနည်းသဖြင့် မြင်ရသမျှ မပီမသဖြစ်နေသည်။

စနေထွန်း လှေကားနားရောက်ကာနီးတွင် တိုက်ခန်းမတွေဆီမှ စီခနဲ ဆိုခနဲအသံတွေ ထွက်လာသည်။

ပြီးတော့ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေထွက်လာသည်။

"မီး… မီး… မီးလောင်တယ်… "

"ပြေးကြ… ပြေးကြ… "

လှေကားဆီမှ အော်သံတွေ ကြားရသည်။ အော်သံများသည် မပီမသရှိလှ၏။

ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပြေးဆင်းလာသံတွေ။

စနေက လှေကားဆီ ပြေးသွားသည်။ တရုတ်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးအချို့နှင့် ကလေးတွေ ဖြစ်သည်။

"ဘာလဲ… ဘာဖြစ်တာလဲ… "

"ဟိုမှာ… ဟိုမှာ… မီးလောင်နေတယ်… မီးလောင်နေတယ်… "

မပီမပြင်မြင်ရသော လှေကားထိပ်ဆီ တရုတ်မ တစ်ယောက်က လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

'မီး'ဟူသော အော်သံကြောင့် တခြားအခန်းမှ

www.burmeseclassic.com

လူတွေလည်း ကျွက်စီကျွက်စီအော်ကာ ဆင်းပြေးလာကြသည်။

"ဟာ... ဒါဆို မီးသတ်ကိုအကြောင်းကြား... မီးသတ်ကို အကြောင်းကြား... "

စနေက တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ပြောတော့ အဘိုးကြီးက...

"ဝမီစိဘူးလေ... မီးစပ်က အာဝေးကြီးဟာ... ဝဘယ်စိမလဲ... "

အဘိုးကြီးပြောစဉ် စနေက လှေကားတစ်လျှောက် တက်ပြေး၏။ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းပြေးလာသူတွေနှင့် တိုက်မိခိုက်မိသော်လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။

အကြောင်းမှာ လှေကားထိပ်တွင် မီးခိုးများ အူထွက်နေပြီး ထိုမီးခိုးများသည် ညာဘက်အခန်းမှလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

အဲ့သည်အခန်းတွင်း ရောက်နေသူက မင်းရဲဗလဖြစ်မှာ သေချာ၏။ အခန်းမီးလောင်နေသည့် ဆိုကတည်းက သူ့လက်ချက် တစ်နည်းနည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲဗလကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အပြေးအလွှားသွားသည်။

မီးလောင်နေသော အခန်းသည် အင်မတန်အန္တရာယ်များ၏။ မီးအန္တရာယ်ကော မင်းရဲဗလ၏အန္တရာယ်ကို

ပါ တွေ့နိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်၏။

ထိပ်တိုက်တွေ့ရှိချက်ကို စနေက ရယူလိုသည်။

အထက်ဆုံးရောက်တော့ မီးခိုးတွေက မင်းရဲဗလရှိသောအခန်းမှ အူထွက်နေသည်။ တံခါးကလည်း ပွင့်နေသည်။

သူ့သေနတ်ကိုတောင် သေနတ်အိတ်ထဲမှ မထုတ်ဘဲ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

လှေကားမှာ ပိုးတဝါးရှိသလောက် အခန်းထဲမှာတော့ ဝင်လုဆဲနေရောင်ကြောင့် လင်းချင်းနေသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။

"ငါလာပြီဟေ့ မင်းရဲဗလ... "

စနေ ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံပေးလျှက်က ကြောင်သွားသည်။ ဝင်ပေါက်ရှိရာအခန်းတွင် မီးသွေးမီးဖိုတစ်လုံးရှိကာ ထိုမီးသွေးမီးဖိုတွင် ထင်းစများထည့်သွင်းလောင်မြိုက်နေသည်။

မီးခိုးတွေက အူထွက်နေသည်။

ချက်ချင်း အစီအမွှာယ်နားလည်သွားသည်။ မင်းရဲဗလသည် သူလာတာကို ရိပ်မိသွားချိမ့်မည်။

သည်တော့ ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖန်တီးလိမ့်မည်။ ထိုထွက်ပေါက်က အခန်းမီးလောင်သလိုလုပ်ပြီး ကျန်အခန်းမှ လူတွေ ထွက်ပြေးအောင်လုပ်မည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြီးတော့ အဲသည်လူတွေနှင့်ရောကောသောကော ဆင်းချသွားခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဆင်းတဲ့လူတွေထဲမှာ မြန်မာတစ်ယောက်မှမပါ။

တရုတ်တချို့၊ တရုတ်မြန်မာကပြားတချို့ပဲ ပါသည်။

ချက်ချင်းတွေးလိုက်မိ၏။

ထိုတရုတ်တွေထဲတွင် တရုတ်လို ရုပ်ဖျက်ထားသော မင်းရဲဗလ ပါသွားမှာ သေချာသည်။

တော်တယ်ကွာ။

ရန်သူပေမဲ့ စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိသည်။

သူက အောက်ထပ်သို့ ကပျာကရာပြန်ဆင်းလာ၏။ လမ်းထဲတွင် လူတွေကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်နေကြသည်။ လူအုပ်ကလည်း မီးငြိမ်းသတ်နိုင်ဖို့ လှေကားထက်သို့ အပြေးအလွှား တက်လာကြသည်။

"မသွားကြနဲ့... မသွားကြနဲ့... မီးလောင်တာ မဟုတ်ဘူး မီးသွေးမီးဖိုထဲ ထင်းစတွေထည့်ရှို့ထားတာ... "

ရိုးရိုးသားသားမန်အရပ်သား မဟုတ်ဘဲ ယူနီဖောင်းဝတ်ရဲအရာရှိတစ်ဦး၏ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဒုတိယထပ်

လှေကားတွင် လူတွေတန့်သွား၏။

"မီးလောင်တာ မဟုတ်ဘူးလား... "

တစ်ယောက်၏အမေး။

"မဟုတ်ဘူး... မီးသွေးမီးဖိုကို တည်တာ... "

"ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား... "

"ဟုတ် မဟုတ် ခင်ဗျားတို့သွားကြည့်ဗျာ... ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ပဲ မီးသတ်လိုက်ကြ... ကျုပ်တရားခံနောက် လိုက်ရဦးမယ်... အဲဒီမှာနေတာ ကျုပ်တို့လိုချင်နေတဲ့ လူဆိုးဗျ... "

ပြောလည်းပြော လူတွေကို တွန်းဖယ်ဆင်းလာသည်။ နားလည်မှုရှိသူတွေက လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

မြေပေါ်တွင် ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲမှာ မင်းရဲဗလရှိတော့မည်မဟုတ်။

တစ်ယောက်က အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုမှထွက်၍ အိမ်မီးလောင်ခြင်း မဟုတ်မှန်း အော်ပြောသည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသော မင်းရဲဗလအား ဘယ်မှာရှာရမှန်းမသိပါ။

ခင်ဗျား မင်းရဲဗလပါဟုလည်း ဘယ်သူ့ကိုယိုးစွပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှမှန်းမသိ။

လူတွေထဲကို ရဲမျက်လုံးနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မသင်္ကာစရာ မတွေ့ရဟု ထင်သည်။

စိတ်ပျက်မှုနှင့်အတူ လူအုပ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ နယ်ထိန်းကိုစိုးသိန်းနှင့် တွေ့တော့ စနေက မချည့်သွားဖြ

ရယ်မောပြီး…

"ပိုက်ကွန်ထဲကငါးတော့ လွတ်သွားပြန်ပြီ ကိုစိုးသိန်းရေ"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာ… "

"ပြောရမှာတောင် ဖျက်ရည်လည်မိတယ် မဖြစ်ပေမဲ့ ပြောရမှာတောင် ရှက်မိပါရဲ့… ဒီတစ်ခါ ပတ်သွားပြန်ပြီ

ဗျ… "

သူက တွေ့ကြုံရသမျှကို လင်းပြလိုက်သည်။

"ဒီလိုပေါ့ ဆရာရယ်… ကြောင်နဲ့ကြွက်ဆိုတာ အလှယ် တကူတော့ ဘယ်အဖမ်းခံပါ့မလဲ… ကြွက်လည်း ကြွက် ကြောင်လည်း ကြောင်ပေါ့ ဆရာ… "

သူတို့ဘက်သို့ လူကြီးနှစ်ဦး လျှောက်လာသည်။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေဖြစ်သည်။ မီးလောင်နေတယ် ဆိုလို့ လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

စနေက ပြောပြတော့မှ သက်ပြင်းချ၍ တစ

ယောက်က …

"ဟင်း… တော်သေးတာပေါ့ဗျာ… မီးသတ်ကိုအကြောင်းကြားတော့မလို့… "

ကျန်တစ်ယောက်က…

"ဆရာပြောသလိုဆို ဒီလူဟာ လူဆိုးမှန်း သေချာသွားပြီပေါ့လေ… "

"သေချာတာပေါ့… ဒါထက် ဒီအခန်းက ဘယ်သူ့အခန်းလဲ… "

"ဘေးအိမ်တွေမှာ သွားစုံစမ်းကြည့်တာပေါ့… ကျွန်တော်တို့သိရသလောက်တော့ အဲဒီအခန်းကလူဟာ ခရီးသွားနေတယ် သိရတာပဲ… "

"ကောင်စီရုံးကို လာတိုင်သွားလား… "

"အဲဒါတော့ မှတ်တမ်းမှာ ပြန်ကြည့်မှသိမယ်… ကျွန်တော်တို့ဆီက လူတစ်ယောက် ပြောတာပဲ… "

အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွား၏။

အောက်ဆုံးထပ်တွင် အိမ်ရှင်က နေထိုင်သည်။

အထက်ဆုံးညာဘက်မှအခန်းမှာ နေထိုင်သူသည် အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းကို ရှောင်းချပြီး နယ်သို့ ဆင်းပိုပ်တာဝန်

www.burmeseclassic.com

နှင့် ပြောင်းသွားကြောင်း၊ ယင်းအခန်းတွင် နှစ်ရက်သုံးရက်ကူ လာရောက်နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်းမှလွဲ၍ ဘာမှမသိဟု အိမ်ရှင်က ပြောသည်။

"ဒါဆို… ဘာလို့ ဧည့်စာရင်းမတိုင်တာလဲ… "

"ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး… သူ့အခန်းသူနေ… ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်နေတော့လည်း အမှတ်တမဲ့ပဲ… ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး လေ… ဒီအခန်းကို ငှားတဲ့လူက တိုင်ရမှာပေါ့… "

ကောင်စီရုံးမှတာဝန်ရှိသူနှင့် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးတို့ ပြောကြဆိုကြသည်။ အမျိုးသမီးမှာ တရုတ်ကပြားဖြစ်သည်။

"ဒီအိမ်ခန်းကို ဘယ်သူ့ငှားတာလဲ… ကျုပ်တို့ကို ဘာလို့ လာမပြောတာလဲ… "

"ကျွန်မက အိမ်ရှင်ပဲ… ကျွန်မလက်မှတ်ထိုးခရတော့ လည်း သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောဖြစ် ခဲ့ဘူး… "

"ခင်ဗျားမှာ ဘာပဲပြောပြော တာဝန်ရှိတယ်… ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ အခု ဒီအခန်းကို မီးလောင်သလိုလုပ် ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူဟာ တရားခံတစ်ယောက်ပဲ… သူ့ကို ရဲက အလိုရှိနေတာ… ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို လာ မပြောတာဟာ တော်တော်ညံ့တာပဲ… "

ရပ်ကွက်လူကြီးက ဟောက်သည်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောနေသော အမျိုးသမီးမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ရဲအရာရှိ ကိုယ်တိုင်က အနားမှာရှိနေပြီမို့ ရပ်ကွက်လူကြီးပြောစကားကို လန့်သွားမိပုံရ၏။

"ကျွန်မ မသိလို့ပါရှင်… "

"လောကမှာ ဖြစ်လာပြီးမှ မသိဘူး… မသိဘူးပြောတာ အဆိုးဆုံးပဲ… ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုအတွက် ကျုပ်တို့ မှာ တာဝန်ရှိတယ်… အခုလို ဖြစ်လာတော့ ခင်ဗျားလည်း တာဝန်မကင်းဘူး… ကျုပ်တို့လည်း တာဝန်မကင်းဘူး"

"ကဲပါလေ… ပြောမနေကြပါနဲ့တော့… နောင် ဒီလိုမဖြစ် အောင် အစ်မကြီးက တာဝန်ယူလိုက်ပါ… ကျွန်တော်က ဒီတရားခံနောက် လိုက်နေတာပါ… ဒီတရားခံက အဖျက် လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူပါ… သူ့ကြောင့် အစ်မကြီးတို့ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေမှာ ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်… ဒါ လောက်ဆို အစ်မကြီးနားလည်လောက်ပါပြီနော်… "

"ဟုတ်ကဲ့… ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်… "

"ဒီအဖျက်အမှောင့်လုပ်သူတွေကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အင်အား ကြီးတဲ့ပြည်သူတွေ ပူးပေါင်းပြီး တိုက်ဖျက်နိုင်မှဖြစ်မယ်… ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လက်နက်ကိုင်တွေက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြည်သူကို ကာကွယ်ပေးနေရတာပါ... ကျွန်တော်တို့ ရဲ တွေဟာလည်း လက်နက်ကိုင်ပေမဲ့ ပြည်သူတွေထဲက ပြည်သူတွေပါပဲ... ”

စနေ စည်းရုံးရေး စကိုင်ချေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာကူညီရမလဲ... ”

“ဒီအခန်းကို ဘယ်သူငှားသလဲ... အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ သိချင်ပါတယ်... ”

ဒီတော့ အမျိုးသမီးကြီးက သူတို့ကို ဧည့်ခန်းမှာ ထားပြီး အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးက လက်တွန်း လှည်းပေါ်မှ ကလေးငယ်ကို ချော့မြူနေသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ၏ ရင်သွေးဖြစ်ပုံရ၏။

အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်လာသည်။

လက်ထဲတွင် ကတ်ထူစာအုပ်ငယ်ကလေးတစ်အုပ် ကိုင်ထား၏။ ထိုစာအုပ်ကလေးထဲတွင်ပါသော လိပ်စာကိုပေး လိုက်သည်။

စနေက သူ့မှတ်စုစာအုပ်ငယ်ကလေးထဲတွင် ကူး ယူလိုက်၏။

အမျိုးသမီးက စနေကို လှမ်းလာနေသည်။ စိတ်

ထဲမှာတော့ သူမစိတ်နှင့် သူမကောက်ချက်ချသည်။

ဤရဲအုပ်ကလေးမှာ အသက်ငယ်ငယ်လေးနှင့် နှစ်ပွင့်ရအရာရှိဖြစ်ပြီးနေသည်။ ရုပ်ကလေးက အတော်ချောတာ ပဲ။ ကိုယ်လုံးကလေးလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ကျစ်လစ် သန်မာနေတာပါပဲလား။

ပြီးတော့ ထက်မြက်သန်မာပုံလည်း ရပါရဲ့။

အင်း... ဒါတွေဟာ သူ့ပါရမီနဲ့သူ ဖြစ်လာကြတာ ပါပဲလား။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၂)

စိုးမောင်မောင်နှင့် ရွှေယမင်းသော်။

သည်အမည်နှစ်ခုက သူ့ရင်ထဲမှာဝဲလည်နေရဲ့။

ထိုအမည်နှစ်ခုရှိမယ့်လိပ်စာအရ မြောက်ဥက္ကလာသို့လာခဲ့သည်။

ထိုအမည်ပိုင်ရှင်နှစ်ယောက်က မြောက်ဥက္ကလာ သုစိတ္တာလမ်းတွင် နေထိုင်ကြသူတွေ။

ကိုစိုးမောင်မောင်။

သူ့အသက်က သိပ်မကြီးသေးပါ။ သုံးဆယ့်ငါး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသည်။ လူက ဝိန်ဝိန်။ မျက်နှာကိုကြည့်လျှင် အင်မတန်တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မျက်နှာကိုပိုင်သူ။ ရုပ်ရည်က

မချောသော်လည်း သူ၏ကြည်မွေ့အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မျက်နှာကိုမြင်လျှင် လူကောင်းဆိုက သူ့ကိုကောင်းစွာလက်ခံနိုင်၏။

သူက ဘုရားတရားသမား။

ယခုလည်း သူ့ကို လှေလာလိုက်စမ်းပါ။ ဘာလုပ်နေတယ်မှတ်သလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးနေတာပေါ့။

"ဩကာသ... ဩကာသ... ဩကာသ... ကာယကံ... ဝစီကံ... မနောကံ... သဗ္ဗဒေါသ... ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ..."

သူ၏တည်ငြိမ်ကြည်လင်သော ဘုရားရှိခိုးသံသည် ဘုရားခန်းတွင်းမက တစ်အိမ်လုံးကိုပါ ဖွင့်ဖောက်၍ လမ်းဘက်ကိုပါ သဲ့သဲ့ထွက်နေသည်။

မနက်ရှစ်နာရီဆိုလျှင် ကိုစိုးမောင်မောင်ဘုရားရှိခိုးသံ၊ ဆွမ်းတော်ကပ်သံ၊ အမျှဝေသံတို့ကို အိမ်နီးနားချင်းတွေ ကြားရစမြဲ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကြားရစမြဲ။

ဘုရားခန်းက အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသည်။ ဘုရားစင်တစ်ခုလုံး လှပသောပန်းတွေ တဝေဝေ၊ လျှပ်စစ်သွယ်တန်းမီးပဒေသာတွေက ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီး၏ ကျောင်းဆောင်တစ်ပိုက်မှာဝေလို့။

ကျောက်ဆင်းတုတော်ပြင်ခွေကိုယ်တော် နောက်

www.burmeseclassic.com

တွင် ရောင်ခြည်များလွှတ်သကဲ့သို့ ဘုရားမီးတွေက ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ရောင်စုံဖြာလျက်။

ကျောက်ဆင်းတု ဗုဒ္ဓဘုရား၏ရှေ့ရှိ လင်ဗန်းထဲတွင် သစ်သီးများ၊ ဆွမ်းများ၊ သောက်တော်ရေများ။

သည့်ဘုရားစင်ကို ရှင်းလင်းခြင်းတာဝန်က ရွှေယမင်းသော်။

ရွှေယမင်းသော်က အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် ဘုရားစင်သန့်ရှင်းရေးကို အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ငွေနှင်းမှုံနှင့်အတူ တာဝန်ယူထားရသည်။

ရွှေယမင်းသော်သည် ကိုစိုးမောင်မောင်လို အမြဲဘုရားမရှိခိုးတတ်ပါ။ အကြောင်းက တစ်ဘက်တွင် စီးပွားရှာရသေးသည်။ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် လောဘထည့်ထားရသည်။

မင်္ဂလာဈေးအနီးက ယုဇနပလာဇာတွင် ဖက်ရှင်အဝတ်အထည်ရောင်းသောဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ မနက်ကိုးနာရီခွဲ အိမ်မှထွက်လိုက်သည်နှင့် ပစ္စည်းများရောင်းရရေး၊ အမြတ်ငွေများများရရှိရေး အတွေးလောဘသည် ရွှေယမင်းသော်ကို လုံးထွေးတော့သည်။

အရောင်းအဝယ်သမားတစ်ယောက်အဖို့ နေ့စဉ်ဘာသာရေးကို မတွေးတောနိုင်ပါ။ သူ့အတွက် ရမည့်အကျိုး

အမြတ်ကို တွေးတောနေသည်။

ဟိုးယခင်က သူမတို့လင်မယားသည် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေခဲ့ကြရသည်။ ရွှေယမင်းသော်က ကိုစိုးမောင်မောင်နှင့် သွားခင်မှာ ဆင်းရဲသည်မဟုတ်။

သူမသည် ကုန်သည်တစ်ဦး၏သမီး ဖြစ်သည်။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တွင် ဒုတိယနှစ်အထိရှိရာမှ ရေခဲချောင်းချောင်းသော စိုးမောင်မောင်နှင့် ဆုံမိ၏။

ထိုသည်နောက် မိဘသဘောမတူသည့်ကြားမှ စိုးမောင်မောင်နှင့် လိုက်ပြေးခဲ့သည်။

ခေတ်ထုံးစံ လုပ်နေကျအတိုင်း မိဘ၏သမီးအဖြစ်မှ ရပ်စဲခြင်းခံရသည်။

ရွှေယမင်းသော်က မမှုပေါင်။

ချစ်သူနှင့်ပေါင်းရပြီးရော။

အချစ်ဝတ္ထုတွေဖတ်၊ အချစ်ရုပ်ရှင်ကားတွေကြည့်ပြီး အချစ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော ရွှေယမင်းမှာ လက်တွေ့အိမ်ထောင်သောအခါ မလွယ်မှန်းသိလာ၏။

အမိကသည် အချစ်ထက် ငွေသည်အဓိက ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာ၏။ သူမသည် ကုန်သည်သားသမီးပီပီ စိုးမောင်မောင်ထက် စီးပွားရေးကို ပိုနားလည်ပတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိုးမောင်မောင်မှာ စုနစ်တန်းမျှသာ ကျောင်းနေဖူးသည်။ ကျောင်းမှထွက်၍ မိသားစုတာဝန်ကိုထမ်းရ၏။ ရွှေယမင်းနှင့်ရသောအခါ သူ့အတွက် တာဝန်ပိုလာသည်။

ပထမတော့ အချစ် အချစ်နှင့်။

စီးပွားရေးမပြေလည်လာတော့ အပြစ်အပြစ် ဖြစ်လာ၏။

ချစ်ပါသည်ဆိုသော လင်မယားနှစ်ယောက်သည် မကြာခဏ စကားများတတ်လာသည်။

တကယ်တော့ ရွှေယမင်းသည် စိုးမောင်မောင်ကို ချစ်လို့သာ လိုက်လာ၏။ သူမတွင် သူမမိဘက ရည်မှန်းထားသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှိသည်။

သူက မင်းရဲဗလ။

မင်းရဲဗလကို ရွှေယမင်း တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ သူ့မိဘတွေက မကွေးမှာနေထိုင်ကြသော ဆီလှုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တွေ။

မင်းရဲဗလက ရွှေယမင်းကိုချစ်ရဲ့။

ရွှေယမင်းကတော့ မင်းရဲဗလကို မိဘတွေက သဘောတူထားသည့်တိုင် နှလုံးသားတွင် နေရာမပေးခဲ့။

နှလုံးအိမ်သည်းပိုင်ရှင် မဖြစ်ခဲ့သော မင်းရဲဗလသည် ရွှေယမင်းကိုချစ်ခဲ့ပြီ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ချစ်ဆဲ

ရွှေယမင်းဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းတော့လည်း ချစ်ဆဲ။

ရွှေယမင်းနှင့်တွေ့ဆုံသည်။ ခင်မင်စွာ စကားပြောတတ်၏။ နောက် ပြည်ပကို ရောက်သွားပြီး နိုင်ငံတော်ကို အနှံတုသူများစာရင်းတွင် ပါသွားတာကို ရွှေယမင်း သိ၏။

စိုးမောင်မောင်သည် နဂိုက ခပ်အေးအေးသမားမို့ ရွှေယမင်းနှင့် မင်းရဲဗလ တွေ့ဆုံကြတာကို မပြောပါ။ ရွှေယမင်းသူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့မှာမဟုတ်သည်ကိုလည်း သိသည်။

ရွှေယမင်းက စီးပွားရေးသမားပီပီ ကုန်စိမ်းရောင်းလျှင် သည်ကနေ့ ဘယ်လောက်မြတ်မည်ဆိုတာကို သိသည်။ ကုန်စိမ်းရောင်းရမှုကလေးတွေကို နေ့စဉ်စားသောက်သည့်အထဲမှ ခြိုးခြံချွေတာ စုဆောင်း၏။

သည်ကနေ့တွင် အရက်တွေ လိုင်ပေါလှည်နေတာကို သိသည်။ ဘီယာဆိုင်တွေ ဗလပွရှိနေတာကို သိသည်။ အရက်ထုတ်လုပ်သူတွေကလည်း ရက်ရက်ရောရော ထုတ်လုပ်ကြသည်။

သောက်သူတွေကလည်း လူကြီးလူငယ်ပေါချောင်ကောင်း အတန်းအစားတွေပဲလေ။

သည်တော့ သူမက တစ်နေရာတွင် လိုင်စင်မဲ့အရက်ဆိုင်ကလေး တည်သည်။

အရက်သောက်တာ မကောင်းမှန်းသိလျက်နှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာလိုက်ကြသည့်လူတွေ။

အရက်စွဲသွားသောလူတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ ဘုရားတရားဆိုတာကိုလည်း မသိ၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိ၊ လူမှုရေး စီးပွားရေးကိုလည်း လျစ်လျူရှုလို့ ပြီးတော့ မိသားစုများ၏ အားကိုးအားထားအဖြစ်မှ ရပ်စဲသွားတော့၏။

အဲသည်နောက် သွေးဆူလို့ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်၏။

နိုင်ငံတော်တွင် လုပ်အားများ ဆုံးရှုံးခြင်းသည် အရက်လည်းပါသည်။ ရွှေယမင်းကတော့ အရက်သောက်သူတွေ များပါစေ ဆုတောင်းသည်။

ဒါမှ သူမအတွက် မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေး စားရသောက်ရမည် မဟုတ်လား။ ငွေစက္ကူတွေ ဝင်လာမည်မဟုတ်လား။

"သွားတော့မလား ယမင်း… "

"သွားမယ် ကိုစိုးရေ… ဒီနေ့ ဆက်သဒေးဆိုတော့ ပလာဇာမှာ လူကျလိမ့်မယ်… ကောင်မလေးတွေ စောစောရောက်ဖို့လည်း ပြောထားပြီးသား… "

ယုဇနပလာဇာအတွက် ရက်ကောင်းရက်မြတ်တွေက ရုံးပိတ်ရက်များပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ရုံးသမားတွေ လာရောက်ဝယ်ယူသည်

မဟုတ်ပါ။ ဈေးခေါင်ခိုက်နေသော ယုဇနပလာဇာပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ဖို့ ရုံးသားရုံးသူတွေ အနားမကပ်နိုင်ပါ။

ငွေရှင်ကြေးရှင် အတန်းအစားတွေသာ လာကြသည်။

ပစ္စည်းဘယ်လောက်ဈေးကောင်းကောင်းမနှမြောဘဲ ဝယ်တတ်ကြသည်။

ရွှေယမင်းတို့လို လူတွေကလည်း သူကို့ကိုပဲ အားထားနေရ၏။ ဈေးကြီးတယ်ဆိုတာကလည်း ကြီးထိုက်လောက်ရဲ့။

တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေနှင့်အတူ အဲယားကွန်းနှင့် မညီမမျှ အထပ်အလွှာဆိုင်ခန်းကျဉ်းလေးတွေထဲမှာ ငါးပိငါးချဉ်သိပ် ဝယ်သူတွေနှင့်ရောနှောနေရ၏။

နေသာလို့ သာမှန်းမသိ။

မိုးရွာလို့ ရွာမှန်းမသိ။

ငွေရရေးကိုသာ အာရုံစိုက်နေရသဖြင့် ပင်ပန်းတာတောင် ပင်ပန်းတယ်လို့မထင်ရဲ။

သူတို့ဆိုင်ရှင်တွေထက် ပိုဆိုးတာက ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေပါပဲ။

တကယ်ဆိုလျှင် ကျန်းမာရေးနှင့် မလျော်လောက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုအပ်နေ၏။ SARS ခေါ် (SEVERE ACUTE RESPIRATORY SYNDROME) ကူးစက်ပြင်းထန်အမြန် နမိုးနီးယားရောဂါသာ ဝင်လာခဲ့ပါမူ မြန်မြန်ကူးစက်နိုင်သောနေရာဟု ရွေယမင်း ထင်သည်။

သည်လိုဈေးမျိုးကို ဝယ်သူရော ရောင်းသူတွေပါ ကျန်းမာရေးအရ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လေကောင်းလေသန့် လုံလောက်စွာ ထားသင့်ပါသည်။

တစ်လတစ်လဆိုင်အတွက်ရှင်းပေးရတာကလည်း သိန်းချီရှိနေသည်။

သည်တော့ ယမင်းမှာ ရဖို့ပဲစဉ်းစားနေတော့ ဘာသာရေးကို စိုးမောင်မောင် ဦးစားပေးသလို မပေးနိုင်။

ကိုစိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံကလေးထဲတွင်ထားသော ကားဆီသို့အဆင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူနှင့်တွေ့ပါလေရော။

မင်းရဲဗလ။

"ယမင်း... သွားတော့မလား... "

"ဟင်... ကိုရဲ... "

ကားလက်ကိုင်ဘီးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ပြီး မောင်းတော့မည့်သူမ အံ့အားသင့်သွား၏။

"အရေးကြီးလို့ လာခဲ့တာ... "

"ဘာလဲ... ပြောလေ... "

စိုးမောင်မောင်ကလည်း မင်းရဲဗလကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မင်းရဲဗလ လာတာကိုမကြိုက်ပါ။ ရဲက သူ့နောက်လိုက်နေပြီဆိုတာကို သိပြီးဖြစ်သည်။

"ယမင်း... တို့ မနေ့က ဟိုအိမ်က ထွက်ပြေးလာတယ်... ရဲ သိသွားပြီကွ... "

"ဒုက္ခပါပဲတော်ရယ်... ကိုရဲရယ်... ရှင် နယ်စပ်ကိုပြန်ပါတော့ ... ဘာလို့ ဒီမှာဆက်နေသလဲ... "

"နောက်တစ်လုံး နှစ်လုံးသုံးပြီးရင် ပြန်မယ်... အဆက်အသွယ်က ပြတ်သွားပေမဲ့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းတော့ အောင်မြင်ချင်သေးတယ်... ဒါမှ ဌာနချုပ်မှာ ပြည်တော်ပြန်မျက်နှာပန်းပွင့်မှာ... ဒီအတိုင်း ပြန်သွားရင် ဟိုတိရစ္ဆာန်ကောင်တွေ ရဲကျော်သူတို့ရဲ့ အဝေဖန်ကိုမခံနိုင်ဘူး"

ရဲနှင့်မိမိတို့ မပတ်သက်ချင်ပါ။ ရဲဗလကို ပစ်ပယ်စိမ်းကားဖို့လည်း အားနာ၏။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ပြီးလျှင်ပြီးရောသဘောနှင့်...

"ကိုင်းပြော... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... "

"ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ငွေပိုင်းပြတ်နေပြီ... နေဖို့စားဖို့အတွက် သုံးသောင်းလောက် လိုချင်တယ်... ရန်ကုန်ထဲက ကိုယ့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဆက်အသွယ်တွေက အခု အဖမ်းခံထားနေရတော့ မလွယ်ဘူးလေ... ”

“လောလောဆယ်တော့ အိမ်သုံး လေးငါးထောင်ပဲရှိတယ်... ရှိတာတော့ အာရုံနေမှာ အပ်ထားတယ်... လိုချင်ရင် ဒီကနေ့ဆိုင်က ရောင်းရငွေယူပေးမယ်... ညနေလာခဲ့... ”

“ဟာ... ဒီကိုမလာရဲဘူး... ”

“ဒါဆို ယမင်း လာပေးရမလား... ”

“ယမင်း လာနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့... ဒါနောက်ဆုံးပါ... ”

“ဘယ်နေရာလဲ... ”

ရွှေယမင်းအား လာရမည့်နေရာကို စဉ်းစားပြီးနောက် နေရာကိုရော အချိန်ကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါနောက်ဆုံး ကူညီတာပဲနော်... ယမင်းတို့ ကူညီတာကို ရဲကသိရင် ယမင်း အဖမ်းခံရမယ်ဆိုတာ ကိုရဲ သိပါတယ်”

“ဒါလတ်(စ်)တိုင်း(LAST TIME)ပါ ယမင်းရယ်... သွားမယ်နော်... ”

အလျှင်အမြန် မင်းရဲဇလ ထွက်သွားတာကို စိုးမောင်မောင် ထစောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့နှုတ်မှ သံဗုဒ္ဓေဂါထာကို

ရွတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ နဖူးတွင်လက်တင်၍...

“ဘုရားကယ်ပါ... ဒီလိုလူဆိုးမျိုးကို ဘုရားတပည့်တော် တစ်သက်မှာ မတွေ့ပါရစေနဲ့ ဘုရား... ”

တိုးတိုးကလေး ရွတ်ဆိုဆုတောင်းသည်။ ရဲဇလ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ရွှေယမင်း၏ အောက်ကားဟု သည် ကနေ့ ခေါ်နေကြသည့် ပစောက်အကွရာနှင့် ပတ်ဘလစ်ကာ အဖြူရောင်ကားကလေးပါ ထွက်သွားသည်။

“ယမင်းရယ်... မင်း ဒီကောင်နဲ့ ဆက်နေသမျှ တစ်နေ့ ထောင်ထဲဝင်ရလိမ့်မယ်... ”

ကားထွက်သွားရာကိုကြည့်ပြီး စိုးမောင်မောင်၏ ရင်တွင်းမှ ရေရွတ်သံကို ယမင်း သိမည်မဟုတ်ပါ။

စိုးမောင်မောင်မှာ ဘာသာတရား လုပ်နေသူပီပီ ကောင်းမှုကို ကြောက်ရွံ့တတ်သည်။ မိမိဘက်မှ အလွန်ဖြစ်မှာကို စိုးသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို... ”

ခေါ်သံလေးကြောင့် စိုးမောင်မောင် လှည့်ကြည့်ခါ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ငွေနှင်းမှူက တစ်နေရာတွင်ရပ်နေသည်။

“အစ်ကို မီးမွှေးပြီးပြီ... ထမင်းအိုးကို အစ်ကိုတည်ထားကျွန်မ တည်လိုက်ရမလား... ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဩော်… အေး… အေး… ငါပဲတည်မယ်… နင် အခု ဈေးမသွားသေးဘူးလား… "

"အစ်ကို ဘာစားမလဲလို့… "

"အမလေးဟာ… အထွေအထူး လုပ်နေရသေးတယ်… ငါစားတဲ့အထဲမှာ ဝက်သားနဲ့ အမဲသားမပါပြီးရော… နင့်အစ်မ ထမင်းချိုင့်အတွက်သာ ကောင်းကောင်းလေးလုပ်ပေးရမှာ… သူ စာရင်းပေးသွားလား… "

"သူ့အတွက်က ဆိတ်သားဆီပြန်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်မှိုကြော်… ရှောက်သီးသုပ်… "

"အေး… အေး… နင် ဈေးသွား… ငါ ထမင်းအိုးတည်ထားလိုက်မယ်… "

ကောင်မလေးကို ဈေးဖိုးထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထမင်းဟင်းတို့ စိုးမောင်မောင်က သူကိုယ်တိုင်ချက်တာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ အမြဲပါပဲ။

အိမ်အလုပ်က သူ့အလုပ်။

စီးပွားရှာတာက ရွှေယမင်းရဲ့တာဝန်။

သူ ထမင်းဟင်းချက်နေစဉ်မှာ အမြဲတမ်း ဘုရားကို နှလုံးသွင်းကာ ရွတ်တတ်သော ဂါထာက သံဗုဒ္ဓေဂါထာ။

ထမင်းကို နှစ်ခုခွဲချက်ရ၏။ ပထမထမင်းကို ပေါင်းအိုးနှင့်ချက်သည်။ အဲဒါက ယမင်းအတွက်။ ယမင်းက ပေါင်းအိုးနှင့် တည်သောထမင်းကို ကြိုက်သည်။ ထိုထမင်းမှာ မနက်စောစော မီးလာကတည်းက ငွေနှင်းမှုံက ရေပေါင်းအိုးနှင့် တည်ပေးထား၍ ထမင်းကျက်သည်နှင့် ဆွမ်းကို ထိုပေါင်းအိုးထဲမှ ခူးပေးရသည်။

မီးသွေးနှင့်တည်သော ထမင်းကို စိုးမောင်မောင်က ဘဝင်ကျသည်။ ချက်ထမင်းမှာ ပေါင်းအိုးထမင်းလို ပွစိစိမရှိဘဲ ကျစ်လျစ်သည်။

ကောင်မလေး ဈေးကပြန်လာပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်နှစ်ပါး ကြွလာသည်။

အနီးအပါးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဖြစ်သည်။ စိုးမောင်မောင်အတွက် နေ့စဉ် အာစိန္နကံပြုလုပ်နေကျ ကောင်းမှုဖြစ်၏။ သူ့အယူအဆက တစ်ရက်ကို ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလျှင် တစ်လလျှင် ဘုန်းကြီးအပါးခြောက်ဆယ် ကျွေးတာနှင့် ညီသည်။

တစ်လ အပါးခြောက်ဆယ်ဆိုတော့ တစ်နှစ်မှာ အပါးခုနစ်ရာ့သုံးဆယ်ကို ဆွမ်းပင့်ကျွေးတာနှင့်တူသည်။

ကိုင်းကြည့်… ဒါနည်းသလား။

သေခါနီးတောင် အာသန္နကံမဖြစ်ခြောင် သည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အာစိနွက်ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို စဉ်းစားတွေးတောယူသွားနိုင်လေရဲ့။

သူက ချက်ပြုတ်ပြီးလျှင် ယမင်းစားဖို့ ထမင်းချိုင့်ကို ခရီးသည်တင်ကားနှင့် သွားပို့သည်။ ပြန်လျှင် သူက ယမင်း ယူသွားသော ပတ်ဘလစ်ကာကို ပြန်မောင်းပြီးယူလာမည်။

နေ့လယ်တွင် တရားထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သော ဦးရွှေဝင်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်တို့နှင့် သွားရောက်တရားဆွေးနွေးမည်။

အဲသည် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးလင်မယားက သူ အခင်မင်ဆုံးလင်မယား။

အဘိုးကြီးက တရားသဘောတွေ သိပ်သိသည်။ ပဋိစ္စသမုပ်ပါဒ်အကြောင်း ဆွေးနွေးပြီဆို အာဘောင်အာရင်း သန်သန်နှင့် ဆွေးနွေးသည်။ သရုတ်သကန်လည်း နွဲပြတတ်သည်။

သူက မိုးကုတ်ရိပ်သာတရားတော် ကျွမ်းနေသူ။

သူတို့လင်မယားတွင် သားကလေးဇော်ဝင်းမောင်ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးရှိ၏။ အင်ဂျင်နီယာတန်းအောင်ကာ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေသူ။

သည်သူငယ်ကို စိုးမောင်မောင်က ခင်သည်။

သူနှင့် အသက်မတိမ်းမယိမ်းရှိသလို စိတ်ထားကောင်းသော ပညာတတ်လူငယ်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ တလောကမှ ဇော်ဝင်းမောင် အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့ရ၏။

ဒါတွေကို တစ်ခါတစ်ခါ သူတွေးမိသော်လည်း မတွေးရအောင် စိတ်မပုံ့လွင်အောင်ထိန်းသည်။

အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ။

ပထမဆုံးငွေနှင်းမှုက မီးဖိုခန်းမှထွက်သွား၏။ စကားပြောသံ အနည်းငယ်ကြားရသည်။

ငွေနှင်းမှုံ ပြန်ဝင်လာသောအခါ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

"အစ်ကို... အိမ်ရှေ့မှာ ရဲတွေရောက်နေတယ်... "

"ဟေ... "

စကားကြောင့် စိုးမောင်မောင် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သည်မနက် ရဲဗလ ရောက်လာသည်ကို သူတို့သိသွားကြလေပြီလား။

ဆိတ်သားဟင်းအိုးကို ကြည့်ထားရန် ငွေနှင်းမှုံ့လက်ထဲအပ်၍ စိုးမောင်မောင် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။

"ကျွန်တော် ရဲအုပ်စနေထွန်းပါ... ဒီက အစ်ကိုက... "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဩော်... ကျွန်တော် စိုးမောင်မောင်ပါ... ထိုင်ပါ... ထိုင်ကြပါ... "

စနေထွန်းနှင့် နယ်ထိန်းကို စိုးသိန်းတို့က ဆက်တီကြိမ်ကုလားထိုင်များတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ စနေထွန်း၏ ဖျတ်လတ်သော မျက်လုံးတွေက သပ်သပ်ခမ်းနားသော အိမ်၏အပြင်အဆင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးသား။

အိမ်တွင်းသို့လည်း လူရိပ်လူခြေလှမ်းကြည့်သည်။ နားကိုလည်းစွင့်သည်။

အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ သီချင်းဆိုသံသဲ့သဲ့ကလေးကြားရသည်။ စောစောက ဝင်သွားသော မိန်းကလေးအသံဖြစ်မည်။

"ကိစ္စအထူးရှိပါသလား ဦး... အဲ... ရဲအုပ်ကြီး... "

စိုးမောင်မောင် လှချွေမပျက် ပြန်မေးရင်း အကဲခတ်သည်။ စနေထွန်း၏ချောမောသောရုပ်ကို စိုးမောင်မောင်သဘောကျမိသလို စိုးမောင်မောင်၏ တည်ကြည်ငြိမ်အေးသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စနေထွန်းက လေးစားသွားသည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်... ကိုမင်းရဲဗလနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ဆိုပါတော့... "

သူ့အသံက လေးဆေးသလို မျက်လုံးတွေက

စိုးမောင်မောင်မျက်နှာကို အကဲဖမ်းသည်။ တစ်ဘက်လူ၏ မျက်နှာ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံးတွေတစ်ချက်ကစားလိုက်တာကို သိသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ ရဲအုပ်... "

"စနေထွန်းပါ... "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ... ပြောပါဗျာ ဦးစနေထွန်း... "

"မင်းရဲဗလကိုသိလား... "

မေးပြီးအဖြေကို စနေထွန်း စောင့်သည်။ စိုးမောင်မောင်က အေးဆေးသောလေသံနှင့်

"ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်... သိပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်က သိတာမဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော့်မိန်းမက သိတာပါ"

ခုမနက်ပဲ ငါးပါးသီလကို ခံယူထားခဲ့သည်။ စိုးမောင်မောင် မုသားမသုံးပါ။ စနေထွန်း ကျေနပ်သွားသည်။ မသိပါဘူးလို့ စိုးမောင်မောင် ဆိုလိုက်ခဲ့သော် စနေ၏ရင်ထဲ မသင်္ကာစိတ်တော့ တိုးသွားမည်။

အကြောင်းက ရဲဗလသည် ဟိုးယခင်ကတည်းက ရွှေယမင်းသော်နှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ကြောင်း သူအနည်းငယ် ထောက်လှမ်းသိရှိထားခဲ့ရ၏။

"မင်းရဲဗလနဲ့ ခင်ဗျားဇနီး သိတယ်ဆိုရင် သူနဲ့ပြောစရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လေးတွေ ပြောပါရစေ... ”

“သူမရှိဘူး... အလုပ်သွားတယ်... ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားကိုပဲ ကျွန်တော် မေးမယ်ဗျာ... ဒီကို မင်းရဲဗလ လာသွားသလား... ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး... ကျွန်တော့်မိန်းမက မင်းရဲဗလနဲ့ ပိုခင်တာပဲ... ”

အမှန်လည်းမပေါ်၊ လိမ်တာလည်းမဖြစ်အောင် ဝင်လာသော လေကြောင်းကို ပြောင်းပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ စနေက မျက်လုံးတွေမှိုင်လိုက်၍

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အဖို့ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့တွေ့မှ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ထင်တယ်... ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ကျွန်တော့်ထက် ယမင်းက ပိုသိပိုနားလည်ပါတယ်... ”

ပြောရင်း စိုးမောင်မောင် စိတ်ထဲ၌ မင်းရဲဗလနှင့် ပတ်သက်သော ယမင်းကို ကျိတ်၍အပြစ်တင်မိသည်။

ကိုယ်မယူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် သူမ ဘာကြောင့် ရှေ့ရှည်ဆက်ဆံနေရပါလိမ့်။

သည့်လိုလည်း တွေးသည်။

စနေက သည့်ကနေ့ ယောက်ျားအချို့အကြောင်း

တို နားလည်သည်။ အချို့ယောက်ျားများသည် အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် စွမ်းစွမ်းတမံထက်သော်လည်း၊ အချို့ယောက်ျားတွေမှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုရပေမဲ့ တကယ်ဦးစီးတာက မိန်းမများပင် ဖြစ်သည်။

အဲသည် မိန်းမတွေက အစွမ်းမရှိသော၊ ရေသာခိုချင်ကြသော ယောက်ျားတွေထက် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တော်သလို စိတ်ဓာတ်လည်း ထက်မြက်ပြင်းထန်တတ်ကြသည်။

အဲသည်တော့ ထိုမိန်းမတို့၏ထားရာနေ၊ စေရာသွား ခိုင်းရာလုပ် ယောက်ျားနွားဘဝသို့ ရောက်ရသူတွေရှိသည်။

စိုးမောင်မောင်သည် ထိုအတန်းအစားယောက်ျားများထဲတွင် ပါဝင်ဟန်တူ၏။

ဖြစ်လာသမျှကို သူ့မိန်းမနှင့်ပဲ တွေ့ပေးနေသည်။ သူကတော့ မလုပ်၊ မရှုပ် မပြုတ်လူစားထဲက ဖြစ်ပေမည်။

စိုးမောင်မောင်၏ပြောပြချက်အရ မင်းရဲဗလကို ယမင်းက မြို့ထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားတာထက် မင်းရဲဗလ ထဲ တိုက်ခန်းသော့ကို ခိုးယူသွားဟန်တူကြောင်း ပြောသည်။

မင်းရဲဗလ ဘာကောင်ဆိုတာ သူရော ယမင်းပါ မသိခဲ့ပါကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။

မျက်နှာမြင်ကတည်းက လေးစားသွားမိသော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေက စိုးမောင်မောင် စကားကို လက်ခံပစ်လိုက်၏။

ရွှေယမင်းသော် ရှိရာဆိုင်သို့ လိုက်မသွားဘဲ ညနေမည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်လာမည့်အကြောင်း မေးသည်။ ထပ်မံလာဦးမည်ဟုသာ ပြော၍ပြန်သွား၏။

သည်ကနေ့တွင် စိုးမောင်မောင် တရားထိုင်ရတာ စိတ်မဖြောင့်ပါ။ အာရုံထဲတွင်ရှုပ်ထွေးသောမင်းရဲ့ဗလ၏ဝိစိကိစ္စာတွေဝင်လာသည်။

ထမင်းသွားပို့ခဲ့သည်။

ရွှေယမင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမည်စိုးသဖြင့် မပြောဘဲထားနှင့်ကာ ပြန်ခဲ့၏။

ညနေတွင် ကားနှင့်သွားကြိုသည်။

သည်ကနေ့တွင် တော်တော်ကလေး ရောင်းလိုက်ရဟန်တူသည်။ ရွှေယမင်းမျက်နှာကလေး ရွှင်နေသည်။

ကားကို အိမ်သို့မမောင်းသေးဘဲ မြို့ထဲတွင် တစ်နေရာသွားစားရအောင် ဆိုသည်။

ပူအိုက်သော ပလာဇာတွင်းမှ နေခဲ့ရသော ရွှေယမင်းမှာ နွမ်းလျနေပုံပေါ်သည်။ အအေးသောက်ချင်သည်ဟုပြောသည်။ စိုးမောင်မောင်က ကားတွေရှုပ်နေသော မြို့တွင်းသို့မောင်းလာသည်။

လမ်းကလေးတစ်ခု သင့်တော်သောတစ်နေရာတွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

အင်းဝအအေးဆိုင်သို့ ဝင်ကြသည်။

ငွေတွေပါသော အိတ်ကြီးကို ရွှေယမင်းက လွယ်ထားသည်။ သည်ကနေ့ လေးသိန်းကျော်ဖိုး ရောင်းရသည်ဟု တက်တက်ကြွကြွ ပြောလာသည်။ စိုးမောင်မောင်က စိတ်ဝင်စားဟန်မတူ။

စိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်မို့ မှာထားသော ဖာလူဒါက ပါးစပ်ထဲ မရောက်မီ သည်မနက်တွင် ရဲအုပ်နေထွန်း လာကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

ယမင်းတွေသွားသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကလေးချ၍...

"ဟိုအိမ်ကို သူတက်နေလို့ လိုက်လာတာ ဖြစ်မယ်... ရဲတွေကလည်း တော်လိုက်တာနော်... ဘယ်လိုက ဘယ်လို အနံ့ရသွားလဲ မသိဘူး..."

"သူတို့က အဆက်အသွယ်တွေ အရမ်းကောင်းတာ... တော်ရုံတရားခံဆို ပြေးလွတ်တာမဟုတ်ဘူး... ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ရဲသိရင် ထောင်ထဲဝင်ရမှာ..."

"ခြိုင်းခံရင် ယမင်းပဲ ခံမှာပေါ့... ဒါ ယမင်းလုပ်တာပဲ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုစိုး ဘာပြောလိုက်သေးလဲ… ”

“နှုတ်ကိုထိန်းထားဝါယ်… မသိဘူးပဲ ပြောလိုက်တယ်… ကျွန်တော့်မိန်းမ မေးကြည့်ပါလို့… ”

“လွဲချနေပြီ… ”

“မလွဲချဘူးလေ… အိမ်မှာ တို့က အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုပေမဲ့ တကယ့်ခြေ တကယ့်လက်က ယမင်းပဲ မဟုတ်လား… ပြီးတော့ ကိုယ်က ဘုရားတရားသမားဆိုတော့ အေးအေး ပဲနေချင်တယ်… လူမှုကိစ္စတွေထဲမှာ သိပ်ပါချင်တာ မဟုတ်ဘူး… ဒီတော့ ဆရာမကြီးပဲ ကြည့်လုပ်လေ… ”

မိမိကို ‘ဆရာ’ တင်လိုက်တာကြောင့် မိန်းမသား ယမင်း ကျေနပ်သွားသည်။

“ထောင်ကျမယ့်အဖြစ်တော့ ဘယ်ခံမလဲ… ကိုယ့်တော့ အထိမခံနိုင်ဘူး… ရဲကို ဖွင့်ပြောသင့် ပြောလိုက်ရမှာပဲ”

ဒါကလည်း ယမင်း၏ ပြောစကားကြောင့် စိုးမောင်မောင်အဖို့ ကျေနပ်စရာပါပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး ဖာလူဒါကို ဇွန်းနှင့် ခပ်သောက်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည်။

သူမ၏ ဖာလူဒါတစ်ဝက်လောက် ဖန်ခွက်ထဲတွင် ရှိမှ ယမင်းက အသံကိုနှိမ့်၍…

“အနောက်ပိုင်းက အခန်းကိစ္စ ကိုစိုး ဘယ်လိုပြောလိုက်

သလဲ… ”

“သော့ပျောက်နေတာ ကြာပြီ… မင်းရဲဇလ အဲဒီအခန်း ဝင်ခိုနေတာ သိတောင်မသိဘူး… ဒီသော့ကို မင်းရဲဇလ ခိုးသွားတာပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်… ”

“ဆီလျှော်မှုတော့ သိပ်မရှိဘူး… ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကိုနင်း ပြီး ရဲကိုပြောရတော့မှာပေါ့… အမှန်ပဲ ပြောလိုက်ပါလား… မင်းရဲဇလက သော့ကို အတင်းအဓမ္မယူသွားလို့ ပေးလိုက် ရတယ်… ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲလေ… ”

“ဒါတွေ နားမလည်ပါဘူး… ကိုယ်က ဘုရားရှိခိုးပြီး အေး အေးနေချင်တဲ့ကောင်ပဲ… ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဘုရားတရားလုပ်လို့ ပိုတိုးတက်လာတာပဲ မဟုတ်လား… ဒီအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မခံနိုင်ဘူး… ”

“ကိုစိုးကလည်း ဘုရားအလုပ် တရားအလုပ် လုပ်တာ လည်း လုပ်တာပဲပေါ့… အလျှောက်ကောင်း အထောင်း သက်သာအောင်လည်း စဉ်းစားဦးလေ… ရဲကို ပေါ့တော့ တော့ ပြောလို့မရဘူး… သူတို့မှာ ဆက်စပ်တွေးတော တတ်တဲ့ ဦးနှောက်တွေ ရှိနေကြတာ… ”

“ရဲတိုင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ… ”

“မနက်က လာတာ ဘယ်ရဲစခန်းလဲ… ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ရဲစခန်းတော့ မသိဘူး… သူဟာ ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေး အထူးတပ်ဖွဲ့ကလို့ ပြောတယ်… မင်းရဲဗလဟာ ရန်ကုန်တွင်းကို အဖျက်လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ရောက်နေတာတဲ့… သူ့အဆက်အသွယ်တွေလည်း မိပြီးပြီ… အေး… ဒီအထဲမှာ မင်းရောကိုယ်ပါ ဘာမသိညာမသိနဲ့ မပါဖို့အရေးကြီးတယ်… "

ရွှေယမင်းသော်မျက်နှာကလေး ပျက်သွားသည်။

"ဒါတွေ ယမင်း မသိဘူးလေ… "

"စကားရှိတယ်လေ… ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်မလျှိုနဲ့တဲ့… ဘုန်းကြီးမှုရှုပ်တတ်တယ်တဲ့… "

"ဒါဆိုရင်တော့ ယမင်း အဲဒီရဲအုပ်နဲ့တွေ့ပြီး ပြောမယ်… ယမင်းက စီးပွားရေးလုပ်နေတာ… ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့တော့ ကိုယ့်ဘဝကို အပွန်းအပဲ့မခံနိုင်ပေါင်… မင်းရဲဗလကို သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းသဘောနဲ့ ကူညီလိုက်ခဲ့တာပဲ… ခုလို မင်းရဲဗလဟာ လူတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့လာတယ်ဆိုတော့ ယမင်း ဘာကူညီရဲမှာလဲ… "

အဆုံးစွန်ကို တွက်ဆလျှင် မင်းရဲဗလကြောင့် မကောင်းသောအကျိုးဆက်များ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်ကို ယမင်း စဉ်းစားမိဟန်တူ၏။

"တို့ကတော့… မင်းရဲဗလကို နဂိုကတည်းက သိပ်မကြိုက်လှဘူး… အကြမ်းဖက်လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ တို့ကိုအကြမ်းမဖက်ပါဘူးလို့ ယမင်းလည်းမပြောနိုင်ဘူး… ကိုယ်လည်း မပြောနိုင်ဘူး… "

စီးပွားရေးသမားပီပီ မိမိတို့ဘဝပွန်းပဲ့မှာကိုတော့ ယမင်း ကြောက်ဟန်တူသည်။

စနေကို မြင်တွေ့သောအခါ စနေ၏ချောလှသော ရုပ်ရည်က သူမကို ဆွဲဆောင်သွားသည်။

ညဘက်တွင် စနေ ရောက်လာ၏။ အဲသည်စဉ်က သူမနှင့် စိုးမောင်မောင်တို့ ဂြိုဟ်တုစလောင်းကြည့်နေကြချိန်။

ကြမ်းတမ်းသော အမေရိကန်နှင့် အသုံးမကျသော ဆက်ဒမ်ဟူစိန်တို့၏စစ်ပွဲကြောင့် ကြားမှပြည်သူတွေ စစ်ဘေးဒုက္ခရောက်နေကြပုံတွေကို စိတ်မသက်မသာနှင့် ကြည့်နေကြပြီး စိုးမောင်မောင်က…

"အဲဒါပေါ့… ဝက်ကကျွန်ခံ… ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်ရာ ကြားက မြေဇာပင်အဖြစ်ခံတဲ့ ပြည်သူတွေ သနားစရာဆိုတာ အဲဒါပေါ့… ဒါတွေကြည့်တော့ ကိုယ်တို့နိုင်ငံမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေတာကိုက တကယ်ကျေးဇူးတင်စရာပဲလေ… ဒါတွေဟာ ဘုရားတရားဂုဏ်ကျေးဇူးတွေပေါ့… အခုလို

www.burmeseclassic.com

အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေတာကို မင်းရဲဗလတို့လို အဖျက်သမားတွေက တိုင်းပြည်ရှုပ်အောင် လုပ်ချင်ကြသေးတယ်... ”

“အေးလေ... ဒါကြောင့်လည်း မင်းရဲဗလကို ကျွန်တော်လိုက်ဖမ်းနေတာပေါ့ဗျာ... ”

သူတို့နောက်မှ ပြောသံကြောင့် လန့်သွား၏။ သူတို့ဂြိုဟ်တုစလောင်း ကြည့်နေကြတာတ အောက်ထပ်မို့ စနေက ဝင်လာတာတောင် ဂြိုဟ်တုစလောင်းပြကွက်တွေက စိတ်ဝင်စားစရာမို့ မသိလိုက်ကြ။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ **စနေထွန်းရယ်**။

သည်တစ်ခါတော့ ရဲယူနီဖောင်း မဟုတ်ဘဲ အရပ်ဝတ် ဖြစ်သော ဂျော်ဒန်းနီးတီရှပ်၊ မာရာဒိုနာရိုက်ဒါဘောင်းဘီဝတ်ထားသော စနေထွန်းက သူတို့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

ဓာတ်လမ်းစဉ် (၃)

ကားကို မောင်းလာရသော်လည်း ယမင်း၏စိတ်ထဲတွင် သွေးတိုးနေသည်။

ဖြစ်လာမည့်ဖြစ်စဉ်များသည် ဘယ်သို့သော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်မည်ကို ယမင်းမတွေးရဲပါ။

စနေကတော့သူမမောင်းသော ကားမောင်းခန်း၏ နောက်ဘက်လူစီးခန်းတွင် ပါလာခဲ့၏။

ယမင်း၏ပတ်ဘလစ်ကာ ကားမှာ အမိုးပါသော ကားဖြစ်သည်။ နွေ၏နေပူရှိန်ကြောင့် အမိုးဖြုတ်ထားရာမှ အမိုးပြန်တပ်ထားသည်မှာ မကြာသေးပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကားသည် လှိုင်သာယာမှ အဝိုင်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ ညောင်တုန်းသွားသောလမ်းအတိုင်း ညောင်တုန်းဘက်ကို ဦးတည်နေသည်။

ညောင်တုန်းလမ်းသည် သာယာချောမွေ့သောလမ်းဖြစ်သည်။ ကားလမ်းဘေးတွင်ရှိသော ဩရေးရှားအရိပ်ပင်တွေက တန်းစီပြီး ကားလမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တန်းပေါက်နေသလို ထိုအပင်တွေကို ကျော်လွန်ပြီး ဘယ်ညာအဝေးကို ကြည့်ပါက မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်မှ လယ်ကွင်းတွေ သစ်ပင်တွေကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာအဖြစ် တွေ့နေရ၏။

စိုးမောင်မောင်ကိုယမင်းခေါ်သော်လည်း မကောင်းတာကို မလုပ်လိုဆိုပြီး စိုးမောင်မောင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

စနေကသာ မင်းရဲဗလနှင့် တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ လိုက်လာသည်။

သူက မင်းရဲဗလကို ဖမ်းရာတွင် သက်ဆိုင်ရာအကူအညီမယူတော့ဘဲ တစ်ယောက်ချင်း ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ စဉ်းစားထားသည်။

မင်းရဲဗလကို ဖမ်းမိလျှင် သူ့တာဝန်ကျေပွန်ပြီ။

မင်းရဲဗလကို ဖမ်းမည်ဆိုသောကြောင့် ယမင်းမှာ မင်းရဲဗလကို အားတောင့်အားနာ ဖြစ်နေမိ၏။

ညကတည်းက အကြောင်းစုံကို ယမင်းက စနေထွန်းအား ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လွတ်ရုန်းနိုင်ဖို့က အရေးကြီးသည်။ မင်းရဲဗလကို အားပေးကူညီသည်ဟူသောဥပဒေသမားတို့၏ အယူအဆ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှေ့ယမင်း အထင်အမြင်မခံလို။

ကားကလမ်းတစ်လျှောက် ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်လာရာ ပန်းတိုင်သို့ရောက်သည်။ ပန်းတိုင်သည် ရန်ကုန်နှင့်ညောင်တုန်း၏ လမ်းတစ်ဝက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ပန်းတိုင်နှင့်တစ်မိုင်နီးပါးအရောက်မှာ ယမင်းကကားက ကားစက်အရှိန်ကိုလျှော့လိုက်၏။

တံတားရှိသော ချောင်းငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်သည်။ ထိုချောင်းငယ်နှင့် ကိုက်သုံးလေးရာအကွာမှာ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့သော ကားသွားသာရုံ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုရှိ၏။

ထိုနေရာကို ရဲဗလက အမှတ်အသားတစ်ခုအဖြစ် ပြောခဲ့သည်။ ပန်းတိုင်လွန်လျှင် ယင်းလမ်းငယ်ကလေးတစ်ခုသာရှိကြောင်း ပြောခဲ့၏။

သူမက ယင်းလမ်းကလေးထဲကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ရှေ့မှာက လယ်ကွင်းများနှင့် သစ်ပင်များရှိသည်

www.burmeseclassic.com

နှစ်ဖာလုံလောက် မောင်းလိုက်တာနှင့် ထန်းပင်နှစ်ပင်နှင့် ယင်း ထန်းပင်ကြားတွင် တဲတစ်တဲရှိသည်။

သူမ လာကြောင်းသိရန် ရွှေယမင်းက ပထမ ဟွန်းတစ်ချက်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ခြားလျက် နှစ်ချက်နှိပ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက်မှာ ကားဟွန်းသံပျံ့ သွားသည်။

တဲတစ်တဲထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ကို တွဲလောင်းဆွဲကိုင် ထားသည်။

နေကာမျက်မှန်ကလေးကို တပ်ထားသော ရွှေယမင်းက ကားထဲမှ ခေါင်းကလေးထွက်ကာ...

"ကိုရဲ... "

"ဟာ... ငါ ဘယ်သူအောက်မေ့ပါတယ်... ယမင်းပဲ... "

"မနေ့ကချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ဆယ်နာရီဆို... "

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ကိုယ်မျှော်နေတယ်... ကဲ... တောင်းထားတဲ့ငွေပါသလား... "

"သုံးသောင်းနော်... "

"အေးပါ... "

"ဘယ်တော့ပြန်ရမလဲ... "

"အဟီး... တို့ခေါ်လှန်ရေးကြီးပြီးတဲ့အခါပေါ့... "

"ပေးသာပေးရတယ်... ငွေဆိုတာ အသွားခြေထောက်ပါ တယ်... အပြန်ခြေထောက်မပါဘူးဆိုတာ တယ်မှန်... "

"လုပ်မနေနဲ့... "

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့သေနတ်ကို ခါးကြားထဲ ထိုး၍ မင်းရဲဗလက ယမင်းလှမ်းပေးသောငွေကို ယူလိုက်သည်။ သူ့ရုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ထဲသို့ ငွေစက္ကူတွေကို သွင်းရင်းက...

"ကိုယ့်ကို ညောင်တုန်းအထိ ပို့ကပ်ပို့ပေးလိုက်ပါလား ယမင်း... "

"ဟာ... ယမင်းမှာ အလုပ်တွေနဲ့ ကိုရဲရယ်... ယမင်းက"

ပြောရင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲကိုကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ကားနောက်ပိုင်းပေါ်မှ အသံမကြား အောင် ဆင်းပြီး သေနတ်ကိုင်ကာ တရွေ့ရွေ့ရှေ့သို့ကပ်လာသော ဒနေကို လှမ်းမြင်ရ၏။

မင်းရဲဗလ၏ပါးနပ်မှုက တာကယ့်ကို စံတင်ထိုက် ပေ၏။ ယမင်းစကားတစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်သွားတာရယ်၊ မျက်နှာ ပလေးတစ်မျိုးဖြစ်သွားတာရယ်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဆတ်ခနဲ သူက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ခါးကြားတွင်းရှိ သေနတ်ကိုလည်း ဆတ်ခနဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆွဲထုတ်ပြီးဖြစ်သည်။

စနေကို သူမြင်တာနှင့် ရဲဆိုတာ သိပြီးဖြစ်၏။

သူ့ပစ္စတိုသေနတ်က ကားမောင်းခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ယမင်း၏နားထင်ကလေးကို တေ့ချိန်ပြီးသား။

"ဩော်... နိုင်ငံ့အကျိုးဆောင်ကြီးလည်း ပါလာတာကိုး"

သူကပြောသလို မျက်နှာက ချက်ချင်းတင်းမာသွားသည်။

"ခင်ဗျားလျှင်သလို ကျုပ်လည်း လျှင်တာပဲ ရဲအုပ်ကြီး ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုဖမ်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့... ဟောဒီမှာ တွေ့ လား... ကျုပ်သေနတ်က ယမင်းရဲ့ခေါင်းကိုဦးပြီး နေရာ ယူထားပြီ..."

"ခင်ဗျားလက်ထဲကသေနတ်ကို ချလိုက်ပါ ကိုရဲဗလ"

"လက်နက်ချတယ်ဆိုတာ လူဖျော့လူညံ့တွေရဲ့အလုပ်ပါ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ လက်နက်မချဘူး..."

"ခင်ဗျားလက်နက် မချရင် ခင်ဗျားကို ပစ်ဖမ်းရလိမ့်မယ် ကိုရဲဗလ..."

"ပစ်ရဲရင်ပစ်လေ... ခင်ဗျားကျည်ဆန်ထွက်လာသည် ကျုပ် ကျည်ဆန်ကလည်း ယမင်းရဲ့ဦးနှောက်ထဲ ဝင်သွား မှာပဲ..."

စနေသည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အမူအရာမရှိတော့ပါ။

ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် မင်းရဲဗလနှင့် နှစ်ယောက်သုံးလှမ်းအကွာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသည်။

သေနတ်က မင်းရဲဗလကို တန်းချိန်ထားသည်။

ကားထဲမှ ယမင်းမှာ မျက်နှာကလေးပျက်နေသည်။ သူမရင်ထဲတွင် သွေးတွေတဒိန်းဒိန်းခုန်လှုပ်နေသည်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းက သူမ၏နှလုံးသားအသည်းတွေကို ရစ်ပတ်နေသည်။

ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။

အော်ဟစ်ရပါ့မလား။

"တော်တယ်နော်... သိပ်တော်တာပဲ... ယုံကြည်လိုက်မိတာကိုက တို့အမှားပဲ ယမင်း... သူခိုးဓားပြကမ်းဆိုတာကြားဖူးခဲ့ပေမဲ့ ခေတ်စကားလုံးသုံးရရင် ရဲနားရွက်စကားဖက်ပေးလိုက်တာပါပဲလား ယမင်းရယ်... ကဲ... မယ်မင်းကြီးမ ကားထဲကထွက်စမ်း..."

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် မင်းရဲဗလက ယမင်းကိုသေနတ်နှင့်တေ့ပြီး ကားထဲမှ ဆံပင်တွေကိုကိုင်ကာ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲထုတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အမေ့… "

ဆံပင်တွေကြောင့် ဦးရေနာသွားသည်။ ယမင်း လန့်အော်သည်။ စနေမှာ ကြားထဲမှ ယမင်းဓားစာခံ ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ။

"ဟေ့ကောင်… မင်းသေနတ်ကိုချ… "

ဒေါသသံနှင့် ငနဲက လှမ်းအော်ပြောသည်။ ယခုတော့ ယမင်းတစ်ကိုယ်လုံးက ရဲဗလရှေ့တွင် ဒိုင်းသဖွယ်ဖြစ်နေပါပြီ။

ယမင်းမှာ မျက်နှာကလေး ဖြူလျော်ကာ နုတ်ပူးသလို ရေခဲနှင်းထုကြားရပ်နေရသလို ကိုယ်ကလေး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

"မင်း ယမင်းကို ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး… လွှတ်လိုက်"

"ဘာကြောင့်လွှတ်ရမှာလဲ… ယမင်းက ငါ့နယ်ရပ်တစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ကြားက အကျွေးခံထားရတာကွ ရဲအုပ်ကြီးရဲ့— မင်းသေနတ်ကိုသာချ… "

ပြောလည်းပြော လက်တစ်ဘက်က ယမင်း၏ လည်မျိုကို ညှစ်ထားလိုက်သည်။ ယမင်းခမျာ မင်းရဲဗလလက်ထဲတွင် ငါးဖယ်လူးလူးသွားတော့သည်။

"ငါ့ကို ဘာမှတ်သလဲ ကောင်မ… ပြောလိုက်စမ်း… ရှင့်

လက်ထဲက သေနတ်ချလိုက်ပါလို့… "

"ကို… ကိုစနေထွန်း… ရှင့်… ရှင့်လက်ထဲက သေနတ်ကိုချပါ… "

"မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့… "

"ပေး… ဘာဖြစ်သေးသလဲကွာ… "

စနေကအပြော မင်းရဲဗလက ယမင်းကို ဘယ်လိုဆွဲလိုက်သည်မသိ ယမင်းအားခနဲ အော်ရှာသည်။

စနေက တောက်ခေါက်သည်။

"ဟေ့ကောင်… မင်း သေနတ်မချရင် ဒီကောင်မလေးကို ငါ ပစ်ချလိုက်တော့မယ်… ငါ သုံးအထိရေမယ်… သုံးအရေအတွက်ရောက်တာမှ မင်း လက်နက်မချဘူးဆိုရင်တော့ ကောင်မလေး ရှောပြီသာမှတ်… "

စနေ အကြံရကျပ်နေသည်။ သည်စဉ် တစ်ဘက်သူ၏နံပါတ်ရေတွက်သံက ပေါ်လာသည်။

"တစ်… "

စနေ စဉ်းစားနေသည်။ သေနတ်ကိုချလိုက်လျှင် သူ့အသက်အန္တရာယ်ရှိမည်။ တစ်ဘက်တွင် ဓားစာခံဖြစ်နေသော မိန်းကလေး လွတ်သွားလိမ့်မည်။

သည်မိန်းကလေးကို မင်းရဲဗလက သတ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လျှင် မိမိကြောင့် ယမင်း သေဆုံးရတာမို့ သူတစ်သက် စိတ်ကောင်းတော့မည် မဟုတ်။

"နှစ်... "

ဟော... နောက်ထပ်နံပါတ်ခေါ်သံ။

"မလုပ်နဲ့... "

ခပ်တင်းတင်းလေသံနှင့် စနေထွန်းက ဆိုသည်။ လက်ထဲမှသေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

ဒါကို မင်းရဲဇလက မြင်သည်။ ယမင်းကို ချုပ်ကိုင်ထားလျက်မှ ခပ်တိုးတိုးကလေး ရယ်သည်။ နိုင်သူ၏ရယ်သံမျိုး။

"အေး... အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ... "

"မိန်းကလေးကို လွှတ်လိုက်... "

စနေက ဒေါသဖြစ်နေသော်လည်း ဒေါသစိတ်ကို ဖိနှိပ်ထားသည်။ အသံကို အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုထားသည်။

"ယမင်းကို ငါလွှတ်မယ်... မင်းအသက်ကိုတော့ ငါမလွှတ်ဘူး... "

ပြောပြီးတာနှင့် ယမင်းကို မင်းရဲဇလက လွှတ်လိုက်သည်။ ယမင်းမှာ အစ်ပြီးနာသွားသော သူမ၏လည်တိုင်ကလေးကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ မနည်းအသက်ရှူနေရ၏။

"နောက်ဆုတ်လိုက်... လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်"

ခက်ပြီး အမိန့်ပေးနိုင်သည့်ဘာ မင်းရဲဇလ။

စနေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ နောက်ဘက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် လက်များကို ကွေးခေါင်လိုက်သည်။

မင်းကိုမကြောက်ဘူး။

တကယ် စနေမကြောက်။ လူဆိုတာ အရှုံးအနိုင်ရှိစမြဲပဲလေ။

ကြွေတစ်လှည့်ကြက်တစ်ခုန်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။

ကြွေပစ်ပွဲမှာ ရှုံးပေမဲ့ ကြက်တိုက်ပွဲမှာ နိုင်မှာပဲဆိုတဲ့ ရှေးစကားအတိုင်းပေါ့။

"မှာင်း... "

ပါးစပ်မှ အသံမြည်ပြီး ရှေ့တိုးလျှောက်လာတာက မင်းရဲဇလ။ စနေ လွှတ်ချခဲ့သော ပွိုင့်သရီးတူးဝေါလကာပီပီကော့ပစ္စတိုလ်သေနတ်ရှိရာကို သူ့အာရုံကစိုက်နေသည်။

တစ်ဘက်မှ သေနတ်ကိုချိန်။

ကျန်လက်တစ်ဘက်က ကိုယ်ကိုကုန်းပြီး သေနတ်ကို ကောက်။

စနေ၏လှုပ်ရှားချက်က မြန်လွန်းသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းပေါ်ကျွေးတင်ထားသော လက်တစ်ဘက်မှ [illegible] လည်ကုတ်ဆီသို့ ကျသွား၏။ ထိုလည်ကုတ်ထဲတွင် သူပစ်နေကျ ကြေးပြားတစ်ပြားကို အကျီအိတ်နှင့်တကွ ဂှက်ထား၏။

ထိုကြေးပြားက သူလက်ထဲ အလျှင်မြန်ဆုံးရောက် [illegible] သွားသလို အလျှင်မြန်ဆုံးပဲ ကြေးပြားကို တောက်ပစ်လိုက်ပြီ [illegible] ဖြစ်သွား၏။

ဝှီး...

လေထဲဝိတ်ုးတစ်ကောင်ငိသွားသ်။

ဒိုင်း...

မင်းရဲဗလက်လည်း မချေ။

သေနတ်ခလုတ်အဆွဲမြန်သည်။

စနေဘေးသို့ ကျွမ်းလှိမ့်ထွက်သွားသည်။

အား...

မင်းရဲဗလ၏အော်လိုက်သံ။ အော်သံမှာ နာကျင် [illegible] မှုပါသည်။ မျက်လုံးတစ်ဘက်ကို လက်တစ်ဘက်နှင့် အုပ်လိုက် [illegible] သည်။

ကိုယ်က ယိုင်သွားသည်။

လက်တွင်းရှိ သေနတ်မောင်းကို ဆက်တိုက်ဆွဲ [illegible] ထင်ရာမြင်ရာကို လျှောက်ပစ်တော့၏။

[illegible] ဒိုင်း [illegible]

[illegible] ဒိုင်း [illegible]

ဒိုင်း...

[illegible] ပေါ်လာကာ [illegible] တစ်ဝိုက်မှာ ဟီးတိုက်သွားတော့သည်။

[illegible]

[illegible] မင်းသော်။

[illegible] စနေ့လက်ထဲ [illegible] ချိန်တွင် ရွှေ [illegible] မင်းရဲဗလကို စနေထွန်း မမိလိုက်တော့ပါ။

[illegible] သေနတ်ချည်ဆန်နှစ်ချက် [illegible] သွားခြင်းခံရသည်။

[illegible] ရှာလိုက် [illegible]

[illegible]

ဘေးဘီတွင်လည်းကောင်း၊ လမ်းပေါ်တွင်လည်း [illegible] နေဘိသည် [illegible]

[illegible]

www.burmeseclassic.com

မှု တွေးတောခြင်းမပြုတော့။ ပခုံးတစ်ဘက်တွင် ရွှေယမင်း
ထမ်းလိုက်သည်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာသည်။

နေကလည်းပူ။

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း
လေး။

စနေမှာ တောင့်တင်းသန်မာသူမို့သာခံနိုင်သည်
ရွှေယမင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါ။ မင်းရဲဗလကိုလည်း အေ
ထွက်မိသည်။

ယခင်အခါတွေက ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယော
ယောက်ကို ဖမ်းပြီဆို စနေအတွက် အခက်အခဲမရှိ ဖမ်းနိုင်
သည်။

မင်းရဲဗလနှင့်မှပဲ စနေ ရှုံးရှုံးနေရသည်။ ခံပြ
နှင့် စနေ တောက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

တစ်ဖာလုံကျော်ကျော်လောက် သွားမိတော့
ကိုယ်အလေးချိန်ဒဏ်ကတစ်မျိုး၊ နေပူဒဏ်ကတစ်မော့ကြော
ရွှေယမင်းကိုယ်ကို မသယ်ပိုးချင်လောက်အောင်ပင် ပန်း
သည်။

ရွှေယမင်းအတွက် တုံ့ဆိုင်းလို့တော့မဖြစ်ပါ
အသက်မသေသည့်တိုင် ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးသွားနိုင်သ

နေပူဒဏ်ကြောင့် သွေးသိပ်ထွက်နေသည်ဖြစ်ရာ
သွေးလွန်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သည်။

လမ်းမှာ ဖုန်တွေသဲတွေကလည်း ထူသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ စက်တီးစီးလာသော လူ တစ်
ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ ကားလမ်းမကြီးကလည်း မဝေးတော့ပါ။

စက်ဘီးစီးလာသူမှာ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ရှိသည်။
...ရဲအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည့်တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းစုံကို
...သည့်တစ်ကြောင်းကြောင့် စနေပခုံးထက်မှ ရွှေယမင်းကို
...ခုံးထက်ကို ပြောင်းယူထမ်းပိုး၍ ကားလမ်းဆီသို့ လာသည်။

ကားလမ်းရောက်သည်အထိ တစ်ယောက် တစ်
...ထမ်းပိုးရသည်။ လူပြည့်နေသော ကားတစ်စီးနှစ်စီးကြောင့်
...မင်းကို မတင်နိုင်။

နောက်ကားတစ်စီးလာသည်။ ရိုန်းဂျားပစ်ကပ်
...အစားမို့ ထိုကားနှင့်ပင် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းခရိုင်ဆေးရုံ
...သို့ တင်ခေါ်နိုင်ခဲ့၏။

ရွှေယမင်းက သတိကို ပြန်လည်မလာ။

ခရီးအနည်းငယ်ကြန့်ကြာမှုကြောင့် ရထားသော
...မှသွေးလွန်သွားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော အိမ်တစ်အိမ်၏ ရှင်ရန်စိတ်ပူပန်မှုဖြစ်လာနေစဉ်မှာ [illegible]

အသက်ကုန်ဆုံးသွားရသည်။

စနေ လုံးဝစိတ်မကောင်းတော့ပါ။

ညီမဖြစ်သူ အတွက်စိုးမကောင်းတော့ [illegible]

သည်။ အထက်သို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ ဝေါ်ကြလိုက်သ[illegible]

အဆက်တိုက်ပေးရသည့် အဖြစ်ကိုခံယူတော့မည်။

ဌာနမှူးကြီးက သုံးသပ်သည်။ အကြောင်းရင်း [illegible]

ရွှေယမင်းနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ သူမကား မင်းရဲ့ဗလကို ဖင့်သွား[illegible]

ပြီး ဆက်သွယ်လို့ စနေက ဖမ်းရဲအောင်လိုက်သွားသည်။

ရှုံးနိမ့်ခြင်းမဟုတ်ဖြစ်သည်။ ရွှေယမင်း မ[illegible]

တာဆိုးသိန်းတိမ်းနိမ့်သည်။ သည်အတွက် ဆောင်ရွက်ဖို့ [illegible]

ထင်မြင်သည်။

နောင်အခါတွင် တာဝန်ကိုယ်တည်းမဆောင်ရွ[illegible]

ဌာနဆိုင်ရာနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန်သာ ဌာနမှူးကြီးက[illegible]

ကို သတိပေးလိုက်၏။

စနေမှာ ရွှေယမင်းအတွက် စိတ်မကောင်း[illegible]

လည်း သူမှာ အလုပ်ကိစ္စဖြစ်ပြောခြင်း၊ အရေးယူခြင်[illegible]

သဖြင့် စိတ်ပေါ့ပါးသွားရသည်။

သူနေထိုင်သော ပါရမီလမ်းက အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်။

အိမ်မှာပင် စိုးမောင်မောင်အိမ်သို့ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ပေမေနှင့်မေမေက စနေပြောတာတွေကို သိတော့ စနေ့၏အလုပ်အတွက် စိုးရိမ်ကြသည်။ စနေ အသက်အန္တရာယ်ရှိနေတာကြောင့် အလုပ်တွင် အာရုံသိမ်မထားရန် ပြောသည်။

စနေသည် ရွှေယမင်း သေဆုံးသွားရခြင်းကြောင့် မင်းရဲ့ဗလကို ဝိုအခဲမကျေဖြစ်ခဲ့သည်။

မတော်တဆ သေနတ်မှန်သော်လည်း ရွှေယမင်း ကို မင်းရဲ့ဗလ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသည်ဟုပဲ မှတ်သည်။

စိုးမောင်မောင်နှင့် တွေ့သောအခါ ရွှေယမင်း သေဆုံးရတာကို စိတ်မကောင်းသည့်အကြောင်း စနေက ပြောပြသည်။

စိုးမောင်မောင်က ငိုသည်။ နောက်မှ သူနှင့် ရွှေယမင်း ပေါင်းဖက်မှုမှာ သည်ကာလ တည်အချိန်အထိ သည်း အတွင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ကုသိုလ်ကံတရား၏ စီမံဖန်တီးချက်ပဲဟုလည်း

www.burmeseclassic.com

ဆိုသည်။

သူ စိတ်ထိခိုက်သည်မှာ အချိန်မကုန်သေးသဲ့ကြား မကုန်သေးဘဲနှင့် ဖြေရှင်းချိတ်ရသော အခြေအနေဆိုးကြောင့်သာ စိတ်ထိခိုက်သည်ဟု ပြော၏။

စနေကျ စိုးမောင်မောင်ကိုးနှစ်သိမ့်သည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုသာ ပြုလုပ်ပေးပါဟု ပြောရသည်။ ဘဝပြောင်းသွားသောသူ့အတွက် စိုးမောင်မောင်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ ပြီးတော့ ကံတရားကိုသာ သူက အဓိကထားသည်။

စိတ်ကိုဖြေလိုက်သည်။

ရွှေယမင်းရှိစဉ်က စီးပွားရေးအတွက် မကြောင့်မကျရှိခဲ့သော စိုးမောင်မောင်သည် ရွှေယမင်းက ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီးနောက်တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက သူ့ပခုံးပေါ် ကျရောက်လာသည်။

ဘာသာရေးကိုသာ အာရုံထားခဲ့သော စိုးမောင်မောင်မှာ စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပါ။

လောဘတရားထားရမည့်အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်လိုဟုဆို၍ ဆိုင်ကို တခြားလူလက်သို့ လက်လွှဲရောင်းလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲရှိနေတာက မြန်မာနိုင်ငံတွင်း ဗုဒ္ဓလည်း လည်ပတ်ကာ ဘုရားပေါင်းစုံဖူးပြီး တရားကျင့်တော့က သူ့ဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရေး မှတ်ယူထားခဲ့သည်။

မင်းရဲ့ဗလ ယူပြောသွားသော ပတ်ဘလစ်ကားကို စွေ့ယူသိမ်းသွား ကားလမ်းတစ်နေရာတွင် ပြန်ရခဲ့သည်။

မင်းရဲ့ဗလက ကားကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုပြေးသည်မသိ။

ထိုကားကို စိုးမောင်မောင်က ပြန်ရသောအခါ ကားကို ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ ကားအတွက် သိန်းတစ်ရာနီးပါးဗိုက်မိသည်။ ဆိုင်ခန်းရောကားပါ ရောင်းလိုက်ရတာက သိန်းတစ်ရာ့ငါးဆယ်နီးပါးရှိသလို ယခင်ဘဏ်မှာထားသော ငွေတွေနှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် သူ့ဘဝအတွက် ဖူလုံမှုအသင့်အတင့်တော့ ရှိနေပါသည်။

ယခင်က သူ ဘုရားတည်မည်ဟု မှန်းထားရာ ရွှေယမင်း မရှိတော့သည့်နောက် ဘုရားတည်လိုမှု ရည်မှန်းချက်သာ မပျောက်ပျက်စေကာမူ ရည်မှန်းချက်နောက်ဆုတ်သွားသည်သာ အမှန်။

တစ်ရက်တွင် ကျော့ခဲအောင်းတွင် သွားရောက်

တောင်းဆိုင်နေသော်သူကိုကြွယ်သော ဦးပဥ္စင်းဦးကုမ္ဘာအာသဖဆီမှ စာရောက်လာခဲ့၏။

ရွှေယမင်းကွယ်လွန်သည့်ကို သတင်းစာတွင် မြင်ရကြောင်း၊ နာရေးဖွင့်မပါလာသော ရွှေယမင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြောင်းနှင့် အတော်ကြီးမှုမန်သော ရှေ့ရောက်ခဲ့အောင် ဦးပဥ္စင်းဆီသို့ လာစေလိုကြောင်း စာထဲတွင်ပါသည်။

ဖိုးချောင်မောင်မှာ အနေခက်အခဲခံယောစဥ်ကင်းသွားပြီမို့ ဦးကုမ္ဘာအာသဖထံသို့ သွားသည်က ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည်မှာ ငြင်းစရာမရှိသည်။ ထို့အပြင် ကျော့သောင်းဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံတော်ဆိုင်ရာ အစွန်းအဖျားတို့ မရောက်ဖူးသေးသဲ။

အခါအခွင့်သင့်လျှင် သွားတာက ကောင်းမည်မှု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကုန်းလမ်းမှ အားနှင့်သွားလျှင် မြိတ်အထိ သွားနိုင်သည်။ မြိတ်မှ စက်လှေနှင့်သွားက ဖြစ်နိုင်သည်။

ရန်ကုန်မှ ရေလမ်းမှ သွားတာက တိုက်ရိုက်သွားနိုင်ရမည်မှာ [illegible]။ သင်္ဘောနှင့်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိပြီး [illegible]

[illegible]

သင်္ဘောနှင့်သွားတာ မလွတ်လပ်။

ဗိုလ်မြင့်ခရမ်းသင်္ဘောကလည်းမတော်လှမ်းရတာ ကရိကထ

များသော်ဖြစ်ခြင်း ကိုယ်ပွတ်ချင်သောနေရာကို မတွေ့ရ၊ ပတ်ကြည့်မည့်ရက်မှပင် ထွက်ရကြောင်းမို့ စက်လှေနှင့်သွားရန် အကြံပေးကြသည်။

ဒါကြောင့် စက်လှေနှင့်ပဲ ဖိုးချောင်မောင် လိုက်ခြင်း၏။

တစ်ကိုယ်တည်းသာမဟုတ် ဖြစ်နေသော် သူ့မှာ ရွှေယမင်းရှိလျှင် သိပ်ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း ထိုစိတ်ကူးကိုဖိ၍ ဖြေဖျောက်ရသည်။

စက်လှေထွက်မည့်အချိန်တွင် စက်လှေရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ သူကားအငှားစီးလာခဲ့သည်။

[illegible]

တားသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသည်။

တစ်ယောက်က [illegible] ကြီးကြီး။

ကျွန်မ [illegible] ပေးပါ။

[illegible] အသက်သုံးဆယ်ကိုး နှစ်ခန့်ရှိသည်။ [illegible]

အမောင်းရှိသည်။

[illegible]

www.burmeseclassic.com

သဖြင့် မြင်းမြီးလိုကျနေသည်။ နေကာမျက်မှန်တပ်ထား၏။

"လှပါတယ် မာမီရယ်..."

လှပါတာကို တားမိတာကြောင့် မိန်းမငယ်က သူမမိခင်ကို ပြောသည်။

"တက္ကစီကလည်း လာလိုက်ရင် လူတွေနဲ့ရှုပ်နေပဲ... ဒီကား ကျွန်မ စီးသွားကြပါစို့ သမီးရယ်... ခရီးသည်က လမ်းမှာ ဆင်းမှာ..."

အမျိုးသမီးငယ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လွယ်ထားသည်။ ဇတ်ထားတာက မော်ဒယ်(လ်)ပုံစံ ဖရိုးစတိုင်လက်တို ရှင်ပိုက်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ထဘီစကတ်ကို ဝတ်ထားသည်။

အသားကလေးတွေမှာ ဝင်း၍နုနယ်သည်။

သူမကို စိုးမောင်မောင် တစ်ချက်ငေးကြည့်မိသွား၏။

"ဒီကအစ်ကိုက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ..."

သူမက နောက်ခန်းတွင် ထိုင်လာသော စိုးမောင်မောင်ကို ဖွင့်ထားသော ကားပြတင်းပေါက်နား ကပ်မေး၏။ သူမ၏ ကိုယ်မှသင်းပျံ့သော နိုင်ငံခြားဖြစ်ရေမွှေးနံ့ကို စိုးမောင်မောင် ရှူရှိုက်မိ၏။

"ကျွန်တော်လား... ကျွန်တော်က သဘော်ဆိပ်အထိ သွားမှာ..."

"ဟင်... သဘော်ဆိပ်..."

ကောင်မလေးက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်၍ သူမ နောက်မှ မိခင်ဘက်လှည့်၍...

"မာမီ သဘော်ဆိပ်တဲ့..."

"ဟုတ်လား... ဟယ်... ဒါဆိုအတော်ပဲ...တို့လည်း သဘော်ဆိပ်ကို သွားမှာပဲ..."

"အစ်ကို... ဒီကားနဲ့ ကျွန်မတို့ လိုက်ပါရစေနော်... ကျွန်မ တို့လည်း ဂျက်တီ(JETTY)သွားကြမှာပါ..."

စိုးမောင်မောင်က စီးလိုးငှားခဲ့သော်လည်း ကပ်သတ်သူ မဟုတ်ပေ။ တက္ကစီသမားကိုယ်တိုင်ကလည်း ပိုက်ဆံ ရမှာမို့...

"တင်ခေါ်နိုင်ရင် တင်ခေါ်ခဲ့ပါရစေဗျာ... သူတို့ကြည့်ရတာ အရေးကြီးနေပုံပဲ..."

မိန်းမပျိုတွင် အဝတ်အထည်လက်ဆွဲခရီးဆောင် အိတ်တစ်လုံး ပါလာသည်။

ထိုအိတ်ကို ကားသမားက ဆင်းဆွဲယူပြီး ပစ္စည်း ထည့်ရန်(TRUNK)အခန်းထဲတွင် ထည့်ပေးသည်။

စိုးမောင်မောင်ကလည်း ရှေ့ခန်းသို့နေရာပြောင်း ထိုင်ပေးလိုက်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်က နောက်ဘက်မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝင်ထိုင်သည်။

အားတွက်ရှိလာသည်။

"ဟူး... နေကပူလိုက်တာ..."

စိုးမောင်မောင်က ညည်းပြီး နောက်ဆက်တွဲ

"အင်း... ဒါလေ ညည်း ဒုက္ခပဲ..."

"ဒုက္ခဆိုတာ မကောင်းပါဘူး... လောကကြီးမှာ သုခရှိသည်
ရှိနေရဲ့ဆိုပြီးပြောကြတာပဲ..."

...ကားမမောင်နှမနေသူ၏စကား။

"ဒုက္ခဆိုတာ ကိုယ်ကရှာလို့ ဒုက္ခဖြစ်လာတာ... သုခ
ဆိုတာလည်း ကိုယ်ကရှာလို့ သုခ ဖြစ်လာတာ ညီလေး
ရ... ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခသုခဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားကြည့်
လို့သာ သိတာ... တကယ်တော့ လူ့ဘဝမှာကော သံသရာ
မှာကော သုခဆိုတာ မရှိဘူး... ဒုက္ခချည်းပဲ... ဆိုကြပါ
တယ်... အခုကားစီးရတာ မိမိလိုချင်နေတယ်... ဒီဗီမကလေး
ရဖို့အတွက် ပိုက်ဆံကုန်ရတယ်... စီးပြီးရင် ဖင်ပူပြီး
ညောင်းညာသွားတာပဲ... ဒါဟာ ဒုက္ခပေါ့..."

တရားစကားတွေ ပြောလာသော စိုးမောင်မောင်
ကို သားအမိနှစ်ဦးက လှမ်းကြည့်၏။ ပြီးတော့ သားအမိနှစ်
ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံး၍ကြည့်ကြပြန်သည်။

"အစ်ကိုရေ... လောကကြီးမှာ လူ့ရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ဒုက္ခ
နဲ့တွေ့မှာပဲ... ဒီဒုက္ခကို ဖြေဖျောက်ရင်း စိတ်ညစ်ရမယ်...
ဒီတော့ သုခကို ဒုက္ခလို့မြင်မှ အစ်ကို ဒုက္ခကို သုခလို့ မြင်
ရတာ... စိတ်အေးချမ်းသာဆုံးပဲ... အရာရာကို ဒုက္ခချည်း
တွေ့နေရင်... လူ့လောကမှာ လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်တော့ဘူး...
အောင်မြင်မှုလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး... မိန်းမလည်းရတော့
မှာ မဟုတ်ဘူး..."

ကားမောင်းသူက အားရကြည့် ပြုံးကြသည်။

"ရွှေမောင်ရင်လေး... မင်းက ဘယ်ဆိပ်ကမ်းသွားမလဲ
ကွယ်..."

"ကြည့်မြင်တိုင်ထီးတန်းဆိပ်ကမ်းပါ..."

"ဟယ်... တို့နဲ့တူနေပြီ... တန်နိုင်လိုက်လေကွယ်... အန်တီ
တို့လည်း အဲဒီဆိပ်ကမ်းကိုပဲကွယ်..."

တကယ်တော့ ဆိပ်ကမ်းချင်းသာတူ အညီမဟုတ်
မှန်းလိုက်ပါသွားမည့် ရေယာဉ်ကလည်း တူနေသည်။

ရွှေပြည်သာ စက်လှေပေါ်အတွက် ကိုယ်နှိုပ်စွ ကိုယ်ချွဲ
ပြီး အတူတူတက်ကြမှ တစ်ခရီးတည်းသွားဆိုတာ သိကြသည်။

စိုးမောင်မောင်က မိန်းကလေး၏ဝတ်စားမှုကို
နောက်တစ်ကြိမ်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ကောင်မလေး၏

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စကာတ်ထဘီကဲ့ အနက်ရောင်ဖြစ်၏။

ခရီးထွက်မည့်အချိန်မှာ အနက်ရောင်အဝတ်အစား

ဝတ်ခြင်း၊ အနက်ရောင်အသုံးအဆောင်ကို သုံးစွဲခြင်းသည် ခရီး

အတွက် နိမိတ်မကောင်းဟု စိုးမောင်မောင် ယူဆသည်။

အနက်ရောင်သည် စတ်သူရော မြင်သူအတွက်ပါ

မကောင်းပါ။

အနက်သည် မှောင်ကျခြင်း၊ ကျဆုံးခြင်း၊ ကြေကွဲ

ဝမ်းနည်းခြင်းများနှင့် ကြုံရသည်ဟု အများစုက သတ်မှတ်ထား

ကြသည်။

မိန်းကလေးအတော်များများသည် အနက်ရောင်

ကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။

စိုးမောင်မောင်လိုလူတွေ မကြိုက်ပါ။

ဘာကြောင့်များ သူမ ထိုအနက်ရောင်ကို ကြိုက်

လေသနည်း။

စက်လှေကားပေါ် ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်သော

လူတစ်ယောက်နှင့် သူ သွားရောက်တွေ့ဆုံရသည်။

"ဟာ... ကြည့်စမ်း... မမျှော်လင့်ဘဲ လာတွေ့နေပြီ..."

အားပါးတရ နှုတ်ဆက်လိုက်သူက စနေထွန်း။

သူသည် ယူနီဖောင်းမဟုတ်တော့ဘဲ အရပ်ဝတ်

ကိုပဲ ဝတ်ထားသည်။ ဟိုက်ဝေးဘရော့(HIGH WAY BROAD) စပို့ရှပ်နှင့် စပီးရစ်(SPIRIT) ဘောင်းဘီပွကို ဝတ်ထားသည်။

ရောင်နေကာမျက်မှန် တပ်လို့ပဲ။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဆုံမိကြသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို လာပို့တာလဲ ကိုစနေထွန်း..."

"ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ လာမပို့ဘူး... မြိတ်ကိုသွားမလို့... ခွင့်ရကလေးရတုန်း ဖေဖေ့ကျွန်းပေါ်က မွေးမြူရေးအခြေအနေကို အဘိုးကြီးက ကြည့်ခိုင်းတာနဲ့ သွားကြည့်မလို့... အမြန်တော့ ဖလိုက်နဲ့ဘဲ... ခင်ဗျားကော မြိတ်လား..."

အဝတ်အစား ဆုကေ့စ်(SUITCASE)သေတ္တာကို ဆွဲထားသော စိုးမောင်မောင်ကို စုံစမ်းလိုက်၏။ စိုးမောင်မောင် ဝိန်သွားသည်။ မျက်နှာလည်း အနည်းငယ်ကျသွား၏။

ရွှေယမင်းကို မတွေ့တာကြောင့် စနေထွန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ခုနေ ခရီးမှာ ရွှေယမင်းသော် ပါသင့်ပါသည်။

"ကျွန်တော်ကော့သောင်းကို သွားမယ်... တစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်လို့..."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟဲ့… စနေ… "

"ဟာ… အန်တီ… "

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

စိုးမောင်မောင်နှင့် ကားအတူစီးလာသော သားအမိနှစ်ယောက်အနက် အဘွားကြီး၏နှုတ်ဆက်ခေါ်သံနှင့် စနေ၏ ပြန်နှုတ်ဆက်သံ။

မိန်းကလေးကတော့ စနေကို ကြွေရုပ်ကြည့်နေသည်။

"အန်တီတို့က မြိတ်လား… ကော့သောင်းလား… "

"မြိတ်ပဲ… အန်တီ့မောင်က ကပ်စတန်ကကွ… အဲဒီကို ပြောင်းရတယ်လေ… အဲဒါကြောင့် သွားလည်ကြမလို့… သမီးလေးလည်း ကျောင်းပိတ်တယ် မဟုတ်လား… "

"အန်ကယ်(လ်)မပါဘူး… "

"မင်းအန်ကယ်(လ်)က ခွင့်မရဘူးလေ… သြော်… မောင်ရင်နဲ့လည်း စနေနဲ့လည်း သိသကိုး… "

အမျိုးသမီးကြီးက စနေနှင့် စိုးမောင်မောင်ကို မျက်ခုံးတန်းလေးချီကာချီကာ ပြောသည်။ ပြီးတော့ အဝေးက ရေပြင်တွင် ဆန်တက်နေသော စက်မော်တော်တစ်စီးကို လှမ်းကြည့်လျက်…

"သွားမယ်ကွယ်… နေပူတယ်… "

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ… "

"မင်းအခန်းက… "

"အောက်ဝမ်းခေါင်းထဲမှာပဲ… အန်တီတို့ကကော… "

"တို့က အထက်ကက်ဘင်မှာကွ… "

"ကျွန်တော် လက်မှတ်လုပ်လိုက်တာ နောက်ကျတော့ ကက်ဘင်မရဘူး… ဝမ်းဗိုက်ထဲပဲ ရတယ်… "

စက်လှေမှာ ကုန်လည်းတင်၊ လူလည်းစီး မဟုတ်တဲ လှေတင်သက်သက်ပဲ ဖြစ်သည်။ အလျားပေတစ်ရာ့နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိသည်။ တန်ချိန်လည်း များသည်။

ရာသီဥတုကောင်းမွန်သော ဤလိုအခါမျိုးတွင် လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်မကြောက်ရပါ။

ကမ်းရိုးတန်းနှင့် ဝေးဝေးကွာကွာမသွားဘဲ ရန်ကုန်နှင့်ကော့သောင်း တိုက်ရိုက်သွားသဖြင့် နှစ်ရက်ပဲကြာသည်။

ပထမဆုံး ကမ်းမမြင်ရဘဲ ဒုတိယနေ့ရောက်မှ မြိတ်ကျွန်းစုတွေကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မြိတ်တွင် နှစ်နာရီနားမည်။

စက်လှေက မြိတ်တွင် အစစ်ဆေးခံရဦးမည်။

လမ်းခရီးတွင် သားအမိနှစ်ယောက်နှင့် စိုးမောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောင် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရသည်။

အမျိုးသမီးကြီးနာမည်က ဒေါ်ပပလှိုင်။

သူ့သမီးကလေးက စုဖြိုးငယ်။

ဖြိုးငယ်လို့ပဲ သူ့အမေက ခေါ်သည်။

ဖြိုးငယ်နှင့်စနေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကြသေးသည်မဟုတ်။

ဒေါ်ပပလှိုင်က သူ့သမီးနှင့် စနေကို မိတ်ဆက်ပေးရာအခါမှသာ သိကြသည်။

ဒေါ်ပပလှိုင်နှင့် စနေ သိကြသည်မှာလည်း သည်လို။

ဒေါ်ပပလှိုင်က ကျောက်အရောင်းအဝယ်ဝါသနာပါသည်။ သူမ၏ကျောက်တွေကို ပဲခူးမှလူတစ်စုက လိမ်သွားသည်။

ထိုအမှုသည် စနေ၏လက်ထဲ ရောက်ခဲ့သည်။ ကျောက်လိမ်သွားသူတို့ လက်ပြောင်းလက်လွှဲ မပြောင်းပြုနိုင်မီ စနေက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ထိုလူစုကို ဖမ်းဆီးအရေးယူအမှုကိုထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ပပလှိုင်၏ကျောက်တွေလည်း ပြန်ရသည်။ ထိုမှ စနေနှင့်ဒေါ်ပပလှိုင် ခင်မင်သွားခဲ့ကြသည်။

ခင်သာ ခင်မင်သော်လည်း ဒေါ်ပပလှိုင်၏ခင်ပွန်းကိုသိပြီး ဖြိုးငယ်ကို မသိကျွမ်းခဲ့ပါ။

သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ အမျိုးသမီးကြီး၏ ပြောပြချက်အရ သိထားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာတ်လမ်းစဉ် (၄)

မြိတ်ကို စက်လှေဆိုက်သည်။

မြိတ်တွင် ဒေါ်ပပလှိုင်တို့သားအမိ၊ စနေထွန်းတို့ ဆင်းကြသည်။ စနေက စိုးမောင်မောင်အား မြိတ်တွင် ခေတ္တခဏ နေရန်နှင့် ကော့သောင်းသို့ သူတို့ကုမ္ပဏီပိုင် မော်တော်နှင့် လိုက်ပို့ပေးပါမည် ပြောသည်။

စိုးမောင်မောင်မှာ ကော့သောင်းကို ဦးတည်သော်လည်း မြိတ်သို့လည်းပတ်လိုစိတ် ရှိသည်။

စနေနှင့်လည်း ခင်မင်နေတာကြောင့် စနေ၏ စကားကိုလက်ခံလိုက်သည်။

စက်လှေပေါ်မှ မဆင်းမီ တစ်ဘက်တွင်ရှိသော ဆော်ပထက်ကျွန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်၏။ ဘုရားစေတီနှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ကျွန်းထက်တွင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကျွန်းကြီးနှင့်မြိတ်ဆိပ်ကမ်းကြားတွင် ရေယာဉ်များ သွားလာနေသည်။

"ဒီကျွန်းကြီးဟာ မြိတ်ရဲ့အမှတ်အသားပဲဗျ... ခင်ဗျားကို အဲဒီကို လိုက်ပို့ပေးမယ်... အဲဒီမှာ ပြုပြင်ထားတာတွေကြောင့် ဘုရားကော ကျွန်းပါ တိုးတက်နေတယ်..."

စနေက စိုးမောင်မောင်ကို ပြောနေသည်။

နေကာမျက်မှန်အနက် တပ်ထားသော လူတစ်ယောက် သူတို့နားက ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် စနေ၏စကားသံကြောင့် လှည့်ကြည့်သွားသည်။

သူတို့ကုန်းပတ်ပေါ်မှာပဲ ရှိကြသေးသည်။

မြိတ်မြို့သည် တနင်္သာရီတိုင်းတွင် အစည်ကားဆုံးဖြစ်ကြောင်း စနေရော စိုးမောင်မောင်ပါ သိသည်။

စိုးမောင်မောင်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော်လည်း စနေကတော့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ရောက်ဖူးနေသည်။

ကုမ္ပဏီက ရေခဲ်ပုစွန်မွေးမြူသောကုမ္ပဏီဖြစ်သော်လည်း ထိုကုမ္ပဏီသည် ဘလူးအိုင်လဲန်(BLUE ISLAND) ခေါ်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်းပြာကလေးပေါ်မှာသာရှိ၏။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် စနေနှင့်စိုးမောင်မောင် တည်းခိုကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုရားအချို့ကို စနေက စိုးမောင်မောင်ဖူးရန် လိုက်ပို့တော့ ဖြိုးငယ်ပါ ပါသည်။

ဒေါ်ပပလှိုင်က ဖြိုးငယ်အား စနေထွန်းတို့နှင့် စိတ်ချယုံကြည်သည်တစ်ကြောင်း၊ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း လူငယ် စိတ်ရှိနေသေးသည်မို့ ဖြိုးငယ်က စနေတို့နှင့် သွားသွားလာလာ ရှိနေသည်ကို မကန့်ကွက်၊ မတားမြစ်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်ပပလှိုင်တို့နေ တာက သန်းဖိုးရပ် ပုလဲလမ်းမှာ ဖြစ်၏။

"ခင်ဗျားကိုင်နေတဲ့ မင်းရဲဗလအမှုက အဆုံးသတ် သွား ပြီလား ကိုစနေထွန်း..."

"အမှုတွဲကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ပန်ဒင်(PENDING)လုပ်ထား တယ်... မင်းရဲဗလက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို ရောက်သွားပုံ ရတယ်... သူ့နောက်ဆက်တွဲသတင်း ဘာမှမကြားရသလို သူ့နောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်ဖို့လည်း မျက်ခြည်ပြတ်သွား တယ်... ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုင်ရတဲ့ သူ့ကေ့(စ်)က ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းဖြစ်ပြီး... ဧရာဝတီတိုင်းအထိမပါ တော့ သူ့အကြောင်းကို ဧရာဝတီတိုင်းက သက်ဆိုင်ရာ ကိုပဲ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်..."

စနေက လမ်းတွင် စိုးမောင်မောင်၏အမေးကို စိတ်မဝင်စားတော့သလို ပြန်ဖြေသည်။ စနေကသာ မင်းရဲဗလ ကို စိတ်မဝင်စားသော်လည်း မင်းရဲဗလဆိုတဲ့ ငတိက သူ့နောက် သို့ ရပ်ဖျက်ပြီး တကောက်ကောက်လိုက်နေသည်ကို သူ မသိခဲ့။

ကျွန်းပြာသည် မြိတ်ကျွန်းစုများတွင် ပါဝင်သော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်းကလေးမို့ လူနေအိမ်ခြေအနည်းငယ်ရှိသည်။

ကုမ္ပဏီမှ ရေလုပ်သားများနှင့် အလုပ်သမား ဝန်ထမ်းအနည်းငယ် ရှိသည်။

ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ နှစ်ယောက်၊ မန် နေဂျာက ထိုကျွန်းပေါ်ရှိ ရေခဲပုစွန်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်ရ သည်။

စနေတို့စီးသော မော်တော်က မြိတ်နှင့်မိုင်သုံးဆယ် ကွာသည့် ကျွန်းပြာသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုက်ရောက်သည်။

မော်တော်မှာ ကုမ္ပဏီမော်တော်ဖြစ်သည်။ မော် တော်တွင် စိုးမောင်မောင်နှင့် ဖြိုးငယ်ပါသည်။

စိုးမောင်မောင်က အနီရာယ်ကင်းဂါထာတော်ကို ရွတ်ဖတ်နေသလို ဖြိုးငယ်က ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်၍ ပျော်နေပုံ ပေါ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပင်လယ်ဆိုတာ စိတ်မတည်ငြိမ်တဲ့လူတစ်ယောက်လိုပဲ… အခုပဲ မိတ်ဆွေ… အခုပဲ ရန်သူဖြစ်တတ်တယ်… အပြောင်းအလွဲလည်း မြန်တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ ဖြိုးငယ်…"

"အစ်ကို… ပင်လယ်ကို ဘယ်နှစ်ခါရောက်ဖူးလဲ…"

"ဒီတစ်ကြိမ်ပါပဲကွာ… ဒါတောင် တိုက်ဆိုင်လို့ ဆိုရမယ်… ကိုယ်ကလည်း ကော့သောင်းကိုသွားချင်… ကိုစနေထွန်းနဲ့လည်း တွေ့ဆိုခဲ့တာ… ပင်လယ်ကို လေ့လာခွင့်ရလိုက်တာပဲ…"

"ဖြိုးငယ်ကတော့ ပင်လယ်ကို ချစ်တယ်… ကြည့်လိုက်ရင် ရေပြင်ကြီးက မျက်စိတဆုံးနဲ့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်မှာ ဝင့်ဝင့်ထွားထွားနဲ့ ဝပ်နေပြီး ငြိမ်သက်နေတာကိုက ချစ်စရာပဲ…"

ကျွန်းပြာဆိုသည့်အတိုင်း အဝေးကကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်းမှာ ပြာလဲ့လဲ့အသွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်းကို ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေသော ရေမှာလည်း ပြာလဲ့နေသယောင်။

ကျွန်းပေါ်မှာ ပုစွန်ထည့်သော ကန်ငယ်တွေရှိသည်။

တချို့ကန်တွေမှာ စက်များနှင့် ရေအဟောင်း

…ထစ်ကို လဲလှယ်ပေးနေသည်။

အချို့အလုပ်သမားတွေက ဓာန်တချို့မှ ကန်လယ်…တွင် စုနေသည့် ပုစွန်မှထွက်သော အညစ်အကြေးတွေကို သုတ်…င် ရှင်းလင်းနေသည်။

ပုစွန်ကို ထားရာတွင် အင်မတန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်…သည်ဟု စနေက ပြောသည်။

သူတို့တွင် ပုစွန်နည်းပြဆရာတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုင်းအမျိုးသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

စနေ ရောက်လာတော့ ချက်ချင်းပင် ဆွေးနွေးပွဲ…းတစ်ခု စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုဆွေးနွေးပွဲတွင် စနေထွန်း၊ မန်နေဂျာ၊ အုပ်ချုပ်…ရှူး၊ နည်းပြဆရာ၊ အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူးနှင့် တခြား…ယောက်သုံးယောက် ပါဝင်သည်။

စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ယောက် ရှိသည်။

စနေက သူ့အဖေမှာလိုက်သော လုပ်ငန်းစီမံကိန်း…ကို ချပြသည်။ တန်ခြောက်ကန်ရှိသည့်အနက် နံပါတ်လေး…နံပါတ်ခြောက်တွင် တိုးချဲ့သားပေါက် ပုစွန်မွေးမြူရေးစီမံကိန်း…ယခုနှစ် ရပ်ဆိုင်းကြောင်းပါသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မသိပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေလည်း မသိပါ။ ဖေဖေကတော့ ဒီအတိုင်း ပြောပြီး အမှာချုပ်ရေးမှုနှင့် မန်နေဂျာဆီသို့ အကြောင်းကြားစာ ရေးပေးလိုက်၏။

"ဒါမျိုးကို အမြန်ဆုံးသိဖို့ မြိတ်ပေါ်မှာ ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခု ဖွင့်ဖို့လိုတယ်... ဖက်စ်(FAX)နဲ့ အကြောင်းကြားနိုင်အောင် လည်း လုပ်ထားဖို့လိုတယ်... "

မန်နေဂျာက အကြံဉာဏ်ပေးသည်။

သူတို့ဆွေးနွေးပြီးလျှင် စနေက နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာပါဦးမည်ဟုဆိုကာ ဆွေးနွေးမှုအဆုံးသတ်သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သားဖြစ်တာထက် စနေ၏ရာဇဝတ် မှုများ ဖြိုဖျက်ရာတွင် စွမ်းဆောင်ချက်နှင့် ရဲအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်နေ တာကြောင့် သူတို့က လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်။

စနေတို့ဆွေးနွေးပွဲပြီးချိန်မှာ နေ့မွန်းတည့်ကာနီး ပြီ။

စနေတို့ကို ထမင်းကျွေးဖို့ ဖြင်ကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်ဒေသမို့ ရေထွက်ပစ္စည်းတွေနှင့်ပဲ အကျွေးအမွေးဧည့်ခံကြသည်။

စနေက ဖိုးငယ်ကို ဂရုစိုက်သည်။

ဖိုးငယ်မှာ စနေတို့နှင့် လူငယ်ချင်းရင်းနှီးကျွမ်းဝင်

ပြီမို့ ထမင်းကျွေးရာတွင် အားနာခြင်း၊ ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်းပေါ်တွင် လျှောက်ကြည့်သည်။ အုန်းရေတွေ ကို တစ်ဝကြီးသောက်ကြသည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ အုန်းပေါသည်။ ကုမ္ပဏီက နောင် နှစ်တွင် အုန်းဆီချက်လုပ်ငန်း လုပ်ရန် ထိုကျွန်းပေါ်တွင်ပင် ဆီချက်စက်တစ်ခု တည်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု စနေက ပြော သည်။

လူနေအိမ်ခြေမှာ ရေလုပ်သားတချို့နှင့် ကုမ္ပဏီ န်ထမ်းတချို့ နေထိုင်သည့်အိမ်ခြေသာရှိသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် သစ်ပေါသောကြောင့် အိမ်များကို အခိုင်အခန့်တော့ ဆောက်လုပ် င်၏။

စနေ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် မန်နေဂျာက ယ်နှင့်စိုးမောင်မောင်အား ပုစွန်မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းအကြောင်း ို လိုက်လံပြသရှင်းပြ၏။

မန်နေဂျာမှာ လူလတ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးသည်။

သူ့အိမ်ထောင်စုမှာ မော်လမြိုင်တွင် ရှိသည်။ ော်လမြိုင်သားမို့ သဘောကောင်းသည်။ မော်လမြိုင်လေသံလေး တော့ နားထောင်ကောင်းသည်။ သူကလည်း ယောက်ျားသေး မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ရှင်းလင်းပြောပြနေကာ စိတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါလက်ပါရှိသည်။

ပုစွန်ကန်ကိုကြည့်တာရယ်၊ ပုစွန်မွေးမြူပုံ မွေး
နည်းပြောနေတာတွေရယ်ကို ဖြိုးငယ်ကသာ စိတ်ပါလက်ပါ စိ
ဝင်တစား နားထောင်သည်။

စိုးမောင်မောင်ကတော့ စိတ်မဝင်စားလှ။

သည်အလုပ်က အကုသိုလ်အလုပ်ဟု သူ ထင
ဟန်ရှိသည်။

ဒါကို စနေ အကဲခတ်မိ၏။

ညနေသုံးနာရီ။

ပြန်ဖို့အချိန်တန်ပြီ။ လေကလည်းမနက်နှင့်နေ
ကလို မငြိမ်တော့ဘဲ မြူးလာချေပြီ။

လေမထန်ခင် ပြန်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ စနေ
မော်တော်သို့ ဆင်း၍ ကျွန်းပေါ်မှလူတွေကို လက်တပြ
နှုတ်ဆက်၍ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။

ဘေးဘီတွင် ဟိုမှသည်မှတခြားကျွန်းတွေရှိသ
ပင်လယ်ပြင်သည် လေတဖြူးဖြူးနှင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေး
မြူးထနေသည်။

မြိတ်ကို နှစ်နာရီခွဲ သုံးနာရီလောက်မောင်းရ
ဖြိုးငယ်ကတော့ ပျော်နေသည်။ ဟိုစကား သ

စကားတွေကို အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်နေ၏။

စိုးမောင်မောင်က ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်ကာ နှုတ်မှတိုးတိုးရွတ်နေသည်။ ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

"ပျော်ရဲ့လား ကိုစိုး..."

ရင်းနှီးလာပြီမို့ စနေကတော့ ကိုစိုးပဲခေါ်သည်။

"ပျော်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျာ... လူဟာ နေတတ် ထိုင်တတ်ရင် ဒီလောကကြီးမှာ ပျော်စရာချည်းပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ပျော်တယ်ဆိုတာ နိစ္စမဟုတ်ဘူးဗျ... အနိစ္စပဲလေ..."

သည်စကားကြောင့် စနေတွန်း မျက်နှာလေး မသိမသာရှုံ့သွားသည်။

မော်တော်သည် ကျွန်းတချို့ကို ပတ်ခုတ်သည်။ အရှိန်နှင့် မော်တော်ဦးကခွဲသွားလျှင် ရေလှိုင်းတွေက ဟဲခနဲ ဟဲခနဲနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

မောင်းသူက မောင်းပြီး တက်ကိုင်သူက တက်ဘီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရေကြောင်းကို ကြည့်ကိုင်ပေးသည်။

"ကိုထွန်းရေ... ဘယ်နှစ်နာရီ ရောက်နိုင်မလဲ..."

"ဟာ... ဆရာ မကောင်းဘူး..."

ပဲ့ကိုင်နေသော ကိုထွန်းက မြိတ်သားမို့ မြိတ်သံဝဲဝဲနှင့် ပြန်ပြော၏။ သူတို့မော်တော်မောင်းသူများထဲတွင် တချို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အယူရှိကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်ခရီးသွားစဉ် ဘယ်အချိန်ရောက်မှာလဲ။ ဘယ်တော့ရောက်မလဲ စသည့်အမေးကို အမေးမခံကြ။

မေးလျှင်လည်း မကြိုက်။

ခရီးဖင့်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ကိုထွန်းတို့ မော်တော်ထွက်စကဆိုလျှင် ကိုထွန်းက ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးကို တင်မြှောက်သည့်သဘောလားတော့ မသိ။

အုန်းသီးတစ်စိပ်နှင့် ကောက်ညှင်းအနည်းငယ်ကို မော်တော်   တွင် တင်ကာ ရှုတ်ဆိုကန်တော့၏။ ပြီးမှ ထိုအုန်းသီးစိတနှင့် ကောက်ညှင်းကို ရေထဲပစ်ချသည်။

သူ့အယူနှင့်သူ ရှိပါလိမ့်မည်။

စိုးမောင်မောင်က ပခုံးတွန့်သည်။ ဘုရားမှလွဲ၍ ကိုးကွယ်ရာ ဘာမှမရှိဟု ဆို၏။ စနေက ပွဲကိုင်ကြီး၏အယူသည် ပုံကို ရယ်သည်။

ကျွန်းတစ်ကျွန်းကိုပတ်ပြီး အကွေ့တွင် တစ်ဘက်ကျွန်းမှ စက်တပ်တန်ကေးလှေတစ်စီးက လျှောခနဲထွက်လာသည်။

လှေဦးထိပ်တွင် လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ရှေးခေတ်ဟောင်းသုံးသော တယ်လီစကော

ပ် တစ်ဘက်ကြည့်မှန်ပြောင်းပါလာသည်။

ထိုမှန်ပြောင်းနှင့် စနေတို့မော်တော်ကို ကြည့်သည်။ တန်ကေးလှေဝမ်းထဲကို လက်ရိပ်ပြသည်။

တန်ကေးလှေမှာ စနေတို့ မော်တော်ထက် နည်းနည်းကြီး၏။ စက်၏မြင်းကောင်ရေအားလည်း ပိုများပုံရ၏။

စနေတို့က သူတို့ထွက်လာသောကျွန်းကို ကျော်ဖြတ် ကျွန်းနှစ်ကျွန်းကြားရှိ ရေလက်ကြားထဲမှ ထွက်လာသောတန်ကေးလှေက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မော်တော်နောက်ကို တစ်ဟုန်ထိုးလိုက်လာ၏။

“ဟိုနောက်က မော်တော်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ… ”

မော်တော်နောက်ဘက်ကို ကြည့်ပြီး စိုးမောင်မောင်က မသက်သာသံနှင့်ဆိုသည်။ စနေက နောက်ဘက်ကိုကြည့်၍…

“အဲဒါ တန်ကေးခေါ်တယ်… တစ်ဘက်နိုင်ငံက ငါးခိုးဖမ်းတဲ့ လှေပဲ… စက်တပ်ဇလှေလေ… သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး… ”

“ကိုစနေ… ဓားပြတွေများ ဖြစ်နေမလားဟင်… ”

စိုးရိမ်ပူပန်ပုံနှင့် ဖြိုးငယ်ကပြောတော့ စနေက ပွဲကိုင် ကိုထွန်းအား…

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုထွန်း… နောက်ကလှေကို ကြည့်စမ်းပါဦး… ကျွန်တော် တို့ နောက်လိုက်နေတယ်… ဓားပြလှေလား… "

ကိုထွန်းက တစ်ရှိန်ထိုးလိုက်လာနေသော တ ကောက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ခေါင်းကိုယမ်းသည်။

"ဓားပြ မဖြစ်နိုင်ဘူး… ဒီမှာ ဓားပြမရှိဘူး… ဒီဘက် ပုစွန်မွေး ငါးမွေးတွေရှိတယ်… ဆီအုန်းစိုက်သူတွေရှိ တယ်… လုံခြုံရေးလည်း ရှိနေတာပဲ… ဒါ ဓားပြတွေ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး… "

ကျွန်းတွေကြားမှထွက်တော့ ပင်လယ်ပြင် ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။

"ဟိုမှာ… ဟိုမှာ… ဖြိုးငယ်တို့ကို မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့် တယ်… "

တန်ကေးလှေဦးထိပ်တွင်ရပ်လျက် မှန်ပြောင်း နေသူရှုကို ဖြိုးငယ်က မနှစ်သက်သလို ပြောသည်။ ရဲဝီဝီ ဘက်လှူ၏အမူအကျင့်ကို ရိပ်စားမိတာမို့…

"ကိုထွန်းရေ… စက်ကို ပိုတင်ဖို့ စက်မောင်းသမား ပြောလိုက်ပါ… "

စက်မောင်းသမားအား စက်ရှိန်မြှင့်ရန် ကိုထွန်း အော်ပြောလိုက်သည်။ မကြာမီမှာပင် စနေတို့၏မော်တော်

ပင်လယ်ပြင်ကို အရှိန်အဟုန်နှင့် ဖြတ်သန်းနေချေပြီ။

သိသာပါသည်။

နောက်မှတန်ကေးလှေကလည်းရှေ့ကမော်တော် နောက်သို့ စောစောက အရှိန်ထက်ပိုလိုက်လာချေပြီ။

အဝေးမှကြည့်လျှင် မော်တော်နှစ်စီး အပြေး အလွှား ပြေးနေလိုက်နေပုံမှာ ကြည့်ကောင်းသောအရာပင်ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။

စက်ရှိန်ကြောင့် ရေပေါက်ရေပွားကလေးများ တချို့သည်ပင် မော်တော်ထဲ လွင့်စင်လာသည်။

ဘေးတွင်လည်းကောင်း၊ ရှေ့တွင်လည်းကောင်း ကျွန်းတွေမရှိဘဲ ရေပြင်ကြီးသာလျှင်ရှိသည်။

ရှေ့ကမော်တော်ဘယ်လောက်ပဲပြေးပြေး၊နောက် ဘက်မှ တန်ကေးမှာ တစ်စတစ်စ နီးနီးကပ်လာသည်။

ဒါတ်မကသေနတ်ကိုင်ထားသော လူတချို့ကိုပင် မြင်လာရ၏။

"ဟုတ်ပါတယ် ရှင်… ဓားပြတွေမှ ဓားပြတွေပါ… "

ဖြိုးငယ် တုန်လှုပ်နေသည်။ ကိုထွန်းက မျက်မှောင် ကုတ်၍…

"ဒီကောင်တွေ ဒီမော်တော်ကို တစ်ခုခုအန္တရာယ်ပြုချင်လို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်လာကြတာနဲ့ တူတယ်... ”

ရေပြင်တွင် ရန်သူကို မည်သူမည်ဝါဟု ရုတ်တရက် အကောင်အထည်ဖော်လို့ မရနိုင်ပေ။

အဖေနှင့် ကုမ္ပဏီပြိုင်ဘက်တချို့ ရှိသည်။ မလို တမာလူတွေက အဖေ့ကုမ္ပဏီကမှန်းသိလို့ လိုက်နှောင့်ယှက် ကောင်း နှောင့်ယှက်နေတာလား။

စနေ စဉ်းစားမိသည်။

သူ့တွင် သေနတ်ပါမလာပါ။ ရန်ကုန်မှာ တာဝန် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီမို့ ခွင့်နှင့်လာချိန်တွင် လက်နက်ကိုထားပစ်ခဲ့သည်။

“ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်မူဖို့လိုက်လာတာပဲ ဗျ... ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ... ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်စေချင်သလဲ ကိုစိုး... ”

“ကိုစနေထွန်း... ရန်သူကို ငြိမ်းအေးစေတဲ့နည်းက ကိုယ် က အလျှော့ပေးလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်... ”

“ဗျာ... ”

“ဒီလိုလေ... သူတို့မှာ သေနတ်တွေပါလာတယ်... ပစ် လားခတ်လားလုပ်ရင် မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ ကုန်မယ်... ”

စိုးမောင်မောင်စကားက အားရှိစရာပါပေ။ သို့

သော် သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း၊ ကြောက်လန့်သော အမူအရာမရှိပါ။

စနေသည် ရွှေယမင်းကို သွားစဉ်းစားမိသည်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက ရွှေယမင်းသည် မိမိကိစ္စကို ကူညီရင်းသေဆုံး ခဲ့ရသည်။

ယခု မိမိတို့နှင့်ပါလာသူက ဖြိုးငယ်။

နောက်မှလိုက်လာသူတွေ၏ စိတ်ဓာတ်ကို အဖြူ အမည်းခွဲခြားလို့မရနိုင်ပါ။ တကယ်လို့ မိမိတို့က လွယ်ကူစွာ အရှုံးပေးလိုက်သော် လှပသောဖြိုးငယ်အတွက် အသက်ရှူမှား စရာ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

“ကိုထွန်း... ကျွန်တော်တို့ ပထော်ပထက်ဘက်ကို ရောက် ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ... ”

ကိုထွန်းက ပိုသိမည်။ နီးလျှင် တစ်ခုခုအကူအညီ ရတန်ကောင်းရဲ့။ သို့တစေ ကိုထွန်း စကားက အားရှိရာကောင်း ၏။

“အဝေးကြီးလိုသေးတယ် ကိုစနေထွန်းရေ... ”

“ချဗျာ... မောင်းသာမောင်း... ဒီကောင်တွေ အမီမလိုက် နိုင်အောင် မောင်းသာမောင်း... စက်ဆီကောအပြည့်ရှိ လား... ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ရှိတယ်… သိပ်စက်ကုန်ချရင် မော်တော်ကပေါ့နေတော့ အရှိန်များပြီး မှောက်မှာစိုးရတယ်… "

မော်တော်ပေါ်မှာ လူနည်းသည်။ ပါလာသည့် ရိက္ခာတွေ၊ လိုအပ်တာတွေကို ကျွန်းမှာ ချပေးထားခဲ့ပြီမို့ မော်တော်ကိုယ်ထည်မှာ ပေါ့နေသည်။

လိုအပ်သောအရှိန်ကို ထပ်ဖြည့်သည်ထက် ထိုထပ်ဖြည့်မှု၏ အရှိန်က ပိုမိုသွားခဲ့သော် ပေါ့နေသော မော်တော်ကိုယ်ထည်က အရှိန်ကို ထိန်းနိုင်လျှင်ကောင်းရဲ့။

မထိန်းနိုင်လျှင် နောက်မှလိုက်လာသူတွေ၏ အန္တရာယ်ထက် ပိုပေးနိုင်သည်။

မော်တော်ကို တန်ကေးကမီလာသည်။

ကိုက်တစ်ရာလောက်အကွာတွင် မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်နေသူက ပါးစပ်တွင် အော်လံတစ်ခုကိုထပ်ပြီး အော်ပြော၏။ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသော ပင်လယ်လေနှင့် လေကိုဖြတ်ကျော်နေသော မော်တော်အရှိန်ကြားတွင် ထိုအသံကိုကြားလောက်သည်။

"ရှေ့ကမော်တော်… ရပ်လိုက်ပါ… မရပ်ရင် ပစ်ခတ်ရလိမ့်မယ်… "

မော်တော်ထဲမှလူတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ

ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စနေထွန်းမှအပ အားလုံးမျက်နှာပျက်နေကြသည်။

ဖြိုးငယ်ဆိုလျှင် မျက်နှာကလေး သွေးဆုတ်ကာ သွား၏။

"ဒုက္ခပါပဲရှင်… ဖြိုးငယ်တို့တော့ ဒုက္ခတွေ့ကြပြီ… "

တန်ကေးစက်အားက ပိုကောင်းတာကြောင့် မော်တော်ကို မီပြီး ပစ်ကွင်းထဲရောက်နေပြီကို စနေ တွက်မိသည်။

သူက ဖြိုးငယ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်နေရာမှ ဖြိုးငယ် လေးကိုကိုင်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်သံနှင့်…

"ဖြိုးငယ် မကြောက်နဲ့ ကိုယ်ရှိတယ်… အခုလာတဲ့လူတွေဟာ အရပ်ဝတ်နဲ့ စစ်ဆေးရေးတွေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်… ဖြိုးငယ်စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား… အရေးရှိရင်… ဖြိုးငယ်ရှေ့မှာ ကိုယ်ရှိတယ်… "

အားပေးမှုတွေ ပြုလုပ်သည်။ ကိုထွန်းအား စက် ချပေးဖို့ပြောသည်။ ကိုထွန်းက စက်သမားကိုလှမ်းအော်

မော်တော်သည် အစဉ်တစိုက်ပြေးနေရာမှ ဝပ်ဝပ် သည်။ စက်ရှိန်ဝပ်လာသလို ပြေးလမ်းကြောင်းမှာ လျော့ကျ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မကြာမီ တန်ကေးလှေကိုယ်ထည်က မော်တော်
နှင့် ယှဉ်လာသည်။ ကိုထွန်းအား မော်တော်ကို စက်ရပ်ပစ်
စနေက လက်ရိပ်ပြသည်။

ကိုထွန်းက စက်သမားကို လှမ်းအော်သည်။

မော်တော်စက်ရပ်သွားသည်။ ပင်လယ်တွင် မော
ကာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသည်။

တန်ကေပေါ်မှ လူတွေကို ဖြိုးငယ်ကကြောက်လန့်
စိုးရိမ်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

သေနတ်တွေကိုင်၍ လူသုံးယောက်တစ်ယောက်
ပြီး တစ်ယောက် တန်ကေးကုန်းပတ်လေးကိုယ်ထည်မှ မော်
တော်ကိုယ်ထည်ပေါ် ကူးလူးခုန်ချလာ၏။

"အားလုံးလက်တွေမြှောက်ထားလိုက်ပါ... "

နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသူက ဦးစွာ ခက်ထန်
ထန်ထန်ပင် ဆိုသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပိုင်ဂျှင့်လေးဆယ့်ငါးပစ္စတို
တစ်လက်ကို ကိုင်ထား၏။

အဲသည်လူကို စနေက အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေ
၏။

စနေသည် လူတစ်ယောက်ကိုမြင်မိလျှင် ဖျတ်ခနဲ
မှတ်မိသွားအောင် သူ့ဦးနှောက်ကို လေ့ကျင့်ထားသည်။

ယခုလူသည် သူတို့စက်လှေ မြိတ်ဆိပ်ကမ်းအဝင်
မှာ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ မိမိနှင့်စိုးမောင်မောင် စကားပြောစဉ် မိမိ
တို့အား ပွတ်သပ်ပြီး လျှောက်သွားသော မျက်မှန်နက်နှင့်လူပင်
ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၅)

သူ့တွင် လက်တစ်ဆုပ်နီးပါးရှိသော မုတ်ဆိတ်မွေးတိုတိုနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးရှိသည်။ ခေါင်းထက်တွင် သံပုရာခွံသဏ္ဍာန်ဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းထားသည်။ သူ့ဝတ်ထားတာက အင်္ကျီအဖြူဖါးဖါး၊ ဘောင်းဘီအဖြူဖါးဖါးဖြစ်သည်။

ပုံစံကြည့်လျှင် ကုလားတိန်တစ်ယောက်လိုပဲ။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ကွဲသွားသည်။ ဖြူဖွေးသောသွားများနှင့် အပြုံးကပေါ်လာ၏။

"ကိုစနေထွန်းရယ်… ခင်ဗျားသွားလာနေတဲ့ နေရာကိုလိုက်ကြည့်နေရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ… "

"ခင်ဗျားက… "

စနေကပြန်ပြောစဉ်သံကို မှတ်မိလာသည်။ စိတ်ထဲ…င်အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်တုန်လှုပ်ခြင်း တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရသည်။

"ခင်ဗျား… ခင်ဗျားက မင်းရဲဗလ… "

"အားဟား…ဟုတ်လိုက်လေရဲ့ ရဲအုပ်ကြီးရယ်…ကျုပ်လေ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ကျုပ်လုပ်မယ့်အလုပ်တွေ ပစ်ပယ်လိုက်ပြီး ခင်ဗျားကိုသွားသွားလာလာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပါ… ကျုပ် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ခင်ဗျားအခုသိပြီပေါ့… "

အသံက မာသည်။ မျက်နှာကလည်း မာသည်။

သူ့အသံမှာ အခဲမကြေခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ သွေး…ချေခြင်းများ ပါရှိနေသည်။

သူတို့ပြောတာကို… စိုးမောင်မောင်နှင့်ဖြိုးဇေယ်…ပြည်သလိုပဲ နားထောင်နေသည်။

ချက်ချင်းပင် မင်းရဲဗလ သူ့မေးစေ့မှ မုတ်ဆိတ်…ဘို စုစုလေးဖြစ်နေသော မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းထက်မှ နှုတ်ခမ်း…မွေး ခေါင်းထက်မှသံပုရာခွံလို အဝတ်ပါးဦးထုပ်ကလေးကို …ဖိမ်းပစ်လိုက်၏။

နဂိုမူလရုပ်က နေကာမျက်နှာတွင်းမှ ပေါ်လာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မင်း... မင်းရဲ့ဗလ... "

စိုးမောင်မောင်နှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသံ နောက်မှထပ်ပေါ်လာသော စနေ့အသံ။

"ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ်လိုက်ရှာနေတာပါ... ခင်ဗျားကမ္ဘာ့ တစ်ဖက်စွန်းပြေးပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ... "

"အေး... ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားကမ္ဘာ့တစ်ဖက်စွန်းအထိသွား ရင်တောင် လိုက်ရှာဦးမှာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမမေ့ဘူး... ဒီမှာကြည့်စမ်း... "

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့မျက်နှာမှနေကာမျက်မှန်ကို မင်းရဲ့ဗလက ချွတ်ပြလိုက်သည်။

မျက်လုံးတစ်လုံးသာ ဒ... ကောင်းပကတိရှိကာ ကျန်မျက်လုံးတစ်လုံးမှာ အသားတွေပိတ်တက်ကာ မျက်လုံး တစ်လုံးမရှိတော့... ။

မြင်ရတာကိုက ကြောက်စရာထက် စိတ်မသာ သာစရာဖြစ်နေ၏။ ဖြိုးငယ်ကတော့ 'ဟယ်'ဟူသော အသံကလေး နှင့်အတူ မျက်နှာကလေးကို တစ်ဖက်သို့လွှဲဖယ်လိုက်သည်။

သေသေချာချာတောင် ကြည့်ရဲဟန်မတူ... ။

"အဲဒါ... ခင်ဗျားပစ်လိုက်တဲ့ လျှို့ဝှက်လက်နက်ရဲ့ဒဏ် လေ... ကျုပ်မှာအတော်ကို ကုယူလိုက်ရတယ်... နယ်

ကိုတောင် မပြန်နိုင်တော့ဘူး... "

စနေနားလည်လိုက်သည်။

သူ့တွင် သိုင်းဆရာတစ်ဦးဆီမှ 'ကြေးပြားလေပစ်' အတတ်ပညာတစ်ခုကို ငယ်စဉ်ကတည်းမှ ရထားလိုက်သည်။

ဆယ်ပေအတွင်းရှိသော အရာဝတ္ထုများကို သူပစ် သောကြေးပြားဝိုင်းကို တောက်ပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုကြေး ပြား၏ထက်မြက်သောဒဏ်ကို နစ်နစ်နဲနဲခံရတတ်၏။

အတက်ကိုပစ်လျှင်အတက်ပွဲကျသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြပ်အတည်းကျမှသုံးနိုင်သည်။

သည်ကြေးပြားဒဏ်ကို... မင်းရဲ့ဗလကောင်း ကောင်းခံသွားရသည်ပဲ... ။

"ကျုပ်လက်ရာ ဒီလောက်တောင်ပေါက်ရောက်သွားသ လား... ကျွတ်... ကျွတ်... ဖြစ်ရလေ့ မင်းရဲ့ဗလရယ်... နိုင်ငံကိုအကြမ်းဖက်ရင် ကိုယ်လည်းပြန်အကြမ်းဖက်ခံရ တယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာ ခင်ဗျားရပြီပေါ့နော်... ကြားရတာ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ... "

စနေတဲ့... ။

ရန်သူကိုတွေ့လျှင် သတ္တိဘယ်လောက်ကောင်း ကြောင်းတော့ ပြရလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ထိရောက်လိုက်သည့် စကားပဲ…"

မင်းရဲဗလ၏ ညိုမောင်းသောမျက်နှာတွင်… ဖ
ပေပ်ဖမ်းသလို ညိုမည်းမှောင်ဝေသွားသည်။

ဗိုင်း….

သူ့သေနတ်မှ ကျည်ဆန်တစ်ဆန်က စကားပြေ
လာ၏။ ပင်လယ်ပြင်ယက်တွင် သေနတ်သံလွင့်မျော ပျော
ကွယ်သွားသလို စနေထွန်း၏ခေါင်းမှဆံပင်တစ်ချို့မှာ ပွတ်တို
ကျီစယ်သွားသောကျည်ဆန်ဒဏ်ကြောင့် လေထဲလွင့်ပါပျော
ကွယ်သွား၏။

ဦးရေပြားမှာ မီးလောင်ခံရသလို ပူခနဲဖြစ်သွာ

"မြတ်စွာဘုရား…"

ဘုရားကိုးကွယ်သူပီပီ စိုးမောင်မောင်နှုတ်မှ အ
ထွက်သွားသည်။ မင်းရဲဗလက စိုးမောင်မောင်ကို ဒေါသ
ကြည့်၍ …

"ခင်ဗျားက မယားသေပြီးတာတောင် လမကြာသေး
နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ကမြင်းချင်သေးတယ်
လေ… "

"မင်းက လူသတ်သမားပဲ… အပြစ်မဲ့တဲ့ ငါ့မယားကို
သွားတဲ့အကောင်ပဲ… "

"ခင်ဗျားမယားကတော့ သစ္စာရှိလို့လား… ရဲကိုခေါ်လာ
ပြီး ကျုပ်ကိုထောင်ထဲပို့ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ… တကယ်တော့
အခုအဖြစ်ဟာ ခင်ဗျားမိန်းမကို ကျုပ်သတ်တာမဟုတ်ဘူး
မတော်တဆမှန်သေခဲ့တာပဲ…တကယ်တော့ ယမင်းသော်
ဟာ ဆယ်ခါပြန်သေသင့်တဲ့မိန်းမ… "

"အေးပေ့ါ… လောကကြီးမှာ အားကြီးသူက အားနည်းသူ
ကိုနိုင်စမြဲပဲလေ… ငါသဘောပေါက်ပါတယ်… ဗလကြီး
သူက ဗလမရှိတဲ့သူကိုနိုင်တယ်… လက်နက်ရှိသူက
လက်နက်မရှိသူကိုနိုင်တယ်… ဥစ္စာနေကြီးသူက ဥစ္စာနေ
ကင်းမဲ့သူကိုနိုင်တယ်… မင်းကလက်နက်ရှိလို့သေနတ်ရှိလို့
ရွှေယမင်းသေခဲ့ရတာပါ… ခုလို စနေရဲ့လက်ချက်နဲ့ကျ
တော့ မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ… "

"တော်တော့… ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်သတ်မယ်… "

"ငါက ဘုရားလူပဲ… ဒီနေ့အထိ ငါကောင်းတာတွေလုပ်ခဲ့
တာများတယ်… ငါသေရမှာ မကြောက်ဘူး မင်းရဲဗလ…
တစ်ခုပဲရှိတယ်ကွ… ငါ့သိက္ခာကိုတော့ မင်းမဖျက်ဆီးနဲ့…
ဒီမိန်းကလေးဟာ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး… သူက ခင်ကြုံလို့
အလည်အပတ်လိုက်လာတာ… "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မင်းရဲဗလကို စိုးမောင်မောင်ပြောနေပုံမှာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုပြောနေပုံမျိုး...

"ဟော့... ဒီကောင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာလိုက်စမ်း... "

လူတစ်ယောက်က မင်းရဲဗလ၏အမိန့်အတိုင်း ... စနေ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ရှာသည်။ သေနတ်ကိုမတွေ့ရပဲ သေနတ်အစား လည်ကုတ်နောက်တွင်လည်ကုတ်သားမှာ ပလာစတာနှင့်ကပ်ထားသော ကြေးပြားဝိုင်းကလေးကို သွားတွေ့သည်။

ရှေးခတ်အခါကလူတို့ သုံးသော ကြေးပြားစေ့ တစ်စေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ဒါကို မင်းရဲဗလတွေ့သည်နှင့် စနေ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲကို သူ့ပစ္စတိုသေနတ်ပြောင်းနှင့် ထိုးတည့်လိုက်သလို ဘယ်ဝိုက်လက်သီးကလဲ စနေ့မေးစေ့ကို ခွပ်ခနဲဝင်သွားသည်။

စနေဘေးကို ယိုင်ထွက်သွားသည်။

မင်းရဲဗလက စနေ့ကို ဆောင့်ကန်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

စနေမှာ မော်တော်ကုန်းပတ်ဘောင်နားလွင့်ထွားကာ ကုန်းပတ်စောင့်နှင့် ဒိုင်းခနဲဝင်တိုက်လိုက်သည်။

သူ့ခေါင်းထဲမူးလဲမူးသွားသလို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး

လည်း နာသွားသည်။

သို့လင့်ကစား စနေကသူ့ကိုယ်ကိုထိန်းထားနိုင်သည်။

ဆဲတီမလစ်စတမ်းပေ့ါ... ။

"ဟေ့ကောင်... ထပါဦးကွ... မင်းကငါ့ကို မျက်လုံးတစ်ဖက်မျက်စီးအောင်လုပ်ခဲ့တော့ မင်းကိုလည်း ငါကမျက်လုံးတစ်ဖက်အစားပြန်တောင်းရမှာပေါ့ကွာ... "

မင်းရဲဗလအသံက ကြောက်စရာကောင်းနေသလိုမျက်နှာကလည်းကြောက်စရာပဲ... ။

ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းသော ယခင်ကရုပ်သွင်မှာ ... ယခုတော့မျက်လုံးတစ်လုံးပျက်စီးဆုံးရှုံးပြီးလဲသည်းခံမကောင်းရသည့်အထဲ ဘီလူးဆိုင်းနှင့် ဘီလူးတူသည်။ ... မျက်နှာမှာ ကြောက်စရာဖြစ်နေသည်

သူက စနေ၏ဆံပင်ပေစ်သည်။ သူတို့ရှင်ဆွဲကလာသော စနေ၏မျက်နှာချောချောဘက်တွင် လေးတစ်ဖက် သို့သေနတ်ပြောင်းနှင့်ထိုးဖေါက်တော့မလုပ် ...ပ် ခုန်နှင့်လိုက်၏။

ဒါပေမဲ့... သူမလုပ်လိုက်နိုင်...

သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ရာက လာ... သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လက်ဆွဲသူက ဖြိုးငယ်...

"မလုပ်ပါနဲ့ရှင်... မလုပ်ပါနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်ငြိုးထားပြီး လုပ်ကြတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး... ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်... ကိုစနေထွန်းကို ချမ်းသာပေးပါ... ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်..."

"ဟာ... ဒီကောင်မ လာရှုပ်နေပြန်ပြီ... သွားစမ်းဟာ"

ညှာညှာတာတာမရှိပဲ ဖြိုးငယ်၏နံဘေးကို မင်းရဲဗလက လက်တစ်ဖက်နှင့် တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စနေထွန်း၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို သေနတ်ပြောင်းနှင့် ရက်ရက်စက်စက်ထိုးချလိုက်သည်။

"အား..."

[illegible]တိုသေနတ်ပြောင်းဖော်လိုက်သံ။

[illegible]ဦးကလဲ စနေ့မေး[illegible]စနေထွန်းမဟုတ်ပါ... ။ မင်းရဲဗလ

စနေဘေး

မင်းရဲဗလ[illegible]နေထွန်းမျက်လုံးကို သေနတ်

[illegible]ာမျက်လုံးကိုမထိမတွေ့မီ မင်းရဲဗလ

[illegible]သက်နှင့်ဟန့်တား တားဆီးလိုက်သည်။

[illegible]လက်ဖနောင့်က မင်းရဲဗလနှာဝကို ပင့်ရိုက်

ထည့်ပြီးဖြစ်[illegible]သည်။

နှာကျင်မှုအပြင် နှာခေါင်းတစ်ခုလုံးကျဉ်တက်ထူပိန်းကာ မျက်လုံးထဲမီးပွင့်သည့်အထိ ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် မင်းရဲဗလအော်မိခြင်းဖြစ်သည်။

လူလည်းနောက်ကို ယိုင်သွားသည်။ စနေ၏ဆံပင်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်လည်းပြေသွားသည်။

ဝုန်း...

ကိုယ်လုံးနှင့် ရေပြင်ရိုက်ခတ်ထိတွေ့သံ... ။

စနေက မော်တော်ကုန်းပတ်ဘောင်ကို ကျော်သွားကာ ရေထဲခုန်ချသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နာကျင်နေသည်ကို မင်းရဲဗလသည်းခံထိန်းသည်။ ကုန်းပတ်ဘောင်ကို ကျော်လှမ်းကြည့်သည်။

ဒိုင်း... ဒိုင်း...

ရေထဲကို သေနတ်နှင့်ပစ်သည်။ သူတို့တန်ကေးလှေမှာ ဘယ်ဘက်မှာဆိုက်ထား၍ ညာဘက်တွင် လေဟာနယ်ဖြစ်နေတာကြောင့် စနေထွန်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် ခုန်ချသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝုန်း...

ဝုန်း...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်ထပ် ရေထဲခုန်ချသံတွေ…

ခုန်ချထွက်ပြေးသွားသူတွေက ပွဲကိုင်ကိုထွန်းနှင့် စက်သမားမောင်ဟန်ဖြစ်သည်။

ကိုထွန်းမှာ ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ… ။

မောင်ထွန်းမှာတော့ ကံဆိုးရှာသည်… ။

လူတစ်ယောက်၏ပစ်ချလိုက်သော အမ်(မ်)ဆယ့် ခြောက်မောင်းပြန်မှ ကျည်ဆန်တွေက ရေထဲရောက်သွားသော မောင်ဟန်ကို ဖွဲ့ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖြိုးငယ်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့အော်သည်။ မင်းရဲဗလနှင့် သူ့လက်ထောက်က စနေထွန်းခုန်ချသွားသော နေရာကိုကြည့်ပြီး တဒိုင်းဒိုင်းပစ်သည်။

ပြီးတော့… မင်းရဲဗလက ဖြိုးငယ်၏ပါးကလေးကို လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

“ တိရစ္ဆာန်မ… လာရှုပ်တယ်”

ပြောပြီး စိုးမောင်မောင်ကို ရှုသိုးသိုးကြည့်သည်။

“ဟေ့… ဒီကောင်နဲ့ကောင်မကို တို့လှေပေါ်ခေါ်သွား—”

လူတစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်တွင် စနေမှာ… ရေကူးကျွမ်းကျင်သဖြင့်

ပင်လယ်အောက်ခြေသို့ ထိုးစိုက်ကူးခတ်သွားနေပြီဖြစ်သည်။

ကျည်ဆန်တွေက သူ့ဘေးတွင် ပွက်ကာသီကာ ဝဲပျံကျလာ၏။ ရေ၏တွန်းကန်အားကြောင့် ကျည်ဆန်တွေ၏ ဖြတ်သန်းမှုအရှိန်မှာ လျော့ပါးနေပြီး ပစ်မှတ်ကိုလွဲချော်စေသည်။

စနေ အသက်ကို အောင့်နိုင်သမျှ အောင့်ကာ အောက်ဖက်ဦးစိုက်ကူးခတ်ပြီးမှ အဝေးတစ်နေရာသို့ကူးသည်။

ရေထဲတွင် လူတစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန်ကိုမြင် သည်။

ပင်လယ်ရေပြင်အောက်ခြေမှာ ကြည်စိမ်းနေ သောကြောင့် ထိုသဏ္ဍာန်ရှင်ကို ဘယ်သူဆိုတာသိ၏။

ကိုထွန်းပဲ… ။

ကိုထွန်းသည် သူ့ကိုမမြင်ပါ။ စနေက ကိုယ်ကိုဖော့ ကာ အထက်ကိုယက်တတ်သည်။ ရေမျက်နှာပြင်ထက်ရောက်ခါ နီးတွင် ခပ်လေးလေးအသံတစ်ခုကို ရေထဲဖေါက်ကြားရသည်။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့သူပြန်ပေါ်လာစဉ် နေရောင် ၏ထွန်းလင်းမှုအလင်းရောင်နှင့် နွေးခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ခေါင်းကိုသိပ်မဖေါ်ရဲပါ။ လေကိုအားပါးတရရှု သွင်းသည်။ ကွဲထွက်မတတ်ခံစားနေရသော အဆုတ်တွေမှာ လေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သစ်ကို ကြိုဆိုလိုက်ရသဖြင့် လောကကြီးကိုအမြင်ကြည်လင်သွားစေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် သူတို့မော်တော်နှင့် ထန်ကေးလှေကိုတွေ့နေရ၏။

စိတ်မချတာမို့ သူကရေထဲပြန်ငုပ်လိုက်သည်။

အင်မတန်ကံကောင်းသည်။

သူရေထဲငုပ်လျှိုးပြန်ဝင်ချိန်တွင် နှာခေါင်းမှာသွေးတွေရွှဲရွှဲနီနေသော မင်းရဲဝလက မော်တော်ပေါ်မှ သူရှိရာနေရာသို့ လှမ်းကြည့်၏။

ငြိမ်သက်သော ပင်လယ်ပြင်နှင့် ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းထဲသို့ သွေးတွေအိုင်တက်ကာ မျောပါသွားသော မောင်ဟန်စက်သမား၏ အလောင်းကိုပဲမြင်သည်။

"ဆရာရဲ့... သူတို့သေကုန်ပါပြီ... ကျွန်တော်တို့သွားရအောင်... "

"ဟိုနှစ်ကောင် တို့လှေပေါ်ရောက်သွားပြီလား... "

"ရောက်သွားပြီ... "

စနေ နောက်တစ်ခါရေပြင်ပေါ်သို့ပြန်ပေါ်လာသောအခါ မော်တော်ဆီမှ ထွက်ခွာသွားသော ထန်ကေးလှေကိုတွေ့ရ၏။

စနေက မော်တော်နှင့်ကွယ်ပြီး ထန်ကေးလှေမှ လူတွေ မမြင်ရာသို့ ကူးလာသည်။

မော်တော်နှင့်အရှိန်ပြင်းစွာထွက်သွားသော ထန်ကေးမှာ အတော်ကွာလှမ်းသွားခဲ့ရချေပြီ။

စနေ ထန်ကေးအရိပ်အခြေကိုကြည့်ရင်း သွက်သွက်လေးကူးလာသည်။

ပြီးတော့မှ မော်တော်ပေါ်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတွယ်တက်၏။ သူမော်တော်ပေါ်အရောက်တွင် မော်တော်ဆီသို့ကူးခတ်လာသော ကိုထွန်းကိုတွေ့ရသည်။

ကိုထွန်းကို မော်တော်ပေါ်ရောက်အောင်ဆွဲယူရသည်။

"ကိုဟန်... ကိုဟန်... "

ကိုထွန်းက အမောတကောမေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရေတွေရွှဲရွှဲစိုရုံမက ပါးစပ်ထဲပင်လယ်ဆားငံရေအဝင်ခံရမှုကြောင့် ပါးစပ်တွေမှာခါးတူးနေသည်။

"မတွေ့ရဘူး... ကိုထွန်း... "

ကိုထွန်းနှင့် ကိုဟန်သည်အမြဲတွဲနေသော ကုမ္ပဏီစက်အလုပ်သမားတွေဖြစ်၏။ ကိုထွန်းက တစ်နေရာသို့လှမ်းကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပြီးတော့ ကြုံကြုံပါအောင် ငိုတော့၏။ ရေထဲတွင် မျောပါနေသော ကိုဟန်၏အလောင်းကို မြင်နေရသေးသည်။

စနေထွန်းပါ စိတ်မကောင်းပါ...

"ကိုဟန်ဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့လူပဲ... ဒီလူ ဒါလောက်မရက်စက်သင့်ပါဘူး... "

ပြောရင်း စနေ ဒေါသထွက်လာသည်။

"ဒီကောင့်နောက်ကိုလိုက်မယ်... ကိုဟန်အတွက်ရော-တခြားလူတွေအတွက်ရော... ပေးဆပ်ရမယ်... "

"လက်စားချေတာ မကောင်းပါဘူး... ကိုစနေထွန်း... "

"လက်စားချေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုထွန်းရေ... ဥပဒေမဲ့လူကို ဥပဒေနဲ့ပြန်ဖမ်းရမယ်... "

ကိုထွန်းက ဟန်ဆောင်ကာ ပြောလိုက်သေးသည်။

တကယ်ဆို ...

ကိုဟန်အတွက် မင်းရဲဗလကို သတ်ချင်နေသည်။

သူက မျက်ရည်သုတ်ရင်းမှ တစ်နေရာကို အလ[illegible] တခြားလက်ညှိုးထိုးပြသည်။

မျောပါသွားသော ကိုဟန်အလောင်းပျောက်သွား[illegible]ပြီး ထိုနေရာတွင်ဆူးတောင်မည်းမည်းကြီးတွေကို တွေ့ရသည်[illegible]

" မောင်ဟန်ရယ်... မင်းကံဆိုးလိုက်တာကွာ... သေတာ[illegible]

တောင် ငါးမန်းစာဖြစ်ပါရောလား... "

"သူသေသွားတွေက ရေစီးကြောင်းထဲပါးသွားတော့ ငါးမန်းတွေ သွေးနံ့ရသွားတယ်ထင်တယ်... ဒါကြောင့် သူတို့အုပ်စုလိုက်ရောက်လာတာ ဖြစ်မယ်... "

ငါးမန်းများမှာ များပုံရ၏။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသော မောင်ဟန်၏ အလောင်းကို ဝိုင်းကိုက်ဖွဲ့စားသောက်ကြတာ အားမရသေးဟန် နှင့် မော်တော်ဘက်သို့ ကူးလာသည်။

မော်တော်မှာ ရေစီးနှင့် မျောနေရာ မော်တော် တစ်ဝိုက်တွင် ဒေါသတကြီးကူးခတ်နေသည့် ငါးမန်းဆူးတောင် တွေကို သည်းခံ မည်းခံ တွေ့ရ၏။

ငါးမန်းခေါင်းတွေ ပေါ်လာ၏။

မော်တော်ကို ဒုန်းဒုန်းနှင့် ဝင်တိုက်သေး၏။

"ကိုထွန်းရေ...ကျွန်တော်တို့ မော်တော်မောင်းမှပဲ...ကြာရင် မော်တော်ပေါက်ပြီးနစ်လို့ ငါးမန်းစာဖြစ်လိမ့်မယ်..."

မော်တော်မှာ သစ်သားကိုယ်ထည်နှင့်ဖြစ်၍ လွန်းမတင်တာကြာပြီမို့ စိတ်မချရပါ... ။

ကိုထွန်းမှာ မော်တော်ကိုင်တတ်သူမို့ မော်တော် စက်ကိုနှိုးသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေအားလည်း တက်မကိုင်ပုံကိုင်နည်းပြပေး၏။

စနေက ပဲ့ကိုင်... ကိုထွန်းက မော်တော်မောင်း...

စနေ့စိတ်ထဲတွင် ဖြိုးငယ်နှင့် စိုးမောင်မောင်တို့ကို စိတ်မချပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် တန်ကေးနှင့် ပါသွားပြီ...။

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၆)

ကပ်ပြီးလည်း မလိုက်ရဲ...

ဟိုးအဝေးတွင် အမည်းစက်တစ်ခုအဖြစ် ရေပြင် ...တွင်ပေါ်နေတာကို မှတည်ပြီးခပ်မှန်မှန်ပင်လိုက်ခဲ့၏။

ကိုထွန်းက တောက်တခေါက်ခေါက်...

ယခုတော့ မငိုတော့ပါဘူး... ။

စနေက ရေကြောင်းကို နားမလည်ပဲ ပွဲကိုင်များ သဖြင့်တစ်ခါတစ်ခါတွင် မော်တော်မှာ မှောက်မလိုဖြစ်သွား၏။

မြစ်ထဲဆို မှောက်တာသေချာပြီ။

ပင်လယ်ထဲမှာ မြစ်လိုမဟုတ်ပဲ ရေ၏တွန်းအား ...ကောင်းသဖြင့် စနေပဲ့မထိန်းနိုင်သဖြင့် ဟိုယိုင်ဒီယိုင်ဖြစ်သွားရုံမှ ...အ ညင်ညင်သာသာပဲ သွားနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မော်တော်ကားလက်ကိုင်ဘီးကိုင်ရသလိုပဲ, မော်တော်သွားနေလျှင် လက်ကိုင်ဘီးကို တည့်မတ်ပေးထားရုံပဲရှိ၏။

မော်တော်ဦးက ဟိုရွေ့သည်ရွေ့ဖြစ်သွားမှသာ ပြန်ပြီး ပဲ့ကိုင်တည့်မတ်ပေးရသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ စနေမှာ ပဲ့ကိုင်မှူးသဘောတရားကို နည်းနည်းနားလည်လာသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ အနှောက်အယှက်အတားအဆီးမရှိတော့ မော်တော်သွားလို့ကောင်းသည်။

ရှေ့မှအစက်က တစ်စက်မှ နှစ်စက်သုံးစက်လောက်အထိဖြစ်လာ၏။

နေကလည်း ပင်လယ်ထက်ကို တရွေ့ရွေ့ကျဆင်းနေပြီး လေကလည်း ညနေပိုင်းတွင် ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။

လှိုင်းများပင် ကြွကြွတတ်လာသည်။

မနက်ကဘာမှမဖြစ်ခဲ့သောသူသည်လှိုင်းကြွသောဒဏ်ကြောင့်မူးချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

ကိုထွန်းအား အော်ခေါ်သည်။

စက်ခန်းထဲမှ အထက်သို့ ကိုထွန်းတက်လာသည်။ စနေပြသော အမည်းစက်တွေကို စောင့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်းတွေဟု မှတ်ချက်ချသည်။

"မင်းရဲဗလရဲ့ တန်ကေးစက်လှေဟာ ဒီကိုသွားမယ်ထင်သလား… "

ကိုထွန်း၏ထင်မြင်ချက်ကို တောင်းခံလိုက်တော့ ကိုထွန်းက

"မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မယ်… မင်းရဲဗလ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ ဝင်ခိုမှာပဲ… ညဖက်သွားရင် ကင်းလှည့်ရေယာဉ်တွေနဲ့ တိုးမယ်လေ… "

"ဒါဆို… ဒီအနီးတစ်ဝိုက်က ကျွန်းတွေရှိခဲ့ရင် အဲဒီကျွန်းတွေမှာ မင်းရဲဗလကို ရှာကြည့်မယ်… "

"မိုးချုပ်မယ်… ပြီးတော့ ရှာတွေ့လည်း ကျွန်းပေါ်တက်ဖို့ မိုးချုပ်ကြီးမှာ ခဲယဉ်းမယ်… အရေးကြီးတာက တို့မော်တော်ကို သူတို့မမြင်ဖို့ပဲ… "

"အင်း… ဒါဆို… "

စနေအကြံရ ကြပ်သွားသည်။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ… ဟောဒီတို့မော်တော်မှာ အသက်ကယ်ဘောတွေလဲရှိတယ်… မင်းနဲ့ငါ ဘောကွင်းစွပ်ပြီး… မော်တော်ကို ကျောက်ချထားခဲ့… ဘောစွပ်ပြီး ကမ်းဖက်ရေကူးသွားမယ်… သူတို့က ဘယ်ဆိုက်ရင် တို့ကညာ က ကူးမယ်ကွ "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိတ်ရောကိုယ်ပါပြောလိုက်သဖြင့် ကိုထွန်းမှာ ခင်ဗျားတွေ ကျွန်တော်တွေပြောနေရာမှ မင်းတွေငါတွေသုံးမိ၏။ ပြောပြီးမှ အားနာသွားသည်။

စနေကသိသော်လည်းဂရုမစိုက်ပဲ လစ်လျူရှုသည်။

"ဒါဆို... သူတို့လှေကိုတွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်..."

မကြာလှပါ... ။

နေဝင်ခါနီးမှာပဲ ကျွန်းတစ်ကျွန်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော တန်ကေးလှေကို ရေးရေးမြင်နေရသည်။

ကျွန်းနားသို့ ထိုထက်ပိုနီးနီးကပ်ကပ် မသွားရဲ...။

မင်းရဲဗလဆိုတာ လူအလူပေါ်မဟုတ်...

မင်းရဲဗလက မညှာမှတော့ မိမိကလည်း ညှာညှာတာတာ ဆက်ဆံဖို့ကို စနေ မေ့ပစ်လိုက်၏။

သည်ငနဲက နိုင်ငံအဖျက်သမား... ။

မိမိက ကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေသည့်ရဲ... ။

ဥပဒေရှုထောင့်က ကြည့်လျှင် မင်းရဲဗလသည် နိုင်ငံသစ္စာဖေါက်သာမဟုတ် ရာဇဝတ်ကောင်လည်း ရာဇဝတ်ကောင်။

သူ့ရှေ့တွင် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ပထမ ရွှေယမင်းသေ၏... ။

ဒုတိယ ကိုဟန်... ။

တတိယနှင့်စတုတ္ထသည်... စိုးမောင်မောင်နှင့်စုဖြိုးငယ်မဟုတ်ဟု မည်သူမျှပြောနိုင်မည်မှာလဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကယ်မှပဲ။

လူသားချင်းစာနာထောက်ထားမှုရော၊ ရဲတစ်ဦးအနေနှင့်ရော၊ မိမိကသည်လူနှစ်ယောက်ကို ကယ်သင့်သည်။

ကယ်မယ်... ။

ဒါက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်... ။

သူက တစ်နေရာတွင် မော်တော်ကိုရပ်စေသည်။

မှောင်စပျိုးနေချေပြီ... ။

သူ့လက်ထဲတွင် မော်တော်နောက်ဘက်ရှိ စားပိုချောင်တွင်တွေ့ရသော နိုင်ငံခြားလုပ် ကြက်သွန်လှီးစတီး(လ်)ဓားဒါးလေးရှိသည်။

ဓါးကဦးချွန်ကာ ထက်မြက်ပြီး တစ်ထွာကျော်ကျော်လောက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ စတားဝက်အူလှည့်ကြီးတစ်ခု။

အဲဒါကတော့ တောင်လောက်ရှိ၏။ ဒါကပဲ သူ့အထွေ အားထားရာလက်န ည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုထွန်း... ခင်ဗျား မြိတ်ကိုပြန်... မြိတ်က ကင်းစခန်းတွေ ရဲစခန်းတွေကိုအကြောင်းကြားလိုက်... ဒီအထဲ ရေတပ်လှည့်ကင်းတွေနဲ့တွေ့လည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး သူတို့ကို ဒီကျွန်းကိုခေါ်လာခဲ့... "

"မော်တော်မရပ်ထားရတော့ဘူးပေါ့... "

"မရပ်နဲ့တော့... သွားတော့... "

ကိုထွန်းသည် စနေကိုစိုးရိမ်သလိုကြည့်နေသဖြင့် စနေက ကိုထွန်း၏ပခုံးလေးကို လက်နှင့်ပုတ်ခတ်ကာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

"ကျွန်တော့်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုထွန်း... ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့ဗလနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော်အောင်နိုင်သူဖြစ်မှာပါ... "

"ကျုပ်မပါရတာ နာတယ်ဗျာ... မောင်ဟန်အတွက်... "

"ခင်ဗျား ကိုဟန်အတွက်ပါ ကျွန်တော်အလုံအလောက်ပြုစုပေးလိုက်ပါ့မယ်... သွားမယ်ဗျာ"

ပြောလည်းပြော ဘောစွပ်ထားသောကိုယ်ကိုပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချထည့်လိုက်သည်။

နွေလယ်က ပူထားသောရေသည် ယခုအခါတော့ အေးနေသည်။ ပင်လယ်ရေထဲမှာပင် ကမ်းစပ်ကိုမျှော်မှန်းကူးခတ်ခဲ့သည်။

သူ့စိတ်ထင်ရေမိုင်တစ်မိုင်ကျော်လောက် ကမ်းနှင့်နီးလိမ့်မည်ထင်သည်။

စကူးကာစမှာ ပင်လယ်ရေပြင်က မှောင်ထဲမှာငြိမ်သက်နေခဲ့သော်လည်း ဆယ့်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကူးခတ်လိုက်လျှင်ပင် ပင်လယ်က လှုပ်ရှားလာသည်။

လှိုင်းများပင်ဖြစ်သည်။

လှိုင်းတွေက ကြွတက်လာပြီး သူ့ကိုကမ်းဖက်ကိုသယ်ဆောင်သွားသည်။ ကမ်းနှင့်နီးလေလှိုင်းထကြွပိုသောင်းကျန်းလေဖြစ်သလို ဝေါခနဲ ဝေါခနဲလှိုင်းလုံးတွေက ကမ်းခြေကိုရိုက်ခတ်သံကြားရ၏။

လှိုင်းတွေကြားထဲ သွားရတာမို့ သူမွန်းမွန်းသွားသည်။

သူ့ကိုယ်က ကြွတက်သွားလိုက်၊ လှိုင်းကြားထဲပြန်ကျသွားလိုက်... ။

သည်လိုနှင့် ကမ်းစပ်နှင့်နီးနီးသွား၏။

တစ်ခုပဲစိုးရိမ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကလှိုင်းအရှိန်ကြောင့် ကျောက်ဆောင်တွေနှင့် တိုက်မိကိုက်မိမှာကိုပဲ စိုးရိမ်တာ။

နောက်ဆုံးလှိုင်းလုံးတွင် သူမျောသွားသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ လှိုင်းနှင့်အတူ သူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျသွားသည်။

တင်ပါးနှင့် ကျလို့တော်သေးရဲ့။

သူ့ကိုယ်ကို ထိန်းကာ ခြေဖျားနှင့်သဲပြင်ကို စမ်းထောက်လိုက်၏။ ခေါင်းက လေထဲတွင် တစ်ထွာလောက်ပေါ်နေသည်။

ကျန်သောကိုယ်ကို ရေထဲမှ အထက်သို့ကူးခတ်တက်သည်။ ခါးတစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်အရပ်မိမှာ လှိုင်းလုံးတက်လာပြန်ကာ သူ့နောက်ပိုင်းကိုလာဆောင့်သည်။

လှိုင်းနှင့်သူရောပါသွားသည်။

ရေတွေမွှန်သွားသည်။ ငံတူးခါးသောအရသာသည် အန်ချင်စဖွယ်ရာတောင်ကောင်းသည်။

တော်သေးရဲ့... ။

သူ့ဖင်က သဲပြင်ပေါ်ထိုင်ကျသွားသည်။ လှိုင်းလုံးနှင့်တစ်ဝက်တစ်ပြတ်ပါသွားခြင်းပဲ... ။

ထရပ်သည်။ နောက်လှိုင်းလုံးမလာမီ သွက်သွက်တက်ပြေးသည်။ နောက်ထပ်လိုက်လာသော လှိုင်းလုံးနှင့်ကင်းဝေးသွားသည်။

သဲပြင်စပ်ကို နင်းမိသည်။ အဲဒီအစပ်မှာပဲ စိတ်မောလူမောထိုင်ချလိုက်သည်။

ပါးစပ်ထဲက တံတွေးနှင့်ရေငံတွေကို ထွေးထုတ်ဆိုက်၏။ ပင်လယ်ရေငံကြောင့် သူ့ကိုယ်မှာလည်း စေးကပ်နေသည်။

မကြာခင်ပင်သူသည်ပင်လယ်လေဒဏ်၊ရေစိုဒဏ်နှင့်ချမ်းစိမ့်စို့ရွှဲလာ၏။ သူ့ခါးပေါ်မှ ဘောင်းဘီတိုကိုချွတ်လိုက်သည်။

မှောင်ထဲတွင် ဟိုးအဝေးကိုကြည့်၏။

အားလုံးမည်းမှောင်နေသည်။ တန်ကေးလှေပေါ်ထို သူအရောက်သွားလိုသည်။

လှေဘယ်မှာလဲ... ။

လှေကြီးကိုမမြင်ရ... ။

သူ့လက်တစ်ဖက်နာသွားသည်။ နာတာမှအတော့်ထို နာသွားတာ။

ယောင်ယမ်းပြီး လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။

လက်တွင် အကောင်ကြီးတစ်ကောင်တွဲလောင်းပါသောတာ ကြယ်ရောင်ကြောင့် ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်။

လန့်ပြီးနှုတ်မှ မပီမသရေရွတ်သည်။ ခုန်ထသည်။

ချက်ချင်း နားလည်သွားသည်။

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရောက်နေသောကဏန်းကြီးတို့ကောင်က သူ့လက်ကိုအစာမှတ်၍ ညှပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူက ဒေါသနှင့် ကဏန်းကောင်၏ လက်မကြီး

ကို မှောင်ထဲမှာပင် ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ဆွဲဖြုတ်လို့ရလျှင် အဲသည်

လက်မကြီးကို ဆွဲလှန်ချိုးပစ်လိုက်သည်။

မာကြောသောအခွံမှ ကိုင်၍ရေထဲကိုလွှင့်ပစ်လိုက်

၏။

သူ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ... ။

မှောင်ထဲမှာ နေရတာ မနိုတ်ပါ... ။သူထလိုက်

သည်။ အင်း... မှောင်နေလိုက်တာ... ကပ္ပလီကောင်မိန်းမအထဲ

ဆင်ဝတ်ပြီး ကတ္တရာပုံးထဲ ဆင်းနေတဲ့အတိုင်းပဲ... ။

ဝိန်းဝိတ်အောင် မှောင်ပ။

သူ့ခေါင်းထဲအတွေးတစ်ခုရောက်လာသည်။

သည်ကနေ့ လပြည့်ပြီးစရက်တွေရှိတယ် မဟုတ်လား။

လထွက်လာမှာပဲ... ။

လထွက်အောင် စောင့်လိုက်သည်။

တစ်နာရီလောက်ပဲစောင့်လိုက်ရ၏။ လထွက်လာ

သည်။ လထွက်စပြုလျှင်ပင်သူတစ်နေရာကိုလှမ်းကြည့်ကာ ရင်ထဲ

မှာထိတ်သွား၏။

သူနှင့်တစ်ဖာလုံ နှစ်ဖာလုံလောက်တွင် တန်ဆော

လှေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အမှောင်ကိုပဲ သူကျေးဇူးတင်ရမည်။

အမှောင်က ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့်သာ သူ့ကို

သူမမြင်မတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိုးမောင်မောင်နှင့် စုဖြိုးငယ်တို့လုံး တန်ကေး...
ဝမ်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်ပါလာ၏။

နှစ်ယောက်လုံးအားငယ်နေ၏။

စိုးမောင်မောင်ပါးစပ်က ပွစိပွစိလုပ်နေသည်။...
သေချာချာနားထောင်လျှင် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ကို ရွတ်ဆိုနေခြင်း...
သာဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဘုရားမှတစ်ပါး အားကိုးဖွယ်ရာမရှိ...
ယူဆထားဟန်တူ၏။

စိတ်ကိုငြိမ်သက်အောင်ထားသည်။ ဖြိုးငယ်မှာ...
တော့ ခပ်ကုတ်ကုတ်ကလေး။

အနားသို့ မင်းရဲဗလရောက်လာသည့်တိုင်... သူမ
ခမြာ မင်းရဲဗလကို မော်မကြည့်ရဲပေ။

သည်အချိန်မှာတော့ မင်းရဲဗလက မျက်နှာထက်
တွင်နေကာမျက်မှန်အစား ပင်လယ်ဓားပြတွေ ကပ်လေ့ရှိသည့်
ဘလက်ပက်ချ် (BLACK PATCH) ခေါ် သားရေအနက်ကို ပျက်သွား
သော မျက်လုံးအိမ်ပေါ်တွင် ကြိုးနှင့်သွယ်နှောင်ဖုံးအုပ်ထားသည်။

"ကိုစိုးမောင်မောင်... ကျုပ်ကို ခင်ဗျားဆဲနေတာလား..."

"ဘုရားစာ ရွတ်နေတာပါ ..."

"ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဘုရားကိုယုံကြည်တယ်နဲ့တူတယ် "

"ယုံပြီလားဗျာ... "

"အေး... ခုခေတ်မှာ ဘာသာရေးတွေသိပ်လုပ်နေကြတာ
ဗျ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာပေမဲ့
ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဘုရားကိုတစ်ကြိမ်မှ မရှိခိုးခဲ့ဘူး...
စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး... "

"ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ဘုရားကို ကိုးကွယ်တာလဲ... "

"ဘုရားဆိုတာကောင်းတာကိုပဲညွှန်ပြတယ် ဒါက ဘာသာ
တိုင်းမှာရှိကြတဲ့ ဘုရားတိုင်းရဲ့ညွှန်ကြားမှုပဲ... ဒီတော့
ကောင်းတာညွှန်ပြတဲ့ ဘုရားကို ကြည်ညိုတာပေါ့ဗျာ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြည်ညိုတော့လည်း ဘုရားခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျုပ်လုပ်တာပဲ... ”

“ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်မငြင်းလိုပါဘူး...အငြင်းအခုန်လည်းမလုပ်ချင်ဘူး ခင်ဗျားပြောသလိုဆို ကျုပ်လုပ်တာတွေက ဘုရားနဲ့ဆန့်ကျင်ဖက်တွေချည်းပဲ... လူသတ်တယ်... လူတွေကို ဒုက္ခပေးတယ်... ငွေရမယ်ဆိုရင်ဘာမဆိုလုပ်တယ်... လိမ်ပြောချင်းလည်းပြောလိုက်တာပဲ... အခုလည်း မြို့တစ်မြို့မှာ ဖောက်ခွဲဖို့ ကျုပ်လုပ်ရဦးမယ်... အဲဒါတွေ လုပ်ရတာ ကျုပ်ပျော်တယ်... ”

“အင်း... အဲဒါဟာ အကုသိုလ်ပဲ... ခင်ဗျားဟာ အကုသိုလ်တည်ဆောက်ရေးကန်ထရိုက်ဖြစ်နေပြီပဲ... ခင်ဗျားဟာ အများတရား အယုတ်တရားတွေပဲ... ”

စက်ဆုပ်ဟန်ပြောနေသော စိုးမောင်မောင်ကို မင်းရဲဗလက ချဉ်သွားပုံရသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်လုပ်နေတာတွေဟာ အယုတ်တရားတွေပြောတယ်... ခင်ဗျားကော မြတ်အောင်ဘာလုပ်သလဲ...”

“ကျုပ်ဘုရားအလုပ်ကို လုပ်တော့ကောင်းတာမို့စိတ်ချမ်းသာတယ်... ဘုရားက ကျုပ်ကိုကျွေးတယ်... ”

“ဘာလဲ... ဆွမ်းတင်တာကို စားတာလား... ”

“ဘုရားတရားအလုပ်လုပ်တော့ ကုသိုလ်တွေကောင်းတယ်ဗျာ... အဲဒီမှာ ကံဉာဏ်ဝီရိယစိုက်ထုတ်လိုက်ရင် အားလုံးစီးပွားရေး လူမှုရေးမှာ အောင်မြင်တယ်... အဲဒါ ဘုရားကျွေးတာပေါ့... ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို နောက်အချိန်တွေမှာ ဖေါက်ခွဲရေးတွေလုပ်ရင် ဘုရားကိုအရင်ရှိခိုးဦးမှပဲ... ဒါဆို ကျုပ်လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ပြီးကျုပ်အတွက် ငွေတွေအများကြီးရမယ် ကျုပ်လိုကြေးစားတစ်ယောက်အတွက် နယ်စပ်ကသူတို့ပေးတဲ့ ဘတ်ငွေတစ်သိန်းခွဲထက် ပိုမယ်ထင်တယ်... ”

သူကစစ်လျှောင်လျှောင်ပြောရုံမက စိုးမောင်မောင်မ်းပင့်တွေကို လက်နှင့်ဖွလိုက်သည်။

“လူကလေး... မင်းလိမ္မာပါ... ဒီမှာ ဘုရားမကယ်နိုင်ဘူးမင်းငရဲကို သွားရမယ်... ”

“အေးပေါ့... ကျုပ်နတ်ပြည်ရောက်မလား... ငရဲကိုပဲရောက်မလားဆိုတာကြည့်သေးတာပေါ့... ငရဲကန်ထရိုက်တာကြီးရမယ်... ”

“ငရဲကန်ထရိုက်တာ ဟုတ်လား... ဟား... ခင်ဗျား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော်တယ်ဗျာ... အတွေးကောင်းတဲ့လူပဲ... ဒါဆို ကျုပ်က ယမမင်းထက်သာသွားပြီပေါ့... ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က ကန့်ထရိုက်တာဗီဗီ လူ့လောကကြီးကို ငရဲလောကအဖြစ် တည်ဆောက်ပေးချင်တယ်... လူတွေဒုက္ခရောက်တာ... သေတာ... ညည်းညူတာ... ငိုတာတွေကို မြင်ချင်တွေ့ ချင်ကြားချင်တယ်... နော့"

"ခင်ဗျားလို တဏ္ဍသိုလ်ကျောင်းတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုစိတ် မျိုးတွေ ဝင်နေတာအံ့သြစရာပဲ... တစ်နေ့... ခင်ဗျားရဲ့ အကုသိုလ်က ခင်ဗျားကိုအကျိုးပေးလိမ့်မယ် ကိုရဲဗလ"

"ဟုတ်တဲ့... ကျုပ်က အဲဒါကို ဝဲလ်ကမ်းပါပဲ... ကျုပ်ဒီလို စိတ်မျိုးတွေပေါ်အောင် နယ်စဝ်ကဆရာကြီးတွေ ကျုပ်ကို သဘောတရားရေးတွေ ရိုက်သွင်းပေးလိုက်တာဗျ ... ဖောက်ခွဲမှုဟာ လူတွေကို စိတ်ပျက်ပြားစေတဲ့ စည်းရုံးရေး တစ်မျိုးတဲ့... သတ်ပစ်တာဟာ တော်လှန်လိုတဲ့ကြောက် စိတ်ကို ဖိနှိပ်ထားတဲ့ စည်းရုံးရေးတစ်မျိုးတဲ့... မကောင်း ဘူးလား... "

"ကျုပ်တို့ ခုခေတ်ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်နေတာ ပဲ... စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာတွေ၊ ကြောက်စရာကောင်း

တာတွေ ပေါ်လာရင်တောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ လူမသိ အောင် ဖြေဖျောက်ပစ်တဲ့ခေတ်ပဲ... လူတွေစိတ်မှာတတ် နိုင်ရင် ငြိမ်းချမ်းရေးရှိစေချင်တယ်... ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားက အဖျက်သမားပဲ ဘုရားဖြစ်မဲ့ဂေါတမဗုဒ္ဓကို ဘုရားမဖြစ် အောင်တားဆီးတာ ဘယ်သူလဲ... မာရ်နတ်ဆိုတဲ့အကြမ်း ဖက်သမားပဲ... ဘုရားဖြစ်တော်မူလို့ လူတွေကကြည်ညို လာတော့ ဗုဒ္ဓကိုဒုက္ခပေးပြီးအကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်တာ ဘယ်သူလဲ... ဒေဝဒတ်ပဲ... ခင်ဗျားက မာရ်နတ်လိုလူ စား... ဒေဝဒတ်လိုလူစား... "

မကြောက်မရွံ့ ပြောနေသည့် စိုးမောင်မောင်ကို ဖြိုးငယ်က အံ့အားတသင့်ငေးကြည့်မိသည်။ သည်မျှပြောဆိုရဲသော စိုးမောင်မောင်ကိုလေးစားမိ၏။

မင်းရဲဗလကပင် စိုးမောင်မောင်ကို ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းဖြင့်ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးတော့မှ ပင်လယ်ရေပြင်တဲ့သို့ငုပ် လျှိုးလှဆဲဆဲ ရှိရှုပ်ပသောသူရိန်ဖိန်လုံးကြီးကိုကြည့်ကာ စိုးမောင် မောင်ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်းက...

"ကိုစိုးမောင်မောင် ခင်ဗျားဟာ ဟိုနေမင်းကြီးနဲ့တူတယ်... နေမင်းကြီးဟာပင်လယ်ထဲငုပ်ကာနီးမှာသူ့အရောင်ကို အစွမ်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကုန်ပြနေတယ်…ခင်ဗျားလည်း ငရဲပြည်ကိုအရောက်လှမ်း ဖို့နီးစပ်ကာနီးမှာ စကားတွေအစွမ်းပြပြောနေတယ်… ဒီ တော့ ခင်ဗျားကိုကယ်နိုင် မကယ်နိုင်စမ်းသပ်ပွဲလေးတစ် ခုလုပ်လိုက်ကြရအောင်… နော့”

သူ၏ ‘နော့’ဆိုသည့်အသံက လှောင်သလိုလိုရှိ သလိုမျက်နှာကလည်း စပ်ဖြီးဖြီး… ။

စိုးမောင်မောင်က မူမပျက်ပဲနှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်း နှင့် ဓါရဏပရိတ်တော်ကို တိုးတိုးကလေးရွတ်နေသည်။

သူ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်အေးဆေးသလို ဒေါသ တရားကို အရိပ်အငွေ့တောင်မတွေ့ရပါ။

“မင်းက လှတယ်… လှတဲ့လူဟာ လောကကြီးကိုလှပစေ တယ်… မင်းနဲ့ငရဲနဲ့ဟာ မတန်ပါဘူး… မင်းအတွက် ဘာ လုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်… ညီမရေ… ”

ဖြိုးငယ်၏မေးလုံးလုံးကလေးကို သူ့လက်ကြီးတစ် ဖက်နှင့် ဖျစ်ကိုင်ကာ ရယ်မောပြီး မင်းရဲဗလထွက်သွားသည်။

“သေချင်းဆိုး… ”

လှပသော ချိုးကျူးထောပနာမဟုတ်သည့်တိုင် ဒေါသကလေးနှင့် သူမက ဆိုမြည်ကျန်ခဲ့၏။

လှေဝမ်းထဲက ထင်းရှူးပုံးပေါ်တွင်… သူတို့ နှစ်ယောက်ထိုင်ရတာကြာတော့ ညောင်းချည့်လာ၏။

သေမင်းနှင့် တွေ့ခင်းကစားဖို့ စောင့်မျှော်နေပါ တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စတိလမ်းစဉ် (၇)

နေလည်းဝင်ပြီ။

"ကဲ… ထ… "

လူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မင်းရဲဗလပြန်ရောက်လာသည်။

ညောင်းညာနေပြီဖြစ်သော စိုးမောင်မောင်ကို ထ ခိုင်းသည်။

ထိုမှောင်မည်းမည်းထဲမှာပင် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ စတီရီယိုသီချင်းတစ်ပုဒ် ရင့်ကျူးသံကပေါ်လာ၏။

"ကိုစိုးမောင်မောင်… ခင်ဗျားညောင်းညာနေရောပေါ့… ရဲပြည်မရောက်ခင် အညောင်းညာပြေလမ်းကလေး လျှောက်ရအောင်… "

မင်းရဲဗလ ပြောပုံလေးက လှသည်။

စိုးမောင်မောင်က ခုခံပုံတော့မရှိပါ။

မင်းတို့လုပ်ချင်သလိုလုပ်၊ ဆိုသည့်သဘောပါပဲ။

ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသည် လူတစ်ယောက်၏ကံ တရားပေါ်မှာတည်သည်။ ထိုကံတရားသည် ပစ္စုပ္ပန်၏ကံတရား ဆက်အတိတ်၏ကံတရားက လွှမ်းမိုးထားသည်ဟု စိုးမောင်မောင် ထင်သည်။

အတိတ်ကံတရားကပစ္စုပ္ပန်တွင်ဖြစ်ပေါ်ပြီးပစ္စုပ္ပန် ကံတရားက အနာဂါတ်တွင်ပေါ်ပါသည်။

သည်တော့ ကံ၏ဖန်တီးခြင်းကိုသာ သူလက်ခံ သည်။

သူ့ကို တန်ကေးလှေထဲမှတစ်နေရာသို့ ခေါ်ချသွား သည်။ လူတစ်ယောက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြီး ရှေ့မှလမ်း ပြသည်။

ပင်လယ်ရေစပ်တွင်ဖြစ်၏။

ထိုရေစပ်တွင် ကဏန်းကောင်ကလေးတွေ ပွနေ သည်။ အကြီးဆုံးလက်သီးဆုပ်အရွယ်မှသည် ခြေဖျားကခြေမ အရွယ်လောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ထဲတွင် မြင်နေရသည်။

ယင်းကဏန်းကောင်ကောင်လေးတွေမှာ သဲပြင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်တွင်ဟိုပြေးသည်ပြေးလုပ်သလို တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လည်း သတ်ဖြတ်စားသောက်နေကြသည်။

ထိုနေရာတွင် တိုင်တစ်တိုက်စိုက်ထားသည်။

သဲထဲတွင်စိုက်ထားသော်လည်း တိုင်ကခိုင်မာစွာ နစ်ဝင်နေသည်။ သဲမှာသဲသောင်မဟုတ်ပဲ ကျွန်းနံဘေးအောက် ခြေဖြစ်၍ နောက်ဘက်မှာ ချုံတွေရှိသည်။

ယင်းချုံတွေကြားမှာ ရာထောင်မကသောကဏ္ဍ တွင်းတွေရှိသည်။

စိုးမောင်မောင်ကို တိုင်နှင့်ပူးချည်ကြသည်။ လက် ရော ခြေရောကိုယ်ပါမကျန် မလှုပ်နိုင်အောင်ချည်နှောင်ကြ

"ကဲ... ဘုရားကိုကိုးကွယ်တဲ့လူ... ခင်ဗျား ဘုရားက ကယ် မလား... နတ်က ကယ်မလား... ကြည့်ကြရအောင် ဟုတ်လား နော့... "

မထီမဲ့မြင်နှင့်ပြောကာ သူ့ရှူးဖိနပ်ကြီးနှင့် မင်း ဗလက ကဏန်းကောင်တချို့ကို သဲထဲဝင်အောင် ဖိနင်းသတ် ယင်းကဏန်းကောင်တွေကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြသည်

"အဲဒီ အကောင်တွေကို ကျုပ်တို့က 'ဟာလူး'လို့ခေါ်တယ် အမိပ္ပါယ်ကတော့ ဘီလူးပိုးပေါ့ ဘီလူးဆိုတာအားလုံး တယ်လေ ဒီကဏန်းကောင်တွေဟာလည်း ဘီလူးတွေ

သူများကိုသတ်ဖြတ်စားရရင်စားရ မစားရရင် အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်စားကြတော့တာပဲ ဒါဟာဘာကြောင့်လဲ... ဝတ် လွန်းလို့ပဲ ဝတ်ရင်အချင်းချင်းပြန်စတေးကြတာပဲလေ လူ့ လောကကြီးမှာလည်း ငွေငတ်တဲ့လူက ငွေရဖို့အတွက် ငွေ ရှိတဲ့လူကို ပြန်စတေးတယ်၊ နာမည်မရှိတဲ့လူက နာမည် ကြီးချင်တော့ သူ့ထက်နာမည်ကြီးသူကို ပြန်စတေးတယ်၊ ဒီကဏန်းကောင်တွေလိုပဲဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ လူလူချင်းချနေ ကြတာပဲ၊ အေး... ကျုပ်လည်း ဒီအထဲမှာပါတာပဲ... "

စိုးမောင်မောင်က သေခြင်းတရားကိုသာ စဉ်းစား နေသည်။ လူဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိကြတာမို့ မသေမီ ဘဝကူး ကောင်းဖို့အာရုံကောင်းလေးတစ်ခုကို ဝေဒနာထဲမှရဖို့လိုသည်။

ရဲသော်မသေတဲ့... ။

သည်စကားကြားဖူးပါရဲ့... ။

ရဲသည့်စိတ်ဓါတ်ရှိမှတော့ လူသေတောင်ဝိညာဉ် မသေပဲ ဘဝကိုကောင်းကောင်းဆက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ရဲသော်မသေ၊ သေသော် ငရဲမလား။

ဒါဟာ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

သည်စဉ် မင်းရဲဗလအသံက ပေါ်လာ၏။

"ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်... သေမှာတောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခင်ဗျားကြောက်ပုံမရဘူး…အေးလေ ကြည့်သေးတာပေါ့… ဒီကဏန်းတွေဟာ လူသားစားကဏန်းတွေ အစားအစာရှာမရရင် ခင်ဗျားအသားကို သူတို့အစိမ်းလတ်လတ်ကိုက်ဖြတ်စားကြမှာပဲ… ဒါပေမဲ့… ခင်ဗျားမသေသေးဘူး… ဝေဒနာကို ခင်ဗျားခံစားရလိမ့်မယ်… တကယ် ခင်ဗျားသေမှာက တဖြည်းဖြည်းတက်လာတဲ့ ပင်လယ်ဒီရေပဲ… ခင်ဗျားအပေါ်ကို တစတစလွှမ်းပြီး ခင်ဗျားရေနစ်မွန်းကြပ်သေမယ်… ကဲ… ခင်ဗျားကို ဘုရားက ကယ်မလားလို့ စောင့်ကြည့်လိုက်မယ်… ”

သူတို့ပြောနေစဉ် ပင်လယ်ဒီရေက တက်စပြုလာပြီ။

သူတို့ခြေမျက်စိပင် ပင်လယ်ရေကနစ်မြုပ်လာ၏။ စကားမဆက်တော့ပဲ မင်းရဲဗလတို့ ပြန်သွားကြသည်။

မကြာပါ… ။

လကွေးကွေးလေးက ကောင်းကင်ယံထက်မှာ ထွက်လာ၏။

လနှင့်အတူ ပင်လယ်ဒီရေကလည်း တက်စပြုလာသည်။ လှိုင်းရိုက်သံများသည် တဝေါဝေါရိုက်နေရာမှ ငြိမ်ကျသွားသည်။

ပင်လယ်ဒီရေဆိုတာ အသိမ်မွေ့ဆုံးနည်းနှင့် တက်လာတာပဲ။

မင်းရဲဗလတို့ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင်… စိုးမောင်မောင်၏စိတ်တွေမှာ တည်ငြိမ်မှုမရသလို ဖြစ်လာသည်။

မိမိသေရတော့မည်ဟု အတတ်သိချိန်တွင် လူသားပီပီကြောက်လာသည်။

သူ့ကိုယ်ကို ရုန်းကန်ကြည့်သည်။

ရုန်းကန်လို့မရပါ။

လုံချည်ရော ခြေထောက်ပါကြိုးတွေက တိုင်နှင့်ရစ်ပတ်ထားတာမို့ မလှုပ်နိုင်။

လမ်းဆုံးသို့ ရောက်လေပြီကော။

ပျံ့လွင့်သွားသော စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းသည်။

သေခြင်းတရား…

သေခြင်းတရားသည် လောကတွင်မြဲသော တရားဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှမရှောင်နိုင်။ ကြီးလျှင်လည်း သေမှာပဲ။ ငယ်လျှင်လည်း သေမှာပဲ။

တစ်သက်မှာ တစ်ခါသေစမြဲ။

မိမိသေဖို့အတွက်အချိန်ရောက်လာမှတော့ အပ်ရောတာတွေတွေးပြီး ကြောက်နေရမှာလဲ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မသေမီကောင်းတာလေးတွေတွေး... ။

ကောင်းတာလေးတွေရွေး... ။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းသိမ်းရသည်။ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်တောင် သေခြင်းကို ရဲရဲရင်ဆိုင်သွားတာ... ။

"အာလာ... "

တွေးလိုက်စဉ် ခြေသလုံးမှ နာကျင်မှုတစ်ခုကြောင့် အသံထွက်သွားသည်။ ကဏန်းတစ်ကောင် နှစ်ကောင်က ရေကြောင့်မနေတော့ပဲ သူ့ခြေသလုံးကို တွယ်တက်စဉ်အသားနဲ့ကြောင့်စားလို့ရမရ ကိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေထောက်တွင် အကောင်ကြီးကော အကောင်ငယ်ပါ ပင်လယ်ဒီရေမှာ မနေလိုတာကြောင့် ဝိုင်းတွယ်တက်လာ၏။

"အားလားလား... "

ခြေသလုံးသားကို တစ်ကောင်က စတင်ကိုက်ဖွဲ့နေပါပြီ။ ပထမတော့ ယားကျိကျိ... ။

နောက်တော့ နာကျင်လာသည်။

စိုးမောင်မောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးအသံထ ထွက်သွားသည်။

ရေကလည်း တက်လာတာ ဖူးဆစ်... ။

ကဏန်းတွေ တက်လာတာ ပေါင်စပ်... ။

တစ်ခုတော့ ခံသာသေးသည်။ လုံချည်ပါကြိုးနှင့်တုပ်တော့ ကဏန်းတွေက လုံချည်အောက် ပေါင်သားထဲမဝင်ပဲ လုံချည်ပေါ် တွယ်တက်လာ၏။

ပင်လယ်ဒီရေလှိုင်းတွေက ဟိုပင်လယ်မှာ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဒီရေလှိုင်းတွေတွေ့ရပေမဲ့ လရောင်တပ်သည့် ကမ်းခြေသို့ လာလှိုင်းရိုက်တာမတွေ့။

ဘာသာရေးသမားပီပီ အားကိုးရာတစ်ခုတော့ရှာရ၏။

"အရှင်ဘုရား... ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားနှင့် ပွင့်ခဲ့ပြီးသော ဘုရားအဆူဆူတို့ကို ရည်မှန်းပြီး ဘုရားတပည့်တော် အင်္ကျီသားစိုးမောင်မောင်တိုင်တည် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပါသည်... ဘုရား... "

"ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘုရားတရားမှန်းသိ၍ လေးစားကြည်ညိုစိတ်နှင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သည့်အချိန်မှာ ကံငါးပါးကိုလုံခြုံအောင်ထိန်းခဲ့ပါသည်... ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်အဖို့ ဤသေဘေးမှတစ်နည်းနည်းနှင့် လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေ... အရှင်ဘုရား... "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသူတို့၏ ထွက်ရပ်ရှန်းကန်ချက်က သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကဏန်းစားလို့ သေမလား...

ရေနစ်လို့ သေမလား...

သူ့စိတ်က ယမင်းကို သွားသတိရသည်။

ရေပေါ်တွင် ယမင်းသည် အပြေးအလွှားပင့်လရောင်လေးအောက်မှာ လာနေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ခေါင်းကလေးယမ်းကာ ပျောက်သွား၏။

"ဂစ်... ဂစ်... "

ဖလတ်... ဖလတ်

ညဥ့်ငှက်တစ်ကောင်က သူ့သစ္စာဆိုပြီးမရှေးမနှောင်းမှာ သူ့ခေါင်းထိပ်ကောင်းကင်ယံတွင် အသံပေးသံတောင်ပံခတ်သံနှင့် ပျံဝဲသွားသည်။

ညဥ့်ငှက်ကလေးရယ်...

မင်းကတော့ လွတ်လပ်ပါပေရဲ့...

သူက ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ဖို့ သတိရလာသည်။ အောက်ဘက်မှ လက်မနှင့် ညှပ်နေသော၊ ကိုက်ခဲနေသော

ကဏန်းကောင်များ၏ ပေးအပ်သည့်ဝေဒနာကို သူရှုသည်။

နာတယ်... နာတယ်...

နာစမ်း... နာစမ်း...

ဝေဒနာကို နာသည်ဟု သူထင်မှတ်သည်။ ခဏလေးအကြာတွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ နာတာတွေကို ထိုလာသည်။ နာတာတစ်ခုပဲသိတော့၏။ ကြာတော့ နာသော ဝေဒနာကစိတ်ထဲမှာ ဝါးလာသည်။

"ဂစ်... ဂစ်... ဂစ်... "

ဖလပ်... ဖလပ်

ငှက်တောင်ပံခတ်လို့ အသံတွေ တိုးဆွဲလာတာတောင် သူမသိ။

ပင်လယ်ရေက ခါးနားဆီရောက်လာတာကို မသိ။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်တစ်ဖက်က သူ့ကိုလာထိုင်သည်။ ဤသို့အထိအတွေ့ထိတွေ့ပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်တည်ငြိမ်နေရာမှ နိုးကြားလာသည်။

အိပ်ပျော်သွားလို့ အိပ်မက်မက်တာလား။

မဟုတ်ပါ... ။

လက်တစ်ခုလုံးက သူ့အထက်ပိုင်းကို စမ်းသပ်နေ၏။ သူ့နာမည်အားတီးတိုးခေါ်နေသည်ကိုလည်း ကြားရသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှိတ်ထားသော မျက်လုံးတွေပွင့်သွားသည်။ လရောင်၏ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်နှင့် ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ပြင်။

ငြိုး တိုက်ခတ်နေသော ပင်လယ်လေညင်း... ။

"ကိုစိုး... ကိုစိုး"

"ဘယ်သူလဲ... ဟင်"

"ကျွန်တော် စနေထွန်းပါ... "

"ဟင်... စနေထွန်း... "

သူ့နှုတ်မှတီးတိုးရေရွတ်သံနှင့် တုန့်လှုပ်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

စနေထွန်းက ပင်လယ်မှာ သေကျန်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား... ။

ဒါဆို... စနေထွန်း တစ္ဆေတရဲဖြစ်နေပြီလား...

ဒါမှ မဟုတ် မိမိပဲ သေခဲ့ပြီးလို့ တစ္ဆေတရဲဖြစ်နေသလား။

"ကိုစနေထွန်း... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုလာမနောက်နဲ့... ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ ဘဝတူဖြစ်နေပြီ... "

သူ့နှုတ်မှ အယောင်ယောင်အမှားမှား... ။

အို... ငါဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်... ။

ငါ ဘုရားလူက မကောင်းတဲ့ဘုံကိုရောက်ရမှာလား... ။

နောက်ဘက်မှ ရယ်သံဖျှင်းဖျှင်းလေးကြားရသည်။ စနေထွန်းမှ စနေထွန်းအစစ်ပါ။

သည်ရယ်သံကို သူမကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စမ်းသပ်နေသော လက်ကရပ်သွားသလို ကြိုးတွေပြေကျသွားသည်။ သည်တော့လည်း သူကိုယ်ပေါ်မှကြိုးစတွေကို ဖယ်ရှားပစ်၏။

ကိုယ်က ယိုင်သွား၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ဆွဲခေါ်သွားခြင်းကို ခံရသည်။

သဲမြေကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးခြေထောက်များနှင့်ထောက်မိ၏။ ဆွဲခေါ်သူကို ကြည့်လိုက်၏။

နဖူးတွင် ဆံပင်တွေဖရိုဖရဲဝဲကျနေသော လှပနုနယ်ချောမောသည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်၏။

"အို... ကိုစနေထွန်း... "

ဝမ်းသာအားရနှင့် စနေထွန်းကို ရင်ချင်းအပ်ဖက်လိုက်မိသည်။ ပူနွေးသောကိုယ်က အေးစက်စိုနေသော သူ့ကိုယ်နှင့်ထိတွေ့မိသောအခါ ဒါလူသားစစ်စစ်ပဲ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေထွန်းမှ စနေထွန်းပဲ… ။

စိုးမောင်မောင် လှုချင်းခွာ၍…

"ကိုစနေထွန်း… ခင်ဗျား မသေဘူးလား… "

"ဘယ်သေမလဲဗျ… ခင်ဗျားစကားတစ်ခုကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား ကိုစိုး… ငါမသေဘူး ရေကူးတတ်တယ်ဆိုတာလေ… အဲ… ကျုပ်မှအစစ်ဗျ၊ ကျုပ်ရေကူးကျွမ်းလို့ မသေတာ… မသာတွေ ကျုပ်ကိုဆော်လဗန်တောတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်က ရေအောက်ထဲ ငုပ်သွားပြီ… ။

"ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ… ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားလည်း သေပြီ…ကျုပ်လည်းသေပြီအောက်မေ့နေတာ… တကယ်တော့ ဘုရားမလို့ နှုတ်တွေအစောင့်အရှောက်တွေက ကယ်လိုက်ကြတာပဲ… "

"နတ်တွေအစောင့်အရှောက်တွေက ကယ်တာမဟုတ်ဘူး စနေထွန်းကယ်တာပါဗျာ… "

စနေထွန်းက ရယ်မောပြောသည်။

ပြောပြီးမျက်မှောင်ကုပ်ကာ လရောင်သန်းသော အထက်ကောင်းကင်ကို ကြည့်သည်။

စောစောကပျံဝဲနေသော ညှဉ့်ငှက်မှာ ဘယ်ရှောင်ရောက်သွားသည်မသိ… ။

လုံးဝ ပျောက်သွားချေပြီ။

ဒါကို ဂရုမစိုက်အားပဲ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကဏန်းကောင်တွေကို နာနေသည့်ကြားမှ စိုးမောင်မောင်က ဆွဲဆွဲခွာထုတ်သည်။

သတ္တဝါတွေကို မသေစေပါ။

သူ့အသားတွေမှာ အဝတ်အစားခံနေလို့ ဆက်သာနေသည်။ အဝတ်အစားဖွေသာ ပေါက်ပြဲပြီး အသားမှာ ပွန်းပွဲရုံမျှရှိ၏။

"ဘာတွေလဲ… "

"လူသားစား ကဏန်းတွေ… "

စနေထွန်းက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သဲပြင်ပေါ်က စိုးတဝါးမြင်နေရသော ကဏန်းတွေကို လိုက်နင်းသည်။

"ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုစနေထွန်းရယ်… သူတို့ဘာသိတာမှတ်လို့… အစားစားဖို့ပဲ သိတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ… "

"လာ… သွားကြစို့… ဒီမှာ အန္တရာယ်မကင်းဘူး ကိုစိုး…"

"ဟုတ်တယ်… ငှက်အော်ရင် ပြဿနာ… "

"အဲဒီငှက်က ခင်ဗျားကို ကယ်လိုက်တာဗျ… ကျုန်တော် ခင်ဗျားကိုကော ဖြိုးငယ်ကိုကော ဘယ်ရှာရမှန်းမသိဘူး… ဒါနဲ့ မှောင်ထဲရှာနေတုန်း ငှက်အော်သံကြားတယ်… ကျွန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော်လည်း မှန်းဆလိုက်တော့ လရောက်အောက်မှာ ပျံ့ဝဲနေတဲ့ ငှက်ကအော်နေတာ တွေ့တာနဲ့ သွားကြည့်တော့ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရတာပဲ… ”

“ကျုပ်တရားမှတ်နေတာ… သေရင်အသေကောင်းအောင်လို့… ”

“အောင်မလေး… တရားသူကြီးကို အခုမှလာတွေ့ရတော့တယ်… ခင်ဗျားကို တရားသူကြီးလို့ပဲခေါ်မယ်ဗျို့… ”

နောင်တွင် ကိုစနေထွန်းက စိုးမောင်မောင်ကို တရားသူကြီးလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ပါတော့၏။ နှစ်ဦးသား တောအုပ်ထဲဝင်မိ၏။ သတိနှင့် ဝင်ရသည်။ သဲသောင်ပြင်မှာထက် ဒီနေရာ တွေ့ရ ခေတ္တခိုအောင်းလို့ကောင်းသည်။

“ဒါဆို… ကျုပ်ကျေးဇူးရှင်နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့… ခင်ဗျားရယ်… ညဥ့်ငှက်ရယ်… ”

“ငှက်ကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကယ်လည်းပြီးရော ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး… တကယ်ဆို ခင်ဗျားကို ကိုက်တဲ့ ကဏန်းတွေကို ကိုက်စားပစ်ရမှာ… ”

“ဟုတ်တယ်နော်… ကျုပ်အခုမှ ဒီငှက်ကို သတိပြုမိတယ်… မဟုတ်မှလွဲရော… ကျုပ်ကိုစောင့်တဲ့ အစောင့်အရှောက်

တွေက ကျုပ်ဖမ်းခံပြီးသေမှာကို မကြည့်ရက်နိုင်လို့ ကယ်လိုက်တာနဲ့တူပါတယ်… ”

“အေး… ခင်ဗျားအဲဒီ (SECURITY) စီကျူရိတီတွေကို လခကောင်းကောင်းပေးထား… ”

“ခင်ဗျား မနောက်ကောင်းဘူးဗျ… ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတော့ ကျေးဇူးမတင်ပဲ ဘယ်မှာနေမှန်းမသိတဲ့ စီကျူရိတီ (SECURITY) တွေကိုကျေးဇူးတင်… တော်တော်ကယ်ချင်စရာကောင်းတဲ့လူ… ဖွတ်”

စနေသားပီပီနည်းနည်းတော့ နာကောက်သွား၏။ စိုးမောင်မောင်က သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ ရယ်သည်။

“ဘုရားတရားသမားဟာ အရေးကျရင်ကယ်တင်တဲ့မမြင်ရတဲ့အစောင့်အရှောက် တွေရှိတတ်တာကိုပြောတာ ပါ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်… ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တစ်သက်လုံးမမေ့ပါဘူးဗျာ… ကဲ ကျေနပ်ရောပေါ့… ”

“ဒါထက်… ဖြိုးငယ်ကော… ”

“ကောင်မလေး လှေပေါ်မှာကျန်ခဲ့တယ်ဗျ… ”

“ဟာ… တောက် ဒုက္ခပဲ… ”

လွတ်ခနဲ စနေအသံထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ…

“ကျွန်တော်တို့ သွားကယ်မယ်… ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ခင်ဗျားသွားလေ... ကျွန်တော် ဒီကစောင့်နေမယ်... "

"ဟာ... ခင်ဗျား မလိုက်ဘူးလား... "

"ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သတ်တာဖြတ်တာ ကျွန်တော် မလုပ်ရဲဘူးဗျာ... "

"ဟာ...ကိုစိုးရယ်... ခင်ဗျား ပြောရက်လိုက်တာ... ဖြိုးငယ်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခရီးတည်းသွား တစ်မော်တော်တည်း စီးတဲ့လူတွေပါဗျ... "

အံ့အားသင့်ခြင်း... မယုံကြည်ခြင်းနှင့် ပြောလာသော စနေထွန်းစကားတွေ... ။

လကွေးကလေးမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝဖြစ်လာသည့် လမင်းကို စိုးမောင်မောင်က စိုက်ကြည့်ရင်း...

"ခင်ဗျားအပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရတော့မယ်... ကျွန်တော်က ဘုရားတရားသမားဆိုတော့ သတ်တာတွေကိုမလိုချင်ဘူးဗျာ... လုပ်လည်း မလုပ်တတ်ဘူး... ကျွမ်းလည်းမကျွမ်းကျင်ဘူး... "

"ဒါ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ရမှာ... "

"တစ်ခြားနည်းနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်ကယ်တင်နိုင်ပါတယ်— ဥပမာဆိုရင်အသက်ရှင်ဖို့အတွက် သွေးလိုသလား... သွေးပေးမယ်၊ နှလုံးတို့ ကျောက်ကပ်တို့လိုသလား... ကျုပ်ဆေး

မယ်၊ ခုဟာက သတ်ဖြတ်ပြီး ဝင်ကယ်မှဖြစ်မယ်ဆိုတော့ သတ်ပြီးပဲထား... တစ်သက်လုံး ကျုပ်ထိန်းလာတဲ့ငါးပါးသီလထဲက ပါဏာတိပါတာကံကြီးကျိုးပြီပေါ့... မဟုတ်လိုက်တာဗျာ... "

"ခင်ဗျား ဘာသာတရားကြည်ညိုတာနဲ့ပဲ ခင်ဗျားဘက်ခင်ဗျားကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တော့မှာလားဗျာ... ဖြိုးငယ်အတွက်အန္တရာယ်ကြီးတယ်နော်... မင်းရဲဗလဆိုတာ. ခင်ဗျားသိတဲ့အကောင်ပဲ... ။အင်မတန်မိုက်ရိုင်းရက်စက်တာပဲ... ဖြိုးငယ်ကို ပန်းကန်လေးလိုအလှကြည့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား... "

စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့် ရေစိုနေသော သူ့ခေါင်းကို စိုးမောင်မောင် တဗျင်းဗျင်းကုတ်လိုက်၏။

"စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် ခက်တယ်ဗျာ...ဒီကောင်မလေးဟာ တကယ့်အမိုက်ရှုပ်ထုတ်ပဲ အစကတည်းကခေါ်မလာခဲ့ရင်အကောင်းသား... "

"ကိုစိုး... ခင်ဗျားယောက်ျားဗျာ... ယောက်ျားစကားပြောရင်ကောင်းမယ်... ဒီမိန်းကလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ တာဝန်ရှိတယ်... ခင်ဗျား တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့... "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေပြောရင်း နှာတင်းလာသည်။

"ခင်ဗျား ဒါလောက်တောင် ဘာသာရေးကြည်ညိုနေရင်လည်း ဘာကြောင့်လူဝတ်ကြောင်နဲ့ နေရသလဲ… ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ပါတော့လား… အခုခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေဟာ သာမန်လူတွေထဲမှာနေပြီး လူစကားမပြောဘူး လူစိတ်မထည့်ဘူး… တကယ့်ဆဲ(လ်)ဖစ်ရှ် (SELEISH) တကယ့်(SELEISH)ပဲ… အတ္တဟိတသမား… တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား… "

သူပြောတာ ကိုစိုးမောင်မောင်ငြိမ်နားထောင် သည်။ စနေက မိမိပြောပုံမျိုးနှင့် တခြားယောကျ်ားသားတ သာဆိုလျှင် လက်ရုံးရည်ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်လာနိုင်စရာရှိ၏။

စနေမှာ ပြောပြီးတော့မှ စကားလွန်သွားကြော ကို သိသဖြင့်…

"ဆောရီး ကိုစိုး… ဆောရီးဗျာ… ကျွန်တော်စကားန နည်းလွန်သွားတယ်… "

"ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက်ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လော ငယ်တော့ ကျွန်တော်က သည်းခံရမှာပေါ့လေ… ကိုး ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်… ပြဿနာဖြစ်လာ ကျွန်တော် ပါဏာတိပါတာကံမလုပ်ဘူးနော်… တစ်

လူ့အနာတရဖြစ်အောင်လည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်မလုပ်ဘူး… ဒါကိုတော့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့… "

"လိုက်ခဲ့ဗျာ… ဟိုရောက်ရင် ကျွန်တော်တာဝန်ယူမယ်… အခုဟာက လူ့အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခု မပျက်စီးရအောင် ကယ်ရမှာဗျ… သူ့များအကျိုးဆောင်ရွက်ရမှာ… "

သည်တော့ ကိုစိုးကနဖူးတွင် လက်အုပ်ချီတင်၍…

"အရှင်ဘုရား… ဘုရားတပည့်တော်ကိုစောင့်ရှောက်တော်မူပါ… ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်များ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုစနေထွန်းနဲ့ ဖြိုးငယ်ကိုကောအန္တရာယ်မရှိအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပေးကြပါ… "

ကိုစိုးလုပ်ပုံက ကလေးဆန်သဖြင့် စနေကပြုံး

သ…

"ခင်ဗျား ငှက်ပျောပွဲ အုန်းပွဲလိုသေးတယ်ဗျ… "

"မနောက်နဲ့ဗျာ… "

သည်တစ်ခါတော့စိုးမောင်မောင်၏ ဆက်တောက် ာက်အသံ… ။ စနေထွန်းငြိမ်သွားသည်။

"လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာသာတရားမှာ သူ့စိတ်ကြိုက်ကိုးကွယ်နိုင်ခွင့်ပြုလုပ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဗျ… ဘေးလူကို မထိခိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရင်ပြီးတာပဲ မလျှောင်ပါနဲ့… ”

“ဆောရီးဗျာ… ”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဘာသာတရားလေးစားပုံမရဘူး—”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဘုရားရှိနေရင် ပြီးတာပဲဗျာ… ဘုရားကို ရင်ထဲမှာရှိတော့ ကျွန်တော်မကောင်းတာမလုပ်ဘူး ရန်သူကိုတော့ရန်သူလိုပဲ ဆက်ဆံတယ်… အများအတွက် ကျွန်တော်က ရှင်းလင်းရတာကိုး… ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော် အရက်မသောက်ဘူး…ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး… လောင်းကစားမလုပ်ဘူး… ယုတ်စွအဆုံး လက်ဘက်တောင်မစားဘူး အေးရန်သူဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အသားကို ကိုက်ထဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တောင် ချမ်းသာမပေးဘူး… ပုရွက်ဆိတ်က ရန်လိုတာကိုး ဗျ… ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် စနေထွန်းကပြောပြီး လှည့်ထွက် လိုက်၏။

“ကဲ… လာ… ချစ်ရာရှိ ကျုပ်ချမယ်… ”

❦ ❦ ❦

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၈)

သောင်ပြင်တွင် မီးတွေတောက်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မီးဟပ်နေသည်။

ဟပ်နေသောမီးရောင်… လင်းနေသောမီးအလင်းရောင်အောက်တွင် သူတို့ကိုမြင်နေရသည်။

မီးပုံပွဲများ ကျင်းပနေရှေ့သလား။

သီချင်းအော်ဆိုသူက ဆိုသည်။မီးပုံကို ပတ်ပြီး ကသူက ကသည်။ အရက်မော့သူက မော့သည်။

သူတို့ စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်…

တစ်ယောက်ပဲ သဲပြင်ပေါ်မှာထိုင်ကာ မီးပုံကိုငေးကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘလက်ပက်အနက်စ မျက်လုံးရှိသူ မင်းရဲဗလ။

"ဆရာ... "

တစ်ယောက်က သူ့အား အရက်ပုလင်းကို လာပေး သည်။

"တော်ပြီကွာ... "

"ဆရာ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ... "

မေးသူက သူနှင့်ရင်းနှီးနေသော အောင်ဗလ။

မင်းရဲဗလအမည်ကို အားကျပြီး အောင်ဗလဟု သူ့ကိုယ်သူမှည့်ထားသည်။

"ဆရာဟာလည်း သနားဖို့ကောင်းတယ်နော်... "

"ဘာသနားရမှာလဲကွာ... "

"ဆရာတက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရုန်းကန် ခဲ့ရတယ်... တက္ကသိုလ် ရောက်ပြန်တော့လည်း တစ်ဖက် က စာသင် အားတဲ့အချိန်မှာ ငွေရတဲ့အလုပ်ကိုရှာ— အိမ်က မိဘနဲ့နှမငယ်လေး စားဖို့ရော ပညာသင်ဖို့ရော ဆရာကြိုးစားရှာ... "

"အဲဒါ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးလ :"

"ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အ

လုပ်ထက်ပိုပြီး လုပ်ရင်တော့ သနားစရာပေါ့ ယောကျ်ားနဲ့ နွားအတူတူထားတဲ့... "

"ဟ... မင်းစကားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ အောင်ဗလ... အေး ကွာ... ငါ့ဘဝမှာ မန္တလေးမှာနေခဲ့စဉ်က ငါဟာဆင်းရဲခဲ့ပါ တယ်... ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ကို မိဘကအကူအညီမပေး နိုင်ဘူး... အဖေက ဒုက္ခိတ... လေဖြတ်တော့အရာရှိဘဝ က အငြိမ်းစားယူလိုက်ရတယ်... အမေကလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်...ညီမငယ်လေးကလည်း ပညာသင်စ စကော စကာအရွယ်... ငါလည်း ငါ့ဟာငါအားကိုးပြီး မြင်းလှည်း မောင်း၊ ရေထမ်းနဲ့ ရတာလေးတွေကိုမိဘကိုကျွေး၊ ဆယ် တန်းအောင်အောင် ပညာသင်ခဲ့ရတယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝ ကိုကမကောင်းဘူး...ငါ့မိဘတွေက ငါ့ကိုမချစ်ဘူး ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုမှအကောင်းမမြင်ဘူး... ဘယ်လိုပဲရှာကြွေးပေး ပေမဲ့ ငါတော်တယ်၊ ငါလိမ္မာတယ်လို့တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး အပြစ်ပဲ မြင်နေတတ်ကြတယ်၊ ငါကတော့ သားတစ် ယောက်အနေနဲ့ မေတ္တာမပျက်ဘူး... ဝတ္တရားမပျက်ဘူး ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ဆယ်တန်းအောင်အောင်လုပ်တယ် မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှာ ငါဆက်တက်တယ်... ဒုတိယနှစ်မှာပဲ ငါဆက်တက်ပြီး ထပ်မတက်နိုင်တော့ဘူး... အိမ်မှာစီးပွား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရေးအတွက် လိုအပ်နေပြီလေ… အဲဒါနဲ့ငါကျောင်းထွက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်တယ်… အဖေဟာ ငါပေးတာရှာတာကို မကြည်ဘူး… နည်းတယ်တဲ့၊ အမေကလည်း ဒီထက်ပိုရှာဖွေနိုင်ရင်ကောင်းမယ်တဲ့ သူဖဲရိုက်ဖို့ ပိုက်ဆံအမြဲလိုနေတာကိုး… ”

“ဆရာ့အမေက ဖဲရိုက်တယ်… ”

“အေး… အဖေက ပိုက်ဆံသုံးတာစည်းကမ်းမရှိဘူး အမေက ဖဲရိုက်တော့ ငွေအမြဲတမ်းလိုနေတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး ငါလည်းစိတ်ညစ်ပြီး နယ်ဝေးသွားအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာ လမ်းမှာလူတစ်စုနဲ့တွေ့တယ်… သူတို့လည်း နယ်စပ်သွားအလုပ်လုပ်မယ်ပြောတယ်… ငါက ငွေလိုချင်တယ်…နယ်စပ်ရောက်လို့အလုပ်လုပ်တာပဲ ပင်ပန်းမှုပဲရှိတယ် ပိုက်ဆံသိပ်မရဘူး… ဒါနဲ့ ငါလည်းငွေရမယ့် အလုပ်ကိုရှာတုန်း ပြည်မမှာလမ်းမှာတွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့တဲ့ လူတွေ ထဲက တစ်ယောက်က ငါ့ဆီရောက်လာတယ်… သောင်း ကျွန်းသူတွေနဲ့ သဘောတရားရေးနဲ့ ဖောက်ခွဲရေး ပေါ့… ငါက သဘောတရားစိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး ငွေပဲ စိတ်ဝင်စားတာပဲ… တစ်ဘက်နိုင်ငံက မှောင်ခို သမား နှစ်ယောက်က ငါ့ဆီရောက်လာတယ်… သောင်း

ကျွန်းသူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတယ်… ငါသင်တန်းတွေ တက်ရတယ် သဘောတရားရေးရာနဲ့ဖောက်ခွဲရေးပေါ့… ငါက သဘောတရားစိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး… ငွေပဲ စိတ်ဝင်စားတာပဲ… အဲဒီအတွင်းနယ်စပ်မှာ သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ပြီး… လူသုံးလေးယောက်ကို သတ်ခဲ့ဖူးတယ်… တစ်ဘက်နိုင်ငံက မှောင်ခိုသမားနှစ်ယောက်ရယ်… ဒီဖက်က အစိုးရသူလျှိုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ်ပဲ… ဒါတွေ ငါလုပ်တာ ငွေရတယ်လေ… ”

“ဆရာ့မိဘတွေကော… ”

“ငါအဆက်အသွယ်လုံးဝမလုပ်တော့ဘူး… ငါနဲ့သူတို့ဆက်သွယ်ရင် သူတို့အဖမ်းခံရမယ်… ”

“ဆရာ့ဘဝက တယ်ကြမ်းတမ်းပါလား… ဒီအထဲ ဆရာက စနေထွန်းနဲ့ သွားဆုံရသေးတယ်… ”

“ဒီကောင့်ကို ငါ့တစ်သက်မပြောနဲ့ ဆယ်သက်တောင်မ ကျေဘူးကွ၊ ငါ့မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ဆုံးရှုံးအောင်လုပ်ခဲ့ တာ… ဒီကောင်အခုအဝီစိမှာရှိနေလို့ အဝီစိကိုသွားလို့ရ ရင် သွားသတ်သေးရဲ့… ”

“အခုတော့ဒီကောင်သေသွားပြီပဲ ဒီကောင် ဆရာ့မျက်လုံး ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာလား… ”

www.burmeseclassic.com

"မဟုတ်ဘူးကွ… ကြေးပြားနဲ့ပစ်ခဲ့တာ ကြေးပြားမစ်တဲ့အ တတ်ကို ဘယ်လိုတတ်ခဲ့လဲ မသိပါဘူးကွာ… ဒီကြေးပြား မျိုးကလေးပဲကွ… မင်းကြည့်ပါလား… "

ထုတ်ပြသည့် ထိုကြေးပြားမှာ စနေထွန်းဆီမှ သူ သိမ်းဆည်းရမိထားသော ကြေးပြားလေးပဲ။

"ဒါ ရှေးတုန်းက ကြေးပြားလေးပဲ ခေါင်းနဲ့ပန်းတောင်ပါ လိုက်သေးတယ်… "

သူတို့ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရှိနေဆဲ ပင်လယ်ထဲမှ လှုပ်ရှားသွားလာမှုကို သူတို့မသိလိုက်ပါ။ လူနှစ်ယောက်သည် တဝေါဝေါရိုက်ခတ်နေသောလှိုင်းတွေကို ထိုးဖြတ်ကာ ကျောက်ရှ ထားသော တန်ကေးလှေဆီသို့ ကူးသွားကြသည်။

လရောင်သည် ပင်လယ်ပြင်ကို ထင်းလင်းစွာပက် ထားသည်။

တန်ကေးပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

တစ်ယောက်က လှေနံရံကို မှီပြီးအိပ်ငိုက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်အော်တိုဆွဲ သေနတ်တစ် လက်ကို လျော့တိလျော့ရဲကိုင်ထားသည်။ သူသည် မင်းရဲဗထ အစောင့်ချထားခဲ့တဲ့လူ။

ဒုတိယလူက လက်တွေခြေတွေကို တုပ်နှောင်ခံ

ပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကွေးကွေးကလေးနေရသည့် ဖြိုးဝေယံ။

ပင်လယ်ထက်တွင် ရေကူးသွားသူနှစ်ယောက် အတွက် ကံကောင်းသည်မှာလှိုင်းက ကမ်းခြေကိုဦးတိုက်ထိတွေ့ နေသဖြင့်သူတို့ရေကူးသံတွေကို လှေပေါ်မှ မကြားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

စိုးမောင်မောင်ရေကူးတတ်ပါ့မလားလို့ စနေက စိုးရိမ်နေရာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လှေအထိရေကူးနိုင်သည်ကို တွေ့တော့ ကျေနပ်သွားသည်။

စနေက ခါးကြားထဲတွင် သူယူလာသော ဝက်အူ လှည့်တံကြီးကို ထိုးထားကာ ပါးစပ်တွင် ဓါးပါးကလေးကို ကန့် လန့်ဖြတ်ကိုက်ထားသည်။

လှေဦးတွင် ချည်ထားသော ဆူးကြိုးကို စနေက ဦးစွာဆွဲကိုင်တွယ် တက်သွားသည်။

သဲသောင်စပ်နှင့် လှေမှာကိုက်သုံးလေးရာဝေး သည့်အပြင် လှိုင်းတွေကြောင့်ကြွလိုက် နိမ့်လိုက်ဖြစ်နေသည့် အထဲ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတွေ ကွယ်နေတာကြောင့် သောင်ပြင်ပေါ်ကလူများ ရုတ်တရက်လှေဆီသို့ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပါ ပေ။

စနေ၏ ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ကိုယ်သည်လှေဦး ဆိပ်ကိုပင် ကျော်တက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ စိုးမောင်မောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တက်လာသည်။

စနေက လှေဦးထိပ်မှ အောက်ဘက်ကုန်းပတ်ပေါ် ကြည့်၏။ ကုန်းပတ်ထက်တွင် လူရှင်းနေပြီး ကုန်းပတ်တစ်ဝက် အောက်လှေဝမ်းထဲသို့ ဆင်းရာလှေကားကို တွေ့သည်။

"ရှတ်... "

စနေက နောက်ရောက်လာသော စိုးမောင်မောင် ကိုအသံမထွက်ရန် လှမ်းအချက်ပေးပြီး အောက်ဘက်လှေဝမ်းထဲ ကို လက်ညှိုးစိုက်ထိုးပြ၏။

အနားသို့ စိုးမောင်မောင်ရောက်လာသည်။

ပင်လယ်လေသည် ချမ်းစိမ့်စရာကောင်းလောက် အောင် သူတို့ကိုယ်ကို ဖြတ်တိုက်နေသည်။

သူတို့အတွက် စိမ့်ခြင်းအေးခြင်းကိုသတိမမူနိုင်ပါ။

"ဘာလဲ... "

စိုးမောင်မောင်က လေသံနှင့်တိုးတိုးကလေးမေး သည်။

"လှေဝမ်းထဲမှ လူရှိနေတယ်... ဖြိုးငယ်ရှိမယ်... သောင် ပြင်ပေါ်မှာ ဖြိုးငယ်ကိုမတွေ့ခဲ့ဘူး... "

လှေဘက်ကို ရေကူးမလာမီ သောင်ပြင်ထက်မှာ မူးရူးသောင်းကျန်းနေသူတစ်စုကို သူတို့နှစ်ယောက်က ချောင်း

ကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်။

"တျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ အထဲတော့ မလိုက်ချင်ဘူး... "

သတ်တာဖြတ်တာတွေကို နှလုံးမတွေ့သည့် စိုး မောင်မောင်ကပြောတော့ စနေက...

"ကျုပ်သွားမယ်... ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်... တစ်ခုခုတွေ့ရင် လှမ်းအော်လိုက်... "

စိုးမောင်မောင်ကို ပြောပြီးသည်နှင့် စနေကကုန်း ပတ်ပေါ်ကို လှေဦးတိုက်မှလျှောက်သွား၏။

သူ့ခြေသံကို လုံအောင်ထိန်းထားသည်။ ဓားပါးချွန် ချွန်ကို လက်ဝါးပြင်ထဲထည့်ကာ ဓားရိုးကို လက်မနှင့်ညှပ်ကာ ခေါင်းအလျားလိုက် ကိုင်ထား၏။

ကုန်းပတ်တစ်ဝက်ရောက်လျှင် လှေဝမ်းထဲငုံ့ကြည့် ၏။ လှေဝမ်းထဲကို လရောင်တစ်ဝက်တစ်ပျက်ထိုးဆင်းနေသည်။

အဆင်သင့်ပဲ... ။

လှေကားတစ်ခုက ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လှေဝမ်းထဲကို ဆင်းရန်ရှိနေသည်။

သူက သတိထားပြီး လှေကားထစ်ခြောက်ထစ် ခုနစ်ထစ်ရှိသော လှေကားမှ အောက်ဘက်ကို ဆင်းလာ၏။

ဦးစွာ ကွေးကွေးလေးဖြစ်နေသော ဖြိုးငယ်ကိုတွေ့

www.burmeseclassic.com

သည်။

ဖြိုးငယ်သည် အိပ်ပျော်ခြင်းမရှိသေးပါ။ လရောင်တွင် စနေ၏ကိုယ်နှင့်မျက်နှာကိုမြင်လိုက်လျှင်ပင် လန့်ဖျပ်အသံထွက်သွားတော့၏။

"အမယ်လေး... "

သူမစိတ်ထင်တွင် စနေကို သရဲတစ္ဆေလို့ပဲ ထင်သည်။ စနေက မော်တော်မှ ကျ၍သေနတ်ပစ်ခံရကာ သေပြီးပြီကိုး။

သူမအော်လိုက်သံသည် လှေဝမ်းခေါင်းထဲမှာ ကျယ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် ငိုက်မြည်းနေသော အစောင့်ပင်လန့်နိုးလာသည်။

သူသည်စနေထွန်းကိုတွေ့လိုက်လျှင်ပင်တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ရုတ်ခြည်းထခုန်တော့သည်။

ဘာလုပ်ရမည်မသိဖြစ်သွားသော သူ့စိတ်တွင် တစ္ဆေသရဲကိုအကြောက်ပိုသွားသော စိတ်ရှိ၏။

သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖို့မရဲပဲ ငေးကြည့်နေသည်။

စနေက လက်ဝါးပြင်တွင် ကပ်ထားသောဓားနှင့်ပစ်ထည့်လိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ကောင်းသော်လည်း နေ့ခင်တွင်လူတစ်ယောက်ကိုသတ်သည်ဟု စိုးမောင်မောင်၏အပြောကိုမခံလို

သဖြင့် ဓါးကိုလွှတ်ချကာ လှေကား၏အောက်ဆုံးထစ်မှ အစောင့်ဘက်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

စနေ၏ ဘယ်ဗိုက်ညာဗိုက်လက်သီးချက်တွေက အစောင့်၏မေးနှင့်မျက်နှာပြင်ဆီကို ဝင်သွားသည်။

အရိုက်ထဲကိုလဉ ယက်သီးနှစ်လုံးဆက်တိုက်ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

အစောင့်မှာ ခွေကျသွားသည်။

နောက်ထပ် လက်သီးတစ်လုံးထပ်ထည့်လိုက်တော့ အစောင့်မှာ လှုပ်တောင်မလှုပ်တော့။

"ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား... ကိုစနေထွန်း ရှင်သရဲဖြစ်နေတာတောင် ကြမ်းတမ်းလွန်းပါလား ကျွန်မပြုလုပ်သမျှကုသိုလ်တွေကို အမျှပေးဝေပါ့မယ်... သာဓုခေါ်ပါ... သာဓုခေါ်ပါ... အမျှရှင်... အမျှ... အမျှ... အမျှယူပါ..."

ပင်လယ်ပြင်လည်း ဖြစ်သည်... ။

လူသူလည်း ကင်းမဲ့သည်... ။

ညအမှောင်လည်း ဖြစ်သည်... သေပြီးလူတစ်ယောက်ကို မျှော်မှန်းမထားပဲပြန်တွေ့ရတော့ သရဲတစ္ဆေမှလွဲပြီး အထင်စရာရှိသေးလဲ... ။

လရောင်သည် သူတို့ကိုယ်ပေါ်ကျနေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေ၏ကိုယ်မှာ ရေစက်လက်နှင့် ဆံပင်စုတ်ဖွား ဖြစ်နေရသည့်အထဲ သူကစုဖြိုးငယ်ကိုသွားဖြိုပြလိုက်သောအခါ ကောင်မလေးပို ကြောက်သွားသည်။

"အမယ်လေး... သရဲ... သရဲ... မလာနဲ့... မလာနဲ့... အီး"

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကြိုးတုတ်ခံရသော လက်ကလေးကိုမြှောက် မျက်လုံးကလေးတွေစုံမှိတ်ပြီး အော်ရှာသည်။

"ဖြိုးငယ်... တို့သရဲမဟုတ်ပါဘူး... စနေထွန်းအစစ်... လူပါ ဖြိုးငယ်ရဲ့... "

သူမအနားကို စနေထွန်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှင့်ကိုင်လိုက်သည်။

"မလာနဲ့... မကိုင်နဲ့... သွား... "

"ဖြိုးငယ်... "

စနေထွန်းစိတ်ဆိုးသွား၏။ ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး အော်ငေါက်လိုက်သံကြောင့် ဖြိုးငယ်ငြိမ်ကျသွားသည်။

"ကိုယ်သရဲမဟုတ်ပါဘူး... ဖြိုးငယ်ရယ် လူပါ ကိုယ်မသေပါဘူး... မျက်လုံးများလည်း ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်..."

စနေအသံက ညင်သာသည်။ ဖြိုးငယ်လက်ကလေးတွေမှာ သူ့လက်ထဲတွင် တဆက်ဆက်တုန်နေသည်။ ဖြိုးငယ်

လိပ်ပြာလွင့်စဉ်သွားနိုင်သည်။

ဖြိုးငယ်မျက်နှာလေးကို လေနှင့်မှုတ်ပေးလိုက်၏။

ဖြိုးငယ်သည်တော့မှ မျက်လုံးကလေးဖွင့်ကာ ဖြူဖြူးကလေးကြည့်၏။ စနေက တခစ်ခစ်ရယ်မောပြီး...

"ဖြိုးငယ်ရာ နင်ကြောက်တတ်မှန်း... အဲ သရဲကြောက်တတ်မှန်းမသိခဲ့ပါဘူးဟာ... တို့သရဲမဟုတ်ဘူး... တို့ ဖြိုးငယ်ကို ကိုင်ထားတာကို... သရဲဆို ခုလိုကိုင်ထားနိုင်ပါ့မလား... "

သည်တော့မှ... ဖြိုးငယ် အကြောက်ပြေသွားရှာသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်အသံနှင့်...

"ကိုစနေ... ကိုစနေထွန်း... ရှင်... ရှင်မသေဘူးနော်

"မသေလို့ ဖြိုးငယ်ကို အခုလိုလာကယ်နိုင်တာ..."

စနေက ပြော၍လွှတ်ချထားခဲ့ငေးတောက်ယူပြီး သူမ၏လက်နှင့်ခြေများကိုပူးချည်ထားသောကြိုးတွေကို ဖြတ်တောက်ပစ်၏။ ကြိုးများပြေသွားရာတွင် စနေထွန်းကိုကြည့်နေသော သူမ၏ ဝန်းကြည်သည့်မျက်လုံးလေးမှိတ်ကျသွားသလို ခန္ဓာကိုယ်ကလေးပါ ပျော့ခွေကျသွားတော့၏။

စနေက မြန်ဆန်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဖြိုးငယ်... "

နှုတ်မှ ခေါ်လိုက်သလို လက်နှစ်ဘက်ကလည်း ကိုယ်ကလေးကို ပွေ့လိုက်သည်။

သိသည်... ။

စိတ်တွေတင်းထား ...မှု သည်တစ်ကြိမ်တင်းထား သောစိတ်တွေလျှော့ချလိုက်ပြီမို့ ဖြိုးငယ်စိတ်အားငယ်ပြီး သတိလက်လွှတ်နိုးပါးဖြ... ာ့းတာကို သိသည်။

" ဖြိုးငယ်... " ...ခဲ

သူကပွေ့ရင်းခေါ်သည်။ ဖြိုးငယ်၏ ကျစ်လစ် သောခန္ဓာကိုယ်ကလေးမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် နွေးထွေးနေသည်။

လ... "ကိုရယ်... ကိုစနေရယ်... အားကိုးပါရစေ"

လေသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် ဖြိုးငယ်က ပြောရှာသည်။

"ဖြိုးမငယ်နဲ့ ဖြိုးငယ်... ဖြိုးငယ်အာရုံကြောတွေ လျှော့ကျ ...းတာပါ... ထ... ထ... ထ... လမ်းလျှောက်... "

လေး... လေသံလေးနှင့်ပြောကာ ဖြိုးငယ်ကို လှေနင်းကြား ...ချပေး၏။ ဖြိုးငယ်သည် ဟင့်ခနဲရှိုက်ကာငိုသည်။သူ့ကို ကြင်နာ ...စွာ စနေကထူမတ်ပြီး လှေကားရှိရာ တွဲခေါ်သွား၏။

"တက်... တက်... တက်... အပေါ်မှာ ကိုစိုးမောင်မောင် ရှိတယ်... "

ကိုစိုးမောင်မောင်ပါရှိနေသည်ဟူသော စကားက ဖြိုးငယ်ကို အားတက်သွားစေသည်။ သူမက လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်း တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်သွား၏။

သူမနောက်မှ စနေထွန်းကပ်လိုက်သွား၏။

ကုန်းပတ်ထက်ရောက်တော့ သာနေသောအလင်း ရောင်နှင့်တိုက်ခတ်နေသော ပင်လယ်လေကြောင့် ဖြိုးငယ်သတိ တွေဝင်လာ၏။

"ဖြိုးငယ်မသေတော့ဘူးနော်... "

"ဟင့်အင်း... "

သူမက စိုးမောင်မောင်ကိုကြည့်တော့ စိုးမောင် မောင်က ခေါင်းခါပြ၏။

ဖြိုးငယ်ကို သူက ယုယမှုလည်းမလုပ်...

ကိုင်လည်း မကိုင်ပါ...

သူ့မျက်လုံးတွေက စနေ၏နောက်ကျောဘက်ကို သာကြည့်နေသည်။ မျက်နှာတွင် အထိတ်တလန့်အမူအရာတွေ ပေါ်နေ၏။

စနေထွန်းက ဖြိုးငယ်ကိုပဲအာရုံထားမိတော့နောက် ...ို့ဂရုမထားမိ။

စိုးမောင်မောင်နှင့်ဖြိုးငယ်ရှိရာသို့ ...ာရုံထားမိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့ နောက်ကျောမှာ သူချထားလို့မေ့ခဲ့သော အစောင့်သမား
ပေါ်လာ၏။

သတိရပြီး စနေထွန်းတက်သွားတာကိုမြင်
သေနတ်ဆွဲပြီးလိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အထက်ကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်တော့ သူ့ကိုယ်
လှေကားတွင် တစ်ဝက်ကုန်းပတ်ရှိရာတွင် တစ်ဝက်ပေါ်နေ

ဒါကို စိုးမောင်မောင်သိသည်။ မြင်သည်။

စိုးမောင်မောင်က သတိပေးရကောင်းနိုးနိုး
မကောင်းနိုးနိုးစဉ်းစားနေသည်။

သူ့လိုပဲ လှည့်ကြည့်လို့ မြင်လိုက်တာက ဖြိုးငယ်
ဖြိုးငယ်က အထိတ်တလန့်အော်လိုက်၏။

"ကိုစနေ... လူ... လူ... "

အော်မိအော်ရာအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်
အကင်းပါးသည့် စနေက ဆတ်ခနဲကိုယ်ကို လှည့်ရှကွေးပြီး
လိုက်၏။

ရန်သူက သူ့အား အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်နှင့်ချိန်
ပြီ...

"ကိုစနေထွန်း... "

ဘာကိုပြော၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။

စိုးမောင်မောင်ကြောင်ကြောင်ကြီးကိုကြည့်နေမိ၏။
ပြောလိုက်တာတောင်နှာမည်သာလျှင်ခေါ်မိသည်။

ဝုစ်...

စနေထွန်းလက်က အငြိမ်မနေပါ... လက်ဝါးပြင်က
ဓားသွားကို အရှိန်နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးပြီမို့ ဓါးသွားလေထဲဖြတ်
သံသဲ့သဲ့လေးပေါ်လာ၏။

သေနတ်မောင်းကိုတောင် မဆွဲနိုင်တော့... ။

လည်ပင်းထဲဓါးစိုက်ခံရကာ ရန်သူမှာနောက်လန်
ကျသွားတော့၏။

ဝုန်း...

ကိုယ်လုံးနှင့် လှေဝမ်းနင်းကြမ်းထိသံက ဗိုဗိုသသ
ကြီးကိုပေါ်လာသည်။

"ခင်ဗျား... ခင်ဗျား လူသတ်လိုက်ပြီ... "

"အဲဒါ လူသတ်တယ်လို့မခေါ်ဘူး... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကာ
ကွယ်တယ်လို့ခေါ်တယ်... "

စနေက ပြောပြီး လှေဝမ်းထဲဆင်းသွား၏။ ပြန်
တတ်လာသောအခါ ရန်သူကိုင်သော အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်
သေနတ်ပါလာသည်။

သူက သေနတ်ကိုခြောက်ကိုင်ပြ၍...

www.burmeseclassic.com

"ကျုပ်တို့တွေ့နေတာ ဘုရားဒကာတွေ ဘိုးတော်ရှေ
မဟုတ်ဘူး... နိုင်ငံအဖျက်သမားလုပ်ငန်းကို လုပ်တဲ့
အကြမ်းဖက်သမားတွေ၊ သူတို့အုပ်စုနဲ့ ကျုပ်ထိပ်တိုက်
တွေ့နေပြီ ကိုစိုး၊ကျုပ်မသတ်ရင်သူတို့က ကျုပ်တို့ကိုသတ်
မယ်၊ကျုပ်တို့ဆိုတာ ကျုပ်အပါအဝင် ခင်ဗျားရယ်၊ ဖြိုးငယ်
ရယ်လေ၊ ကျုပ်က ကျုပ်တို့အသက်သုံးသက်နဲ့ သူ့အသက်
ကိုလဲလိုက်ရတယ်၊ သူကအဖျက်သမား၊ ကျုပ်ကနိုင်ငံအ
တွက် အများအတွက်ဆောင်ရွက်နေသူ၊ ခင်ဗျားက ဘုရား
သမား၊ ဖြိုးငယ်ကလည်း အနာဂါတ်မှာ နိုင်ငံတော်ရဲ့အုတ်
တစ်ချပ်၊သဲတစ်ပွင့်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ကဲ... ဘယ်သူ့အ
သက်ကတန်ဖိုးရှိသလဲ၊ ခင်ဗျား ငါးပါးသီလဆောက်တည်
တိုင်း လူတိုင်းမတည်ဆောက်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနေ့တိုင်း
ဘုရားရှိခိုးတိုင်း လူတိုင်းမရှိခိုးနိုင်ဘူး ကိုစိုး... အရေးကြီး
တာက နိုင်ငံအတွက် လူမျိုးအတွက်လုပ်လည်း ဘုရားရှိ
သလို ကုသိုလ်ရပါတယ်ဗျာ... ခုကြည့်... ကျုပ်မသတ်
လိုက်ရင် သူက ကျုပ်တို့ကို သတ်တော့မှာဗျ... "

"ခင်ဗျား ငရဲကြီးမှာ စိုးလို့ပါ... "

"လောကမှာ အများကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွ
သူဟာ ရဲသော်မသေ သေသော်ငရဲမလားဆိုတဲ့ စာ

လေးတစ်ခုကို ကျုပ်ယုံကြည်တယ်... ငရဲဆိုတာမကောင်း
တဲ့လူတွေအတွက်ပါ...ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပါပကော...ကျုပ်ဘုရား
မရှိခိုးပေမဲ့ ရင်ထဲမှာဘုရားရှိတယ်၊ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ ဒုစ
ရိုက်အလုပ်တွေကို မလုပ်ဘူး၊ အရက်မသောက်ဘူး၊ ဆေး
လိပ်မသောက်ဘူး၊ အပျော်အပါးမလိုက်ဘူး၊ သူများဒုက္ခ
ရောက်အောင်ကလိန်ကျတာတို့ချောက်တွန်းတာတို့မလုပ်
ဘူးဗျာ... ကဲ ဒါငရဲရောက်မလား... လူတစ်ယောက်ကို
ကျုပ်မသတ်ချင်ပဲနဲ့ ကာကွယ်မှုအနေနဲ့ သတ်လိုက်ရတာ
ပါ... "

ကိုစိုးမောင်မောင်တစ်ယောက်တော့ ကျင့်စဉ်သိပ်
မွန်နေသလား၊ ဘာသာရေးကြောင့် သူ့ကိုယ်သူအပြစ်မဲ့အောင်
နေချင်လို့လားတော့ မပြောတတ်... ။

စနေထွန်းပြောကာ သက်ပြင်းချ၍ သောင်ပြင်ကို
ကြည့်လိုက်၏။ ပင်လယ်လေက ကုန်းပတ်ကိုတိုက်နေတာကြောင့်
ကုန်းပတ်က အသံတွေကဒီဘက်ကို မလာပါ။

တောက်နေသော မီးပုံမှမီးတောက်ကလေးကို
ကြည့်မြင်နေရ၏။

"ဟောဒီ သေနတ်သံအသံထွက်သွားစမ်း... ကုန်းပေါ်က
ဒီသေနတ်သံကိုကြားလောက်တယ်... လေကကုန်းဘက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို တိုက်နေတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား... ကိုစိုး၊ ကျုပ် ဒီအတွက်ပါ လုပ်လိုက်ရတာ... လွတ်မြောက်ရေးဆိုတာ အသာတကြည်နဲ့ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့... လူဆိုးနဲ့လူကောင်းဟာ အမြဲတမ်းတိုက်နေမှာပဲ... ”

“အေးလေ ခင်ဗျားက အမေရိကန်လိုကိုယ့်ကိုယ်ကို ရမ်ဘိုထင်နေတဲ့လူကို... ကျုပ်က ဘာသာရေးရှုထောင့်က ပြောလိုက်မိတာပါ... ”

“ခင်ဗျား ဘုရားတရားသမားမို့ ဘာမှမလုပ်ချင်နေ ကျုပ်လုပ်သွားမယ် ကျုပ်ကတော့ အများကောင်းကျိုးအတွက် နိုင်ငံတော်အတွက်ပဲ အဖျက်သမားဆို ကျုပ်ကမလိုချင်ဘူး... ”

နောက်ဆုံးစကားမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးသက်ရောက်သွားလေသလား...

စိုးမောင်မောင်သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဖြိုးငယ်က စနေနားကပ်သွားပြီး တီးတိုးလေသံနှင့်...

“ကိုစနေ... သူ့ကို အဖျက်သမားလို့ ပြောလိုက်သလားဟင်... ”

“ဘုရားရေ... ကိုယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်မပြောပါဘူး... နိုင်ငံကိုဖျက်တဲ့ အဖျက်သမားတွေကို ပြောတာပါ... ”

“ကဲ... ကဲ... ဒါဆိုရင် အခုဘာလုပ်မလဲ... ”

“လစ်ကြစို့ပေါ့... ဖြိုးငယ်ရေကူးတတ်တယ်နော်... ”

“သိပ်အကျွမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး... ရပါတယ်”

တန်ကေးလှေပေါ်တွင်အသက်ကယ်သောအခြမ်းထွက်တွေလေထိုးပြီး ချိတ်ထားတာတွေ့၏။ ကျွတ်သုံးလုံးကိုယူ၍ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာစွပ်၊ လှေပေါ်မှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခုန်ချ၏။

စနေက အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်ကို ဆားငံရေမဝင်အောင် ပလတ်စတစ်အိတ်တွေရှာသည်။ လုံခြုံအောင် ထုတ်ဆည်းသည်။

ကမ်းဘက်ကို သူတို့လှိုင်းလုံးတွေကြားမှ ကူးကြသည်။

ကမ်းပေါ်မှာတော့ ဆူကြဆဲ... ပျော်ကြဆဲ... ငရဲရောက်တဲ့အထိ ပျော်ကြဦးပေါ့... ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၉)

တော်တော်ဒေါသဖြစ်မိသည်… ။

မိမိကိုယ်ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်… ။

ဒါလောက်တောင် မသိရအောင် ညကကျွန်းပေါ်မှာ အပျော်ကျူးရပ့်မလားလို့။

သည်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဒေါသဖြစ်တာပေါ့။

ထပ်ပြီးဒေါသဖြစ်နေတာက ကိုယ့်လူကိုသတ်ပြီး ဖြိုးငယ်ကိုကယ်သွားခဲ့တာ။

ကိုယ့်လူလည်းသေသည်။ ဖြိုးငယ်လည်းလွတ်သွားခဲ့၏။

ဒါဆို ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ… ။

ပိုပြီးသိနိုင်အောင် စိုးမောင်မောင်ကို ကဏန်းစာကျွေးခဲ့သည့် ကမ်းသောင်စပ်ကို သွားကြ၏။

စိတ်အထင်မှာတော့ ကဏန်းတွေစားလို့ အရိုးကျနေလောက်ပြီ။

အမြင်မှာတော့စိုက်ထားသောတိုင်အောက်ခြေမှာ ဒီရေတွေ ကင်းမဲ့ကာ ဒီရေနှင့်အတူပါမသွားပဲ တစ်ပိုင်းတစ်လက်ကျန်ခဲ့သော ကြိုးစတွေ… ။

ပြီးတော့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်ကိုက်ဖဲ့စားသောက်နေသော ကဏန်းတွေ… ။

ကြိုးကိုစစ်ဆေးတော့ တိတိကျကျပြတ်ကျနေသော ကြိုးစတွေ။

ကြိုးစမှာ ဓါးနှင့်ဖြတ်တောက်ထားမှန်းသိသည်။

ဒါဖြင့် ဒီကြိုးကိုလာဖြတ်ပြီး စိုးမောင်မောင်ကို ဘယ်ထုတ်သွားသူက ဘယ်သူလဲ။ တန်ကေးလှေပေါ်မှာ ချုပ်နှောင်ခံထားရသူ ဖြိုးငယ်တော့မဖြစ်နိုင်… ။

လှေကားပေါ်တွင် သေနေခဲ့သော သူ့လူမြင့်အေး၏ လည်တွင်စိုက်ဝင်နေသည့် ဓါးကိုမြင်ယောင်လာမိ၏။

လူသတ်သမားသည် ဓါးကိုင်သူ… ။

ခေါင်းထဲတွင် အသိဉာဏ်ကလေးတစ်ခု လက်ခနဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝင်လာသည်။

စနေထွန်း… ။

စနေထွန်း… ဒီကောင်မသေဘူး။

သူ့ပဲ လက်ရဲဇက်ရဲလုပ်နိုင်တာပဲ။သူမသေပဲ ဓိဓိ တို့နောက်သို့ မော်တော်ကိုအသုံးပြုကာ လိုက်နိုင်လာသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သည်ကောင်ဖြိုးငယ်ကိုကော စိုးမောင်မောင်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်၍ မော်တော်နှင့်ပဲ ပြေးကြပြီလား… ။

စနေထွန်းမသေတာရော သူ့လူတစ်ယောက်ဆုံးပါးတာကိုသိလာရာမှာ မင်းရဲဗလဒေါသအကြီးအကျယ်ပွတော့၏။

"အောင်ဗလရေ… စနေမသေဘူးကွ… တို့ဆီက မြင့်အေးကိုသတ်ပြီး ဟိုကောင်နဲ့ ဟိုကောင်မကို ကယ်ထုတ်သွားတာ စနေပဲ… "

"ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာရယ်… စနေသေပြီပဲဟာ… "

"မသေဘူးကွ… ခုလိုစွမ်းဆောင်နိုင်တာတွေဟာ စနေထွန်းပဲ ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်ဘူး… "

"ဒါဆို အခုသူတို့ဘယ်မှာရှိမလဲ… "

ခြေထောက်ပေါ်တရွရွာက်လာသောကဏန်းကောင်လေးတွေကို မင်းရဲဗလက သူ့ရှူးဖိနပ်ကြီးနှင့်နင်းချေပစ်သည်

ကြီးစကို တစ်လှည့်ပင်လယ်ပြင်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ စဉ်းစားသည်။

သူတို့ရှိနေသည့် တစ်ချိန်လုံး မော်တော်သံလည်း မကြားပေ။

စဉ်းစားမှုဝင်လာသည်။

"သူတို့ အားလုံးဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲရှိမယ်… မော်တော်ကို ကျွန်းနဲ့ဝေးဝေးမှာ တို့မမြင်အောင် သူထားခဲ့လိမ့်မယ်… မော်တော်နဲ့ကမ်းနဲ့ဝေးတော့ ညကြီးသူတို့သွားရဲမှာ မဟုတ်ဘူး… ဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ သူတို့ရှိအောင်းနေမှာပဲကွ… "

"ဟား… ဟုတ်ပြီဆရာ… သူတို့ကျွန်းပေါ်က တောထဲမှာ ရှိမယ်… "

"ငါတို့ရှာကြမယ်… "

ကမ်းစပ်မှာရပ်ကာ သစ်ပင်ပေါင်းစုံတွေ ချုံနွယ်ပေါင်းစုံတွေပေါက်နေသော တောကြီးကို အောင်ဗလက ကြည့်တာ…

"တောကနက်ပုံရတယ်… လွယ်ပါ့မလား… "

"ဒီကျွန်းကို ငါနှစ်ခါသုံးခါရောက်ဖူးတယ်… တောတိုးဖူးတယ်… ကျွန်းကကျဉ်းပါတယ်… လာ တို့လူတွေခြေရာခံကြရအောင်… "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေထွန်းတို့ ခြေရာကလွယ်ပါသည်။

စနေထွန်းမှာအစ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ ဖိနပ်ရှိကြသည်မဟုတ်... ။

ဖိနပ်မပါသော ခြေရာတွေက သဲသောင်ပြင်မှ အုန်းပင်တွေ မမပင်တွေကြားထဲ ဦးတည်နေသည်။

လှုခြောက်ယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် တောတိုးတော့သည်။

မင်းရဲဗလကတော့ ဒေါ်အပွကြီးပွနေသည်။ စနေကို ယခုအသက်ရှင်လျက်တွေ့လျှင်တောင် အစိမ်းလတ်လတ်လည်မျိုညှစ်သတ်ဝါးစားပစ်ချင်နေသည့်စိတ်နှင့်လူဖြစ်နေသူ... ။

ဟင်း... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ... ။

ထိုအချိန်တွင် စနေတို့မှာ တောတွင်းတစ်နေရာက တောင်မူစာငယ်လေးတစ်ခုနားမှာ ရောက်နေကြသည်။

တောင်ပူစာအမြင့်မှာ ခုနစ်လွှာ ရှစ်လွှာတိုက်အမြင့်လောက်ရှိပြီး သစ်ပင်ပေါင်းစုံတွေက ထိုတောင်ပူစာ၏တောင်ခြေရင်းမှ တောင်နံရံတောင်ထိပ်အထိ ပေါက်နေကြသည်။

တောင်ပူစာဘေးတွင် ပြွတ်ပြွတ်သိပ်သိပ်ပေါက်နေတာက ဝါးပင်တွေ... ။

ညက လှေပေါ်မှ ဆင်းပြေးလာကြပြီးနောက်

တောထဲတိုးခဲ့ကြ၏။ ကျွန်းတွင်းတစ်နေရာမှာ မှေးတဝက်နီးတစ်ဝက်နှင့်အနားယူခဲ့ကြသည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ လှိုင်းရိုက်သံကွေကို ကြားနေရဆဲမို့ ပင်လယ်နှင့်နီးကပ်နေသဖြင့် မင်းရဲဗလတို့၏တောနင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်ကြောင်း စနေကသတိပေးသည်။

တောနက်နက်ထဲမသွားလိုသော်လည်း မော်တော်မရောက်မီ ရှောင်တိမ်းနေရမှာမို့ လူမတွေ့အောင် တောထဲတိုးချင်သည်။

တောတိုးတယ်ဆိုတာ တောအကြောင်းသိထားမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်... ။

သည်ကျွန်းသည်တောကို စနေမရောက်ဖူးလေတော့ တောဘယ်လောက်ထူလို့ ထူမှန်းမသိ... ။

ကျွန်းဘယ်လောက်ကြီးလို့ ကြီးမှန်းမသိ... ။

အမိက ကတောထဲဝင်လျှင် တောကောင်ရှိက တောကောင်နှင့် တိုးရမည်။

ဒါကြောင့်သိပ်နက်နက်ကြီးမသွားပဲ အတော်အသင့်တောတိုးပြီး ပုန်းအောင်းနေလိုက်မည်... ။

မော်တော်လာပါက ရဲသို့မဟုတ်စစ်တပ်ပါလာအောင်းပါလာမည်။ မိမိတို့ကို လာတယ်မှာ သေချာသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲသည်တော့မှ မိမိတို့ကလာရောက်ကယ်ဆယ်သူနှင့်တွေ့ဆုံလျက် မင်းရဲဗလတို့ကို ကျွန်းထဲရှာဖွေဖမ်းဆီးရုံပဲရှိမည်။

မနေ့က မော်တော်ပြန်သွားချိန် နှင့်ဆိုလျှင်ခုလောက်ဆိုမော်တော်ရောက်လာကောင်းရဲ့...

မော်တော်ရောက်နေကြောင်း သိရန်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...

သုံးယောက်ထဲတွင် စနေကခေါင်းလူကြီး...

သူကပဲ ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်ပီပီ အားလုံးအတွက် တွေးတောရသည်။

တောထဲခဏအောင်းနေပြီး ကျွန်းစပ်သို့ပြန်ထွက်ရန် စိတ်ကူး၏။

သူ့တွင်နာရီ မပါတော့ပါ...

ပါတာက စိုးမောင်မောင်တွင် လက်ပတ်နာရီပါလာ၏။

"ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲဗျ..."

စနေက တောင်ပူစာနားက ဝါးတောတွင်ရပ်၍ နောက်မှ ယှဉ်လျက်လိုက်လာသော စိုးမောင်မောင်ကိုမေး၏။

"ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်..."

စိုးမောင်မောင်၏ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်၍ ဖြေလိုက်သည်... ။

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ဒီအထဲလျှောက်လာတာ တစ်နာရီလောက် ရှိပြီပေါ့..."

"ဟုတ်မှာပေါ့..."

စိုးမောင်မောင်က ဖြေပြီးဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၏။

"ခဏနားကြရင်ကောင်းမယ်... ဖြိုးငယ်တို့ ဘာမှလည်း မစားမသောက်ရသေးဘူး..."

"အေးဗျာ... မနေ့ညကတည်းက ဘာမှမစားခဲ့ရဘူး—"

စိုးမောင်မောင်ကလည်း ညည်းဘိ၏။

ဝါးတောကြောင့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်နေသည်။ ဝါးပင်တွေက မြင့်မားစွာသန်စွမ်းစွာ ပေါက်ရောက်နေသည်။ ဝါးပိုးဝါးနှင့် ကြသောင်းဝါးပင်တွေသာဖြစ်သည်။

"ဒီမှာပဲ ခဏနားရင်ကောင်းမယ်..."

စိုးမောင်မောင်ကပြောသည်။ စနေက ထပ်တိုးချင်သေးသည်။ စိုးမောင်မောင်သည် ဘုရားတရားသမားပီပီ နုနုနယ်နယ်ပင်ဖြစ်က သူ့လိုအကြမ်းပတမ်းမခံသည့် ကိုယ်ထည်ရှိ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

ပြောသင့် ပြောထိုက်ပါသည်... ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြိုးငယ်ကြည့်ပြန်တော့ကောင်မလေးက မော်ဒယ်အသွင်မို့ မော်ဒယ်တစ်ယောက်၏စွမ်းရည်နှင့်အညီ အားရှိပုံမပေါ်။

နှမ်းဟိုက်နေပုံပဲ... ။

အေးလေ... အနားယူချင်ယူပေါ့... ။

သူက လက်ပြပြီးနားမည်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နှင့်ခေါင်းညိတ်၏။ ဖြိုးငယ်ကော စိုးမောင်မောင်ပါ မြေပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

စနေက မြွေအနေအထား၊ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားတွေကို သေနတ်ထမ်းရင်းလေ့လာ၏။

အထူးသဖြင့် အဆိပ်ပါသော တွားသွားကောင်တွေကို ဝိုဂရုစိုက်ကြည့်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပဲ... ။

သူရောက်နေရာမြေကွက်လပ်နှင့်သုံးလေးလှမ်းအကွာရှိ ဝါးပင်တွေကြားထဲမှာ လက်သီးဆုပ်နီးပါးရှိသည့် ဖြူဖြူဥသုံးဥကိုသွားတွေ့၏။

ဥတွေက မြွေဥဖြစ်ဖို့များသည်။

မြွေတွေကိုတော့ မမြင်ရပါ... ။

အစာရှာသို့မဟုတ် တစ်နေရာသွားနေကြပုံပဲ—

မဖျက်ဆီးလိုပါ... ရှိစေတော့... ။

မြွေဥတွေကိုတွေ့သည့်အကြောင်းပြောတော့ စိုးမောင်မောင်မှာ ဣန္ဒြေမပျက်သော်လည်း ဖြိုးငယ်မှာတော့ ကြောက်လန့်သည့်ပုံပေါက်သွား၏။

"ဒါပေမဲ့... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မြွေတွေမရှိပါဘူး... ကျွန်းပေါ်မှာ ဒါလောက်တော့ရှိမှာပေါ့... ကြောက်စရာမလိုပါဘူး... "

စနေအားပေးချက်က မသေးသိမ်ပါ... ။

ဖြိုးငယ်မျက်နှာကလေးပြန်ကြည်သွားသည်။

"ဖြိုးငယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ... ဟင်"

"ခဏလောက်တော့ တောထဲအောင်းနေပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ မော်တော်အလာကိုစောင့်ရုံပဲ... ခုလောက်ဆို ကိုထွန်းကရဲတွေကို ခေါ်လာရောပေါ့... "

"ကိုစနေရယ်... ရဲတွေရောက်လာကော... ဖြိုးငယ်တို့က ဒီကျွန်းတောကြီးထဲမှာ ရောက်နေတာ... သူတို့ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ... "

"ဟုတ်တယ်... ဖြိုးငယ်ပြောတာမှန်တယ် ကိုစနေထွန်း... မော်တော်နဲ့ရဲတွေလာတော့သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ဒီတောထဲမှာရှိတယ်လို့ထင်ချင်မှ ထင်လိမ့်မယ်... "

"မင်းရဲဗလတို့နဲ့တိုက်ပွဲဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့တောထဲ

www.burmeseclassic.com

ရောက်နေကြောင်း တစ်နည်းနည်းနဲ့သိမှာပေါ့… ကိုစိုးရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ… ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းစပ်ကိုပြန်ထွက်ရင်ကောင်းမယ်… မဟုတ်ဘူးလား ဖြိုးငယ်… ”

“ဟုတ်တာပေါ့… ကိုရယ်… ကျွန်းစပ်ကို ပြန်သွားရင် ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ လှုပ်ရှားချက်ကို သိတာပေါ့… ”

ဖြိုးငယ်က ထောက်ခံသည်။ စနေက တွေးနေ[illegible] တိုမှ ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်… ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲတွေးထားတာပဲ… ကျွန်းစပ်ကိုပြန်သွားရင် မင်းရဲဗလတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ကောင်းရင်ဆိုင်ရဖွယ်ရှိတယ်ဗျ… ”

“ကျွန်တော်တို့ကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ‘မ’မှာပါ”

“အေး… ကျွန်တော်ကတော့ ဒါကိုပဲအားကိုးတယ်… ”

စနေက သေနတ်ကိုပွတ်ပြ၏။

စိုးမောင်မောင်က ဖြိုးငယ်ဖက်သို့လှည့်၍

“ဖြိုးငယ်ကကော… ဘုရားကိုအားကိုးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘုရားကိုလည်းအားကိုးတယ်… အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်[illegible] လည်းအားကိုးတယ်… ”

အဲသည်စကားကြောင့် သူတို့အားလုံးရယ်ဖြစ်[illegible] သည်။

သူတို့တစ်တွေမှာပေရေညစ်ပတ်နေသည်။ ဘယ်သူမှ အလှဒီဇိုင်းတွေမပေါ်တော့… ။

ဖြိုးငယ်က ရယ်ရင်းမှ…

“အဟင်း…ဖြိုးငယ်အခုအစ်ကိုတို့ကိုအားကိုးတာက ဖြိုးငယ်အခုဆာနေတယ်…တစ်ခုခုတော့စားဖို့ရှာပေးနိုင်မှာပဲလို့”

“ဟိုမှာ… မြွေဥတွေရှိတယ်… ”

စနေက ဝါးရုံပင်ဘက်ကို မေးစောင်းပြ၏။

“အယ်… ဒါကြီးဘာလုပ်ရမှာလဲ… ရွံ့စရာ… ”

ပြောပြီးမှ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ကလေးနှင့်ပွတ်ကာ

“လုပ်စမ်းပါ… ကိုစနေရာ ဖြိုးငယ်ဆာရင်ဗိုက်အောင့်တတ်တယ်… အခုနေချိန် မြွေဥကလွဲလို့ မြက်ပဲစားရစားရ…”

“ကိုစနေထွန်း… ရှာပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ… ”

“အမယ်… ခင်ဗျားရှာပါလား… ”

“အချိန်လေးရတုန်း ကျွန်တော်ဘုရားရှိခိုးရဦးမှာဗျ… အိမ်မှာ ဒီအချိန် ကျွန်တော်ဘုရားရှိခိုးနေကြပဲ… ”

“ဩော်… တော်လည်းတော်တဲ့လူ… ကျုပ်ကိုတော့ အစာရှာခိုင်း… ခင်ဗျားကတော့ ဘုရားရှိခိုး… ”

“ဝတ္တရားမပျက်ချင်လို့ပါ… ”

“ခင်ဗျားကို ဘုရားက ဂျူတီပေးထားလို့လား… ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အာ…အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ဗျာ… ခုလိုအချိန်မှာ ဘုရား တရားကိုအားကိုးရင် ပိုတောင်အန္တရာယ်ကင်းသေး…"

"ကောင်းပြီ… ခင်ဗျားက ဘုရားအလုပ်ပဲလုပ်… ခင်ဗျား စားဖို့ ထွက်မရှာနဲ့တော့… "

"ခင်ဗျားကို… ဘုရားက ကျွေးလိမ့်မယ်ဗျာ… "

စနေထွန်းက မဲ့ရွဲ့ပစ်လိုက်သည်။

ဘုရားတရားကြည်ညိုတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့…

အလုပ်ကိုတော့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ချင်တဲ့လူလို့ မှတ်လိုက်သည်။ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်… မကျေနပ်စိတ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက် အရေးအကြောင်းဆို လူတွေဟာလည်းစည်းလုံးလုံးရှိမှ ကော မှာပေါ့… ။

စိုးမောင်မောင်ကို အပြစ်တင်မနေတော့… ။

ဘယ်မှမသွားပဲ သည်မှာပဲစောင့်ရန်ပြော ဖြိုးငယ်က သူမသည်လည်း စနေနှင့်လိုက်ပါရစေ… သည် မှာနေရတာ မြွေကြောက်လွန်းလို့ဟု ဆိုသည်။

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်ပတ်မိသော စနေမြ မငြင်းတော့ပဲ ဖြိုးငယ်ကိုမခေါ်လိုသော်လည်း ခေါ်ထွက် သည်။

သူတို့သွားရာကို စိုးမောင်မောင်ကလိုက်ကြည့်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြိုးငယ်နှင့်စနေထွန်းတို့အတွဲညီသည်ဟု ထင်သည်။

အတွေးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်၏။

တစ်တောလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၀)

သူသည် ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်သည်။

နတ်မှ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းဂါထာ၊ သံဗုဒ္ဓေဂါထာတွေကိုရွ[illegible]သည်။ ဓါရဏာပရိတ်တော်ကို ရွတ်သည်။

ဒါက ပုံမှန်ရွတ်နေကြ… ။

ပြီးတော့… မြေကွက်လပ်ကလေးတွင် သွားထိုင်သည်။ အားလုံးမှာ တောအတိနှင့်တိတ်ဆိတ်ကာ သာယာမှုရှိနေတာကိုက တရားထိုင်တရားအားထုတ်လို့ ကောင်းသောနေရာဟု သူသိ၏။

သူက သရဏဂုံကို ဆောက်တည်သည်။

ပြီးတော့ ငါးပါးသီလကိုခံယူသည်။

သူ့အဖို့ … ဘုရားကြည်ညိုသူမို့ မြေကိုလည်းမကြောက်… ရန်သူကိုလည်းမကြောက်ပါ… ။

သူတရားမထိုင်မီ ပရိကံခံယူသည်။

သက်ဆိုင်ရာတောစောင့်နတ်၊ ကျွန်းစောင့်နတ်ကိုမေတ္တာပို့သည်။

ပြီးတော့ တရားထိုင်ပါချေသည်။

စိတ်နှလုံးအေးချမ်းသွား၏။ အဲ့သည်အထဲမှာ ရုပ်နာမ်၏ဖြစ်ပျက်ခြင်းကိုရှုလျက် 'ငါ'ဆိုတဲ့ အတ္တစွဲကိုဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ပီတိသည် တရားထိုင်စဉ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။

ထိုပီတိနောက်သို့လိုက်လျှင်'ငါ'စွဲပြုတ်မည်မဟုတ်ပါ။ ပီတိမှ ဖြစ်ပျက်ကိုရှု၍ ရုပ်တရားကို ငါမပိုင်၊ နာမ်တရားကိုငါမပိုင်ဟူသော 'ငါ'စွဲကို ဖျောက်ပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

"ငါ"ကို ကျွတ်နိုင်အောင် စိုးမောင်မောင်မရနိုင်သေးပါ… ။

သူရနေတာ လက်တလောတွင် အေးချမ်းသာယာစိတ်သာလျှင်ဖြစ်သည်။

သူတရားထိုင်နေစဉ်မှာပင် မင်းရဲဗလတို့လူစု သံသည်နှားကိုရောက်လာကြသည်။

သူ့လူတွေမှာ ထင်းထင်းကြီး တရားထိုင်နေသော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိုးမောင်မောင်ကို မမြင်မတွေ့ကြပါ…

"ဒီနေရာမှာ နားသွားပုံရတယ် ဆရာ… "

တစ်နေရာတွင် ဖြိုးငယ်ဖင်ချထိုင်လိုက်မှုကြောင့် အပင်ငယ်ကလေးတွေ ပြားပိနေတာကိုထောက်ချင့်၍ အောင်ဗလပြော၏။ သူပြောတာ စိုးမောင်မောင်နှင့်နီးသော်လည်း စိုးမောင်မောင်ကို သူမတွေ့မိပါ…

သူ့ဘေးနားတွင် ဝါးရုံပင်တွေသာရှိ၏။

အတော်လေးထူးဆန်းသည်။

"ဒီကောင်တွေ ရှေ့လစ်သွားကြပြီနဲ့တူတယ်… လိုက်မှပဲ"

စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုအမောပြေဖွာရှိုက်ရင်း မင်းရဲဗလက ပြောနေသည်။

သူသည်လည်း စိုးမောင်မောင်ကိုမြင်ပုံမရ…

သည်ကြားထဲတစ်ယောက်က မြွေဥသုံးလုံးကိုသွားတွေ့၏။

"ဟာ… မြွေဥတွေကွ… မြွေဥတွေ… ပွတာပဲ… လှေပေါ်ရောက်မှ ပြုတ်စားရမယ်… "

ဝမ်းသာအားရနှင့်ယူသည်။

"ငါ့ကောင်တွေ ကြည့်လဲလုပ်နော်… မင်းအဘမြွေက သူ့ဥယူလို့ လိုက်လာဦးမယ်… "

မင်းရဲဗလက သတိပေးပြီးမှ ရယ်မောကာ…

"မင်းက ဥရှိနေတာများ ဥထပ်လိုချင်နေပြန်ပလား… "

"ဟာ… ဆရာကလည်း… "

"မင်းမိန်းမ မဥလေကွာ… "

သူတို့ရယ်မောရင်းထွက်သွားကြသည်။

စိုးမောင်မောင်ကို သူတို့မသိသလို စိုးမောင်မောင်ကလည်း သူတို့ရောက်နေမှန်းမသိ… ။

မကြာပါ… ။

အော်သံဟစ်သံတွေ ကြားရတော့သည်။ သေနတ်သံတွေပါကြားရ၏။ သည်တော့မှ စိုးမောင်မောင်သတိဝင်လာသည်။

"မြွေတွေဟေ့… မြွေတွေ… "

"ပြေးဟေ့… ပြေး… ပြေး"

"ဒိုင်း… ဒိုင်း"

"ဒိုင်း… ဒိုင်း"

"ဖေါင်း… ဖေါင်း"

သေနတ်သံမျိုးစုံတွေက စိုးမောင်မောင်အား ရန်သူတွေရှိနေပြီဟူသော အသိကိုပေးလိုက်ခဲ့သည်။

သူက ထရပ်သည်…

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့ရှေ့မြင်ကွင်းတွင်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိပါ… ။

သို့တစေ ဤမြင်ကွင်းထဲသို့ ရန်သူတွေရောက်လာကြတော့မည်ကိုသိသည်။ ဤစဉ် သူ့နားထဲအသံတစ်ခုကြားရသည်။

"ဟွဲ… ပုန်းလေ… ပုန်း… ပုန်း… ဒီသူငယ် ဘာလုပ်နေတာလဲ ပုန်းလေဟ"

သတိပေးသံက သေနတ်သံတွေထက်ရောပြွမ်းဝင်လာပါသည်။ သည်တော့ သူကတစ်ခုသော ဝါးရုံတောနောက်သို့ ပြေးသည်။ ဝါးရုံတောအောက်ခြေတွင် ဝပ်ချလိုက်သည်။

ရှူး…

နှာမှုတ်သံ… ။

"အမယ်လေးဟ… "

နှုတ်မှ မဟုတ်ပဲ ရင်ထဲမှ အော်မြည်လိုက်သံ။

သူဝပ်ချရာ နေရာတွင် ခေါင်းရင်းနား၌ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ခွေနေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဝပ်တာတွေတော့ လန့်သွားပြီး ခေါင်းထောင်ကာ ပါးပျဉ်းကြီး ဖြန့်ကားလိုက်သည်။

ပါးပျဉ်းခွက်တွင် စက်ဝိုင်းနက်ကလေးနှစ်ခုတောင်အထင်းသား… ။

"ငါ မင်းရန်သူမဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း… မင်းကို ငါရန်မပြုပါဘူး… ငါ့ကိုလည်း ရန်မပြုပါနဲ့ကွာ… မင်းကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွာ… "

သူသည် မြွေကြီးကို ပကတိဖြူစင်သော စိတ်နှင့်မေတ္တာပို့သည်။ ဘုရားပုံတော်တစ်ခုကို မြွေအစားစိတ်ထဲထင်မှတ်၏။

ထိုမှ မြွေက တစ်ခြားဝါးရုံတောထဲသို့ တလွန့်လွန့်ထွက်သွား၏။

"မြွေတွေ… ပြေးကြ… "

"ဟောကောင်တွေ… ဘာမြွေတွေလဲ… ငါမမြင်ပါဘူးကွ"

ပြေးနေကြသော သေနတ်နှင့် ပစ်နေကြသော သူ့လူတွေကို မင်းရဲဗလက အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ ဒါတွေကို နိုးမောင်မောင်ကြား၏။

မင်းရဲဗလမှန်းသိတော့ နိုးမောင်မောင်ကြောက်သွားသည်။ စနေထွန်းတို့အတွက်လည်း စိုးရိမ်သွား၏။

ချက်ချင်းပဲ ချောင်းကြည့်နေသော သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ မင်းရဲဗလတို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့၏ စုဝေးမှုက ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့က မြွေတွေလိုက်လာသည်ပြောသော်လည်း မြွေတစ်ကောင်မှ လိုက်လာသည်ကို မတွေ့ရပါ။

ကြောက်စိတ်နှင့် ထင်ရာမြင်ရာစွပ်ပစ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းရဲဗလက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"မှားကုန်ပြီ… ရှုးကုန်ပြီ… ဘာကောင်မှလည်း မတွေ့ရဘူး… ဟော့ ကြောင်ခေါင်း… မြင့်အေး… ကျည်ဆန်ကုန်တယ်… လျှောက်ပစ်မနေနဲ့… "

"ဟာ… ဆရာ မြွေတွေ ဟိုမှာလိုက်လာတာတွေ… "

ဒိုင်း… ဒိုင်း…

ကြောင်ခေါင်းဆိုတဲ့ ကောင်က တစ်ဖက်နေရာသို့ ညွှန်ပြသည်။ သူ့ကာဘိုင်နှင့် လှမ်းပစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် မြွေဆိုလို့တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရပဲ တောင်မှုစာခြေရင်းမှ ဝါးတောနှင့် ချုံပုတ်တွေသာရှိသည်။

"ဒီကောင်တွေ တောမှောက်ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်… နေဦး ခုမှသတိရတယ်…ဟေ့… မြွေဥယူထားတဲ့ကောင် ဘယ်သူလဲဟေ့… မြွေဥတွေပြန်ထားလိုက်စမ်း… မကွဲစေနဲ့—

ရဲဗလ၏ အသံကျယ်ကြီးက သေနတ်သံတွေနှင့်

ရောယှက်ကာ ဗလုံးဗထွေးပေါ်လာသည်။ မြွေဥယူထားသူမှာ သူ့အိတ်တွင်းထဲမှ မြွေဥသုံးလုံးကို ထုတ်သည်။

တစ်နေရာတွင် ချပေးသည်။

ထိုနောက် နောက်တစ်ဖက်မျက်နှာတူရှုသို့ ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးကြသည်။

သူတို့ကို မင်းရဲဗလက ဆဲဆိုမောင်းမဲရင်း ထိန်းသိမ်းသွား၏။

အဲသည် သေနတ်သံတွေကို အစားအစာရှာထွက်သော စနေထွန်းနှင့်ဖိုးငယ်က ကြားသည်။

သူတို့စိတ်ပူစွာနှင့် သုတ်ခြေတင်ကာ ပြန်ပြေးလာကြ၏… ။

သေနတ်သံတွေ ပါးသွားသည်။

သူတို့နေရာ သူတို့ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ မင်းရဲဗလတို့ကို မတွေ့ရပါ… ။

မြေကွက်လပ်တွင် မားမားကြီးရပ်နေသော စိုးအောင်မောင်ကို ရင်ဆိုင်မိကြသည်။

"ကိုစိုး… ဘာဖြစ်တာလဲ… "

"မင်းရဲဗလတို့လေ ဒီနေရာကိုရောက်လာတယ်… မြွေတွေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လည်းမရှိပဲနဲ့ မြွေတွေလာတယ်ဆိုပြီး သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ကြတော့တာပဲ… ကျုပ်ဆီ ကျည်ဆန်မရောက်လို့ပေါ့ဗျာ… ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ… ဟင်”

စိတ်ရှုပ်သော နားမလည်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ဖြိုးငယ်က စနေကိုမေးသည်။

“ကျွန်းတွေ တောတွေမှာ ဒီလိုထူးထူးဆန်းဆန်းရှိတတ်ကြတယ်… တောမှာတော့ တောမှောက်တယ်… ကျွန်းမှာတော့ ကျွန်းလှန့်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ… ”

“ရန်သူက ကျွန်တော့်တို့ဖက် ရောက်လာတာ သိပ်မကောင်းလှဘူး… ပြီးတော့ သူတို့မှာ လက်နက်အပြည့်ပဲ”

“ခင်ဗျားကို သူတို့တွေ့သွားသလား… ကိုစိုး”

“ကျွန်တော်တရားထိုင်နေတာဗျ… တွေ့မယ်ထင်ပေါင်ဗျာ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လို့ကတော့ သူတို့သတ်ပြီးပြီပေါ့ဗျာ…”

“ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာတာပါ… အေးဗျာ ကုသိုလ်ကောင်းလို့ပဲ… ”

“ဘုရားတရားအလုပ်လုပ်တဲ့လူဟာ အမြဲတန်းကုသိုလ်ကောင်းတာပဲဗျ… ဒါထက် စားစရာရော ရခဲ့လား… ”

“ဘာမှ မရခဲ့ပါဘူး… စားကောင်းတဲ့အသီးဆိုတာလည်း ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး… ”

“အင်း… ကိုစနေတွန်းရေ ကျွန်တော်တို့တော့ အမေရိကန်အတိုက်မခံရပဲ အရှင်လတ်လတ် အီရတ်ရောက်နေသလို ရိက္ခာပြတ်လတ်ကုန်ကြပြီပေါ့ဗျာ… ကျွန်းစပ်ဖက်ကိုပဲ သွားကြရအောင်… ”

“သွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ… ဟိုမသာတွေနဲ့ တိုးနေရင်”

“တောထဲမှာအစာငတ်နေတာနဲ့စာရင်… ပင်လယ်ရေသောက်ရတာက ကောင်းသေးတယ်ဗျာ… ”

“ခင်ဗျားပြောသလို ဘုရားကျေးမှ စားရတော့မှာပဲ… ”

“ငေါ့မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ… ”

ပြောရင်း ခုနက မြွေဖောက်ကြီးနှင့်တွေ့တာ ပြန်စဉ်းစားသည်။ မြွေဟောက်မှာ သူ့ကိုပေါက်ဖို့ ရှိပေမဲ့ ဘာမှမလုပ်ပဲ သူ့မေတ္တာပို့ချက်ကြောင့် ထွက်သွားသည်ဟု စဉ်းစားရင်း ဘုရားတရားကျေးဇူးပဲဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။

သူတို့သည်နေရာအတွင်းမှ ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်ပြီး ဖြိုးငယ်ကတစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ဖစ်ဝိတ်ပခုံးသိုင်းလွယ်အိတ်တစ်လုံး… ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟာ... ဒီမှာ အိတ်တစ်လုံး"

သူမကအထူးအဆန်းအော်ပြောမိ၏။သုံးယောက်လုံး၏အာရုံက ပခုံးသိုင်းလွယ်အိတ်ပေါ် ကျရောက်သွားသည်။ သားရေတုနှင့်ချုပ်ထားသည်။

အထဲမှာတစ်ခုခုပါပုံပဲ... ။

ဇစ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထွက်လာသောပစ္စည်းတွေက... ထိုင်းနိုင်ငံလုပ်ဘစ်(စ်)ကစ်ထုပ်တစ်ထုပ်။ယိုးဒယားချိုချဉ်သကြားလုံးအနည်းငယ်၊ ကာဘိုင်ကျည်ဆန်အချို့၊ ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် မီးခြစ်... ။

ဒါပဲ...

"ဟာ... ပွတာပဲ... ဘီစကွတ်မုန့်တွေပဲ... "

စိုးမောင်မောင်က ဝမ်းသာအားရပြောမိသည်။

"ဒါ ဟိုခါးပြကောင်တွေလက်က ကျကျန်ခဲ့တာဖြစ်မယ်... မိုးရွာတာနဲ့ ရေချိုးချင်တာနဲ့ အတော်ပဲဆိုသလို ဘီစကွတ်မုန့်ထုပ်ဂ အတော်ပဲဟေ့... "

စနေက အားပါးတရဆိုသည်။ သကြားလုံးမုန့်ထုပ်ကို အညီအမျှဝေယူလိုက်ကြသည်။ အချုပ်ရေနည်းသော်လည်း ဘာမှမစားရတာနှင့်စာလျှင် တော်ပါသေးသည်။

"ကျွန်တော်ပြောတယ် မဟုတ်လား... ဒါ ဘုရားကျွေးတာလို့ ဘုရားအလုပ်လုပ်တဲ့ သူကို ဘုရားကဘယ်တော့မှ အငတ်မထားဘူး... ကြံဖန်စားပြီး ကြံဖန်ရတာပဲဗျ... "

"အေးဗျာ... ဟုတ်ပ... "

သည်တစ်ခါတော့ စနေဝန်ခံသည်။ သူက ဘုရားကိုဆန့်ကျင်လိုလို့ တစ်ခါတစ်လေ စိုးမောင်မောင်နှင့်အတိုက်အခံပြောသည်မဟုတ်... ။

ဘာသာရေးအပေါ် လူတစ်ယောက်က သိပ်ကိုအာရုံစိုက်လျှင် ထိုဘာသာရေးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်က အာရုံစွဲလမ်းပြီး မိမိဘာသာရေးကိုပဲ ဦးစားပေးသောကြောင့် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကာကွယ်ရေးတွေ ခေါင်းပါးသွားမှာ စိုးသည်။

စိုးမောင်မောင်မှာ နိုင်ငံအတွက်ကာကွယ်ဖို့ စည်းရုံးလိုက်တိုင်း ဘုရားမကြိုက်တာမလုပ်ဟု ဆိုပြီး ဘေးဖယ်ဖယ်နေတတ်သဖြင့် မင်းရဲဗလတို့လို အဖျက်သမားထုက ပိုပြီးကြီးစိုးလာပြီး မိမိနှင့် စိုးမောင်မောင်လက်မတွဲနိုင်မှာစိုးသည်။

ယခု ဆာလောင်ဆဲမှာ အမှတ်မထင်စားသောက်ရတော့လည်း ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်လို့ပဲ စနေအောက်မေ့လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေဘာသာရေးကို မပစ်ပယ်ပါ။

"ဟိုကောင်တွေက ဘာတွေကို သေနတ်နဲ့လိုက်ပစ်

လဲ... "

"ကိုစနေရော... တကယ်ကို ထူးဆန်းတာ... မြွေတွေ

နဲ့ သူတို့နောက်ကို မြွေတွေလိုက်လာပြီဆိုပြီး ပစ်ခတ်

ကြတော့တာပဲ ဘာမြွေမှလည်းလိုက်လာတာ ကျွန်

မတွေ့ပေါင်... "

"သူတို့အများတစ်ခုခုလုပ်မိကြပြီနဲ့ တူတယ်အစ်ကို

တော့ အစ်ကို့ကိုလည်း သူတို့တွေ့မသွားကြဘူး... "

"အဲဒါလည်း ထူးဆန်းတာပဲ... ဒါဟာလည်း ဘုရားက

ကွယ်လိုက်တဲ့ အချက်ပဲ ဖြိုးငယ်ရေ... သြော်... ပြော

မယ်... ဖြိုးငယ်ပြောသလိုပဲ သူတို့အများတစ်ခုတော့

မိလိမ့်မယ်... မြွေဥတွေကို ဒီကောင်တွေပြန်ထား

တယ်... "

"ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့ မြွေဥတွေလား...

"ဟုတ်တာပေါ့ ကိုစနေရော... မြွေဥတွေလည်းပြန်ချ

ရော သူတို့နောက်မြွေတွေလိုက်လာပါတယ်ဆိုတဲ့ အော်

မကြားရတော့ဘူး... "

"အင်း... ဒါဟာ ထူးဆန်းတာဟာမှန်ခဲ့ပဲ... အေးလေ... လူဆိုး

လူယုတ်မာဆိုတာတော့ မကောင်းတာနဲ့တွေ့မှာပဲ... သူ

တော်ကောင်းဆိုတော့လည်း ပေါက်မဲ့မြွေက ရှောင်သွား

တယ်... "

စနေထွန်းက ဒါပဲမှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

ဖြိုးငယ်ကတော့ စိုးမောင်မောင်၏ ဘုရားတရား

သံဃာရတနာသုံးပါးအား ကိုးကွယ်ကြည်ညိုမှုကို တွေးနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၁)

မင်းရဲ့ဗလတို့နှင့် တိုးလေမလား... ။

အခြားသော သားကောင်အန္တရာယ်နှင့်ပင် ကြုံ လေမလား... ။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းများမှားခဲ့လေမလား။

စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ဟိုချီသည်တိုး... ၊ သည်တော ဟိုမျှောင် ချောက်ကမ်းပါးတို့ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ပင်လယ်ကမ်းစပ် ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တာက မနက်ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလုနီးပါး... ။

ရေကလည်း ငတ်လိုက်တာ... ။

ဗိုက်ကလည်း ဆာ...

လူကလည်း မော...

စိတ်ကလည်း ပျက်...

ခပ်သွက်သွက်သာ ငိုပစ်လိုက်ချင်ရော့...

ဒါပေမဲ့... ဘယ်ဖြစ်မလဲလေ... ။

ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေပဲ မဟုတ်လား... ။

"ခင်ဗျားသစ်ပင်တတ်တတ်လား... "

လှိုင်းလုံးတွေ လှိုင်းခေါင်းဖြူများဖြစ်ကာ ကမ်းခြေ စပ်သို့ တဝေါဝေါထိုးနေသံတွေကြားမှ စနေကို စိုးမောင်မောင်က မေးလေရဲ့... ။

"ကလေးဘဝကတော့ တက်ဖူးတာပဲ... ဘာလဲ... ငှက် သိုက်လိုက်နှိုက်ခိုင်းမလို့လား... "

ဘုပဲပြောမလား... ။ ငေါက်ဆတ်သည်လို့ပဲ ပြောမလား... ။

စနေက ပြန်ဖြေသည်။ သူတို့ပြောနေတာကို ဖြိုးငယ်က စိတ်ဝင်တစားကို ငေးနေသည်။ စိုးမောင်မောင်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

"အုန်းပင်တွေ ဒီလောက်ပေါတာဗျာ... အုန်းသီးခူးစားရင် ကျွန်တော်တို့ဗိုက်ပြဿနာပြေနိုင်ပါတယ်... "

"ခင်ဗျားတက်ပါလား... "

"ကျွန်တော်က မတက်တတ်ဘူးဗျ... "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ခင်ဗျားကတော့ လူစွမ်းလူစကိုကောင်းတယ်..."

စနေက ချီးကျူးလိုက်ပြီး အုန်းပင်တက် ရာထူးကို ယူလိုက်၏။ သူ့ဘောင်းဘီခြေထောက်စကို ခြေရင်းသို့ လိပ်တင်သည်။

"ချောတိုင်ဖက်ပြီဗျို့..."

စနေက အောက်၌အုန်းပင်တစ်ပင်ကို ရွေးတက်တော့၏။ အဲသည်အုန်းပင်မှာ သူ့နှစ်ရပ်စာကျော်ကလေးရှိသည်။

စိမ်းလန်းသော အုန်းသီးတွေ အပင်မှာ ပွတ်သိပ်ခဲနေ၏။ အုန်းသီးတွေကို အညှာမှ လိမ်လိမ်ပြီး ချွေချသည်။

ထိုနောက် သူတို့သည် အုန်းသီးတွေကို ကျောက်ခဲနှင့်လည်းကောင်း၊ စနေတွင်ရှိနေသော ဝက်အူလှည့်ကြီးနှင့်လည်းကောင်းထိုးခွဲဖိထောင်း စားသောက်ကြသည်။

ရန်သူ့အရိပ်အခြေကိုလည်း ကြည့်ရသေးသည်။

စနေသည် ပင်လယ်ပြင်ကို မကြာခဏလှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

သူတို့ရောက်နေသောနေရာမှာ ညကနေရာနှင့်များစွာကွာခြားနေသည်။

သောင်ပြင်တွင် သဲလှိုင်းတွေ ခုံးထနေသည်။

ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးတွေနည်းပါးနေသည်။

ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေလည်းမရှိပါ... ။

သည်သောင်ပြင်မှာ ကျွန်း၏တစ်ခုသော သောင်ပြင်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

စနေမျှော်ကြည့်သော ပင်လယ်ပြင်သည် အဝေးတွင် ခုံးထ၍မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင် အဝေးမှာပျောက်ကွယ်သွားသော ရေပြင်သည် ကမ္ဘာ့တစ်ဘက်စွန်းမှာ ယိုဖိတ်ကျဆောက်သွားသလားထင်ရ၏။

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်မှ ရေပြင်ဖွေးဖွေးထက်တွင် ဘာတစ်ခုမှမမြင်ရပါ... ။

မော်တော်နှင့်အခြားသော ယာဉ်တစ်ခုခုလာချိန်အန်ပါလျက်မလာပဲနေတာက စနေ့အတွက် အားမလိုအားမရခံစားမှုဖြစ်စေ၏။

ကမ်းခြေတစ်နေရာသို့... လျှောက်သွားသော မြင်းငယ်သည် ကမ်းခြေစပ်ကိုကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးအော်ပြောနေ၏။

ပင်လယ်မှ ခေါင်းမြီးခြုံဝင်လာသော လှိုင်းခေါင်းဖြူတို့၏ ဟိန်းဟောက်သံကြောင့် သူမ ဘာအော်သည်ကိုမသိ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေက ပြေးသွားသည်။

ကမ်းခြေဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်လာသော ရေမလိပ်ကြီးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။

စနေတို့ကိုမြင်သောအခါ လိပ်ကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့တက်ရာမှ ရပ်သွားသည်။

"နည်းတဲ့ လိပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး... အဲဒီကောင်ကြီးကို ဖမ်းကြရအောင်... "

စနေက ကြွေးကြော်သည်။

လိပ်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသည်။ လိပ်ကြီးမှာ စနေကိုမြင်လျှင် သူ၏မာကြောသော အခွံထဲသို့ သူ့ခေါင်းကို သွင်းလျှို့လိုက်သည်။ ခြေတွေလက်တွေကိုလည်း နှုတ်သိမ်းသည်။

"ဒီကောင်ကြီးကို သတ်လိုက်ရင် တစ်မနက်စာတော့ဗိုက်အပြည့်သွတ်လို့ရတယ်... "

စနေက ကြွေးကြော်သည်။

သူ့ဝက်အူလှည့်တံကြီးနှင့် လိပ်ခွံထဲထိုးသွင်းပြီး လိပ် ခေါင်းကိုကော်ထုတ်ရန်ပြင်၏။

လိပ်ခွံကြီးမှာ ငါးယောက်ထိုင်စားပွဲဝိုင်းတမျှကြီး၏။ သည်လိပ်ခွံကြီးကို စိုးမောင်မောင်က ကြည့်၍...

"ကမ္ဘာ့လိပ်ဆိုတာ အဲဒီလိပ်မျိုးကိုပြောတာပဲဗျ... ကြည့် ပါလားနည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး... လူတစ်ယောက်တက် စီးလို့တောင်ရတယ်... သတ်တော့မသတ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ... လိပ်ဆိုတာရှားပါးတိရစ္ဆာန်ပဲ... ကိုစနေ... "

"ကိုယ်ရှေ့စားဖို့ရောက်လာမှ မသတ်ရင်ငတ်သေနေပေါ့... "

စနေက မကျေမနပ်နှင့်ဆိုတော့ ဖြိုး၄ှာဘူး... "

"သနားပါတယ် ကိုစနေရာ... လွှတ်ပေးလိုက်မှာက်သည်။ ဘယ်ရှေးကံဖန်လို့လဲမသိဘူး... သူများ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ မြန်မြန်မသွားနိုင်ရှနပါတက်စီး ပါနဲ့... "

"ဖြိုးငယ်ပြောရင်တော့ မသတ်တော့ပါဘူး... ၇ည်အပူ လိပ်ကြီးပေါ် ဖြိုးငယ်တက်စီးကြည့်စမ်း... "

"ဒီလိပ်ကြီးဟာ အပြစ်မဲ့ပါတယ်ဗျာ... အပြစ်မဲ့သူကိုနှံ့။ သတ်ရင် ရဲကိုကန်ထရိုက်ဆွဲသလိုဖြစ်သွားမယ်... လိပ် ကြီးကြည့်ရတာ လိပ်မကြီးနဲ့တူပါတယ်... "

"ဟယ်... ကြည့်စမ်း... ခေါင်းကြီးပြန်ထွက်လာပြီတော့..."

လိပ်ကထုထဲသော အုတ်ခွံအတွင်းမှ ခေါင်းကိုပြန်

www.burmeseclassic.com

ထွက်ကာ ဖြူးကျယ်သောမျက်လုံးများနှင့် စနေတို့ကိုကြည့်ရှာသည်။ မျက်လုံးကလေးတွေက မည်းနက်နေသည်။

အခွံ၏ဘေးမှာ ခြေတွေပြန်ထွက်လာသည်။

တက်ရ "သိမ်ခေါင်းကြည့်ရတာ အသည်းယားလိုက်တာ မြွေခေါင်း

"နည်း ၃ိရတဲ့အတိုင်းပဲ... လာ... တက်စီးကြည့်မယ်... ။

ကြရှ‌ေ လိပ်ကို ဖြိုးငယ်ကခွေးတစ်ကောင်ခေါ်သလိုပင်

စ‌ေ ခါသည်။

လိပ်ကြီးမှာ မကြောက်တော့ပါ... ။

မြင်လျှင် သူ၏မာ‌ေ ရွေ့နှင့် သောင်ပြင်ပေါ်ပြန်တက်သွားလိုက်သည်။ ခြေတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဒီကောင်ြ ကျောပေါ်ပြေးတက်ခွလိုက်၏။

အပြည့်ာ ယ်... မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးတယ်များအောက်

သလား... "

စိုးမောင်မောင်က နောက်ပြောင်၏။

လိပ် "ဟာ... ဟိုမှာလာပြန်ပြီး တစ်ကောင်... "

စနေက အော်လိုက်သည်။ သူပြောသလိုပဲ ပင်လယ်ထဲမှ လိပ်တစ်ကောင်ထပ်တက်လာ၏။ ပထမလိပ်ထက် ခန္ဓာကိုယ်ပိုထွားပြီး မြန်လည်းမြန်သည်။

သူသည်လည်း စနေတို့ကို သတ္တဝါအထူးအဆန်းမြင်တွေ့ဆိုင်းကြည့်ပြီးမှ ပထမလိပ်ကြီးသွားရာ နောက်ကိုလိုက်တော့၏။

"အခု ဒုတိယလာတာလိပ်ထီးဖြစ်မယ်ဗျ... ပထမအကောင်က အမပဲဖြစ်မယ်... လိပ်လင်မယားရေထဲကနေကုန်းပေါ်ကိုနေပူစာလှုံဖို့ တက်လာတာဖြစ်မယ်... "

"နေပူစာလှုံတာ နေကာမျက်မှန်လည်းမပါကြဘူး... "

ထူးထူးကဲကဲ စိုးမောင်မောင်က ရွတ်နောက်သည်။ ည်းပျော်လာပုံရသည်။

နောက်လိပ်ကြီးပေါ်ကို သူကော စနေပါတက်စီး လိပ်စီးရတာ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

နေကခြစ်ခြစ်တောက်ပူသော်လည်း အဲသည်အပူမှုလောက်အောင် သူတို့ပျော်နေကြပုံပဲ... ။

လိပ်ကြီးတွေကလည်း သဘောကောင်းသည်။ သွားလိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ တရွေ့ရွေ့သွားလိုက်... ။

"မေတ္တာတရားဆိုတာ အဲဒါပဲဗျ... သတ္တဝါအချင်းချင်းတွေ့ကြပေမဲ့ အသိဉာဏ်ချင်းမတူကြဘူး... အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူက မရှိတဲ့သတ္တဝါတွေအပေါ် မေတ္တာတရားထားတော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့ကလည်း သိတယ်ဗျ… ပြန်မေတ္တာထားတယ်… တိရစ္ဆာန်တွေဟာလူနဲ့မနီးစပ်လို့ပါ… လူနဲ့နီးစပ်ရင်သိမ်မွေ့တာပဲ… မနီးစပ်တာက လူပဲဗျ… လူလူချင်းသာနီးစပ်နေကြတာ… တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်စိတ်ချင်းနီးစပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး… ဒီတော့ မေတ္တာတရားဆိုတာ လူလူချင်းနီးစပ်ပေမဲ့… စိတ်ချင်းမနီးစပ်တော့ နားမလည်ကြဘူးဗျ ခုမနက်မှာ ကျွန်တော်မြွေနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်… လူလောကရဲ့အကြီးမားဆုံးရန်သူပဲဗျ… ဒါပေမဲ့… သူ့ကိုထားတဲ့ကျွန်တော့်မေတ္တာစိတ်ကို သူနားလည်တယ်… ရန်မမူဘူး မင်းရဲဗလဆိုတဲ့ ကောင်ဟာလူသတ်ပြီး မေတ္တာစိတ်ကိုနားမလည်ဘူး… ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေတာ”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲဗျာ… ”

“ခင်ဗျားက သူနဲ့ရန်ငြိုးရှိလို့ သတ်ချင်တယ်ပဲထားပါတော့ ကျွန်တော်က ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ… ကျွန်တော့်ဖာသာကျွန်တော်ဘုရားတရားလုပ်နေတယ်… ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း သူ့ကြောင့်ဆုံးရှုံးသွားတယ်… သူ့ကို ကျွန်တော်မမုန်းပါဘူး… ရန်ငြိုးလည်းမထားပါဘူး… ဘာကြောင့်သူက ခင်ဗျားနဲ့ သူ့ဇာတ်လမ်းကြားမှာ သတ်ချင်ရတာလဲ… ကျွန်တော့်မေတ္တာစိတ်ကို သူနားမလည်လို့လား…”

“မင်းရဲဗလဆိုတဲ့ကောင်ဟာအမေရိကန်က ဒဗလျူဘု(ရ်)လိုကောင်မျိုးဗျ… မေတ္တာစိတ်မရှိပဲ လျှောက်ရမ်းချင်နေတဲ့ကောင်ပါ… ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပြောနေကြသည့်အမျိုးသားနှစ်ဦး၏စကားကို ဖြိုးငယ်ကစိတ်ဝင်စားဟန်မရှိပါ။

သူတို့လိပ်စီးလို့ဝတော့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှပတ်ပြီး လျှောက်ကြ၏။ တစ်မိုင်ကျော်နှစ်မိုင်လောက် လျှောက်တော့ တန်ကေးလှေကို မြင်ကြရ၏။

ကျောက်တောင်ကျောက်တန်းတွေကြားထဲ လှိုင်းခေါင်းဖြူတို့ ခေါင်းလျှိုးဖြတ်ကျော်ကာ လှိုင်းသံတဝေါဝေါနှင့် ရိုက်ခတ်နေပုံတွေက တစ်မျိုးနားထောင်ကောင်းသည်။

ရန်သူ့အရိပ်အခြေကိုကြည့်၏… ။

လူရိပ်လူယောင်ကို မမြင်ရပါ… ။

ညက သူတို့စခန်းချသော မီးပုံဟောင်းနေရာကို သွားကြည့်၏။

စားကြွင်းစားကျန်များ ရှိလေမလားလို့… ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒါအစားတစ်နေရာတွင် ဘယ်သကောင့်မ
စွန့်ပစ်ခဲ့သည်မသိသော အပုံတစ်ပုံကိုသာ တွေ့ခဲ့၏။

"ထွီ... စားချင်တာတွေ စားပြီး ဖင်သရမ်းပစ်ခဲ့တယ်
ဟော်ဟော်ရက်ရောတဲ့ကောင်တွေပဲ... "

မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ စိုးမောင်မောင်ကပြောတော့
ဖြိုးငယ်က ရယ်မောရင်း...

"သူတို့စားကြွင်းစားကျန်က ဒါပဲ အစ်ကိုရဲ့... "

"ထွီ... "

စိုးမောင်မောင်တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်၏
ပုံနားက သဲပြင်ပေါ်တွင်ဖူးတ်လက်သော စနေက တစ်စုံတစ်ရာ
မြင်သဖြင့် ကောက်ယူလိုက်၏။

ကြေးပြားလေး... ။

သူ့ဆီမှ မင်းရဲဗလရှာဖွေတွေ့ရှိယူသွားသော
ကြေးပြားလေး... ။

"ဘာလဲဟင်... "

အနားမှ ဖြိုးငယ်ကမေးသည်။

"ကြေးပြားလေးပါ... တို့ဆီက မင်းရဲဗလယူသွားတဲ့
ပြားပါ... "

ကြေးပြားကိုအိတ်ထဲထည့်... ။ အမ်(မ်)ဆယ့်
ခြောက်ကိုပခုံးတွင်တင်ပြီး စနေက တန်ကေးလေ့ရှိရာကို မျှော်
ကြည့်၏။

"အခွင့်တော့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပဲ ကိုစိုးရေ... ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်မော်တော်မမောင်းတတ်တာ ခက်တယ်ဗျ...
နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ထဲက... မင်းသားလို လေယာဉ်တွေ
လေယာဉ်မောင်း၊ သင်္ဘောတွေ့သင်္ဘောမောင်း... "

"အိုး... တော်ပါတော့... အဟင်း"

ဖြိုးငယ်က ပြောကာ မပွင့်မလင်းရယ်သည်။

"အေးလေ... အဲဒီလိုမောင်းတတ်ရင် စနေထွန်းကောင်းမှာ
ပဲလို့... အခုသာ မော်တော်မောင်းတတ်ရင် တန်ကေးလေ့
က စက်ကိုမောင်းသွားရုံပဲ... လူမရှိဘူးဗျ... ဒါအတွက်
ကောင်း... "

"ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... အခုနေအခွင့်အရေးပေးတုန်း... "

"ခင်ဗျား မောင်းတတ်လား... "

"မော်တော်ကားနဲ့ ကြက်ငှက်ချေးပဲ မောင်းတတ်တယ်...
ကိုစနေရာ... တောက်... ကျူပ်"

"ခင်ဗျားက တကယ်တော်တဲ့ သူပဲ... "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟုတ်တယ်နော်... အခုနေ ကိုစနေဖြစ်ဖြစ်... အစ်ကိုဖြစ်ဖြစ်... ဂျိမ်း(စ်)ပွန်းမင်းသားလို ဖြစ်ရင်သိပ်ကောင်းမှာ... ဂျိမ်း(စ်)ပွန်းမင်းသားက ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူမလုပ်တတ်တာ မရှိဘူး... "

ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းကို ဂျိမ်း(စ်)ပွန်းလို့ပဲ ဖြိုးငယ်ကပြောပြီး တစ်ခုခုကိုသတိရသလို...

"အဲ... အဲ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ"

"ဘာလဲ ဖြိုးငယ်... "

စနေကပြောတော့ သူမက တန်ကေးလေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍...

"ခုနေလူမရှိတုန်း... တန်ကေးလေ့ပေါ်ကနေ အစားအသောက်တွေ သွားယူစားသောက်ကြရင်ကောင်းမယ်... ဖြိုးငယ်တို့ရိက္ခာရတာပေါ့... "

"ဟာ... အဲဒါကြီးတော့ ငါမကြိုက်ဘူး... ပိုင်ရှင်မရှိတုန်း... ယူတာဟာ ခိုးတာနဲ့အတူတူပဲ... ဒါကြီးတော့ ငါမလုပ်ချင်ဘူး... "

စိုးမောင်မောင်က ကန့်ကွက်သည်။ ဖြိုးငယ်၏ အကြံပေးချက်ကို သဘောကျသော စနေက...

"ကိုစိုးကလဲဗျာ... ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘုရားတရားဘက်ကာပဲ တွက်နေတာကိုး... ကျွန်တော်တို့ ဒါနဲ့မှဒီလိုမလုပ်ရင် ဘာနဲ့စားကြမလဲ... လူရှင်တော်တစ်ယောက်ပြောသလို ဒါနဲ့မှဒီလိုမလုပ်ရင် ဒါမစားရဘူး... ဒါမစားရရင် ဒါမဖြစ်တော့ဘူး... ဒါမဖြစ်တော့ရင် ဒါမလာတော့ဘူး... "

ပထမပါးစပ်ထဲအစာသွတ်ဟန်ပြ၏။

ဒုတိယ ဗိုက်ကိုပွတ်ဟန်ပြ၏။

တတိယ ဖင်မှချေးမထွက်တော့သည့်ဟန်ပြ၏။

စနေ၏ပြပုံကိုကြည့်ကာ ဖြိုးငယ်က အူတက်မတတ်ရယ်မောသည်ကို စိုးမောင်မောင်ပင်ပြုံးရယ်မိ၏။

"ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်လုပ်... ကျုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး... "

"ခင်ဗျားစကားတစ်ခုမကြားဖူးဘူးလား... ကိုယ့်မချည့်အမိတော်လည်း သားတော်ခဲ့တဲ့... ငွါဝမ်းပူဆာမနေသာ အဖြေရှာရတယ်တဲ့... ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန်က အီရတ်မှာစစ်ဖြစ်တယ်... လူတွေက ဝော်ပြတ်တော့ အချင်းချင်းလုယက်ကြတာပဲ... ခင်ဗျားလို သူတော်ကောင်းစိတ်ထားနေရင်သေတော်ပြီးသေကြမှာ... "

"တော်ချင်တော်ဗျာ... လုယက်တာတို့ ခိုးစားတာတို့ ကျုပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝါသနာမပါဘူး… ကျုပ်တစ်ချိန်တုန်းက ဘုရားတရားပစ် ပယ်ဖူးတယ်… ကျုပ်ရော ယမင်းရောဆင်းရဲခဲ့ဖူးတယ်… ကျုပ်ဆရာတော်တစ်ပါးနဲ့ တွေ့တော့ ဆရာတော်က ဟဲ့… နင်တို့ဆင်းရဲတာအတိတ်ကံကမဟုတ်တာလုပ်ခဲ့မိလို့ ဆင်းရဲတာ ခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ကောင်းတာလုပ်ရမယ်… ဘုရားတရားကိုကြည်ညို… ဘုရားရဲ့တရားတော်တွေကို လိုက်နာလေးစား… သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာထားလို့ပြော တယ်… ယမင်းက စီးပွားရေးလိုက်စားနေရတော့ ကျုပ် လောက်မမြဲနိုင်ဘူးလေ… ကျုပ်ဘုရားတရားကို ယုံကြည် စိတ်ချမှုနဲ့လုပ်တော့ ကျုပ်တို့စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာ တယ်… နောက်တက်လာတယ်… ဒါဟာ ဘုရားတရားကို ယုံကြည်လို့ပဲဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်… ဒါကြောင့် ယမင်း သေခဲ့ပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲတစ်ခုခုထိခိုက်လာရင် ဘုရားနဲ့ပဲ ဖြေတယ်… တရားနဲ့ပဲဖြေတယ်… ဘယ်သူတွေတရား ပျက်ပျက် ကိုယ်မပျက်ဖူးလို့ မှတ်ထားတယ်…”

“ခင်ဗျားစကားပြောတာ ကျွန်တော်တို့ကပဲ တရားပျက် နေသလိုဖြစ်နေပြီ… ”

“ကျွန်တော်စကားပြောမှားသွားရင် ကျွန်တော်တောင်းပန်

ပါတယ်… ကိုစနေ ခုဟာက ခင်ဗျားကို တရားပျက်တယ် လို့မပြောပါဘူး… အဒိန္နာဒါနကံဆိုတာ အရှင်မပေးသော ပစ္စည်းကိုယူခြင်းဟာ အပြစ်ရှိတယ် အလှူမဖြစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ… မင်းရဲဗလတို့က လူဆိုးခါးပြဖြစ်ပေမဲ့ သူတို့မှာတော့ ပစ္စည်းရှင်ဆိုတဲ့သဘောတရားရှိကယ်… ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အခုအရမ်းဗိုက်ဆာနေပေမဲ့မလုပ် ဘူး… မယူဘူး… ခင်ဗျားတို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့သဘော ပဲ… ”

“ခင်ဗျားက အရမ်းအယူသန်တာကိုး… တစ်နေ့အစွန်း ရောက်သွားလိမ့်မယ်… နိုင်ငံ့ရန်သူတွေကို ဖြိုဖျက်ရ အောင်ဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားက ငါးပါးသီလနဲ့ပြောတယ် အခုအစာရေစာရှာမယ်ဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားက ငါးပါး သီလကိုပဲပြောတယ် ခင်ဗျားမလိုက်ချင်နေဗျာ ကျွန်တော် နဲ့ဖြိုးငယ်လှေဆီသွားပြီးအစားအသောက်တွေရှာမယ်… ဗိုက်ဆာတယ်ဗျ… ဘုရားချည်းရှိခိုးနေလို့ ပရိတ်တွေ ဂါထာတွေချည်းရွတ်နေလို့ချည်း ဗိုက်မပြည့်ဘူးဗျ… အူမ တောင့်မှသီလစောင့်နိုင်မယ်တဲ့… ဥပုသ်စောင့်တဲ့သူ တောင် ထမင်းအဝမစားပဲ ဥပုသ်မစောင့်နိုင်ကြပါဘူး…”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အေးဗျာ... ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ်ပဲ... "

"ကျွန်တော်တို့ဟာ လူ့လောကကြီးမှာ လူလူချင်းပေါင်း
သင်းနေကြရတာကိုစိုး... လူလောကရဲ့ တိုးတက်ကြီးပွား
ဖို့အတွက် ရေကိုဘေးချိတ်ပြီး မွေးမြူကြရမယ်... စား
ရိက္ခာတွေထုတ်လုပ်ရမယ်... အားကြီးသူကလည်း အား
နည်းသူကို အဲဒီလက်နက်နဲ့ မဖိနှိပ်မညှင်းဆဲရင် ပြီးတာ
ကျွန်တော့်တို့လည်း ဘာသာရေးရှိပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဘာ
သာရေးဟာဘာသာရေး... လူမှုရေးဟာ လူမှုရေးပဲ မရော
ယှက်သင့်ဘူးပေါ့... ခင်ဗျား ဘုရားတရားကြည်ညိုတာ
ကျွန်တော်လေးစားပါတယ်... ထောက်ခံပါတယ်... ဒါပေ
ကိုယ့်ကိုသတ်မဲ့လူ သူများကိုသတ်မဲ့လူကိုတော့ ကြည့်နေ
နိုင်လောက်တဲ့အထိ ဘုရားတရားမဖက်နိုင်ဘူး ကိုစိုး
ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား... ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုး
ကိုယ့်ရပ်ရွာကို ထိလာရင်တော့ ဘုရားတရားကြည်ညို
လေးစားတာကိုပစ်ပယ်ပြီး ချရမှာပဲ... ခင်ဗျားကတော့
ခင်ဗျားကိုသက်သက်မဲ့ရန်လိုကိုက်တဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ကိုဖေ
နဲ့မှုတ်ထုတ်ချင်ထုတ်မယ်... ကျွန်တော့်ကတော့ ရန်လို
ပုရွက်ဆိတ်ကို ချေဖျက်ပစ်မှာပဲ... အဲဒီလိုပဲ မင်းရဲဗလ

လို ဖောက်ခွဲရေးသမားတွေ... ပြည်သူရဲ့ရန်သူကိုတော့
ကျွန်တော်ချမှာပဲ... "

"ကဲ...ကဲတော်ကြတော့...တော်ကြပါတော့ရှင်...တန်ကေး
ကိုသွားပြီး စားသောက်စရာယူဖို့ ပြောမိတဲ့ ကျွန်မပဲအ
ပြစ်ဖြစ်နေပြီ... လူ့စိတ် လူအခွင့်အရေးအရ ကိုယ်ကြိုက်
တာကိုယ်လုပ်... သူများကိုမထိခိုက်ရင်ပြီးတာပဲ... ဟုတ်ပြီ
လား... နော်... ဒီတော့ ကျွန်မနဲ့ကိုစနေနဲ့ လှေပေါ်သွား
အစားအသောက်ရှာမယ်... ကိုစနေကလည်း သူ့ယုံကြည်
ချက်ကို မပြောပါနဲ့တော့... လောကမှာ စကားရှိတယ်
လေ... ဘုရားဖက်ရင် အသက်ရှည်တယ်... တရားဖက်
ရင်အမျက်ပြေ... သံဃာဖက်ရင် ရမ္မက်ကြွေတယ်တဲ့...
ဒီတော့ အစ်ကိုလုပ်တာပြောတာတွေဟာလည်း မှန်ပါ
တယ်... ကိုစနေဖက်ကလည်း လူမှုရေးဖက်ကကြည့် ပြော
တာမှန်ပါတယ်... ကဲ... တော်ကြတော့... "

ကိုဗိအာနန်မဟုတ်တောင် ဖြိုးငယ်က ကြားဝင်
ဖျန်ဖြေပြီး ကိုဗိအာနန်ပုံစံမျိုးလုပ်ကာ ငြိမ်းချမ်းရေးညှိပေး၏။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်မှာ... တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက်စိတ်ဆိုးချင်းတော့ မရှိကြပါ။ စနေက ကိုယ့်အယူဆနှင့်
ရှင်...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ခင်ဗျားအတွက် စားစရာတွေယူခဲ့မယ်... "

"မယူလာနဲ့ဗျား... ကျွန်တော်က ကြွားသား မြင်သားစား တာမဟုတ်ဘူး... "

"ဘာလဲ ကြွားသားမြင်သား... "

နားမလည်သလို မေးလိုက်တဲ့ ဖြိုးငယ်အမေး...

စနေက အသံချောက်ကပ်ကပ်နှင့် ရယ်ပြီး...

"ကြွားသား မြင်သားဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်က သူစားမယ့်အစားအစာဟာ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ သတ်စားတာတွေ့ရင်... သူတစ်ပါးကသတ်ခဲ့ပါတယ်လို့ပြောပြီး သူ့ကိုကျွေးမွေးခဲ့ရင် ခိုးခဲ့ပါတယ်လို့ ကြွားခဲ့ပါတယ်လို့ကြွားတာ သိရင် အဲဒီအစားအသောက်ကို သူမစားတော့ပဲ လုံးဝရှောင်ကြဉ်လိုက်တယ်... "

"ဒါဆို ငတ်တော့မှာပေါ့... "

"သူ့အယူအဆနဲ့သူပေါ့... "

ဖြိုးငယ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ကဲ... ခင်ဗျားမလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အတွက်တစ်ခု လုပ်ပေး... ကင်းစောင့်ပေး... "

"စောင့်ပေးမယ် စိတ်ချ... "

"ဟောဒီသေနတ်ကိုယူထား... ခင်ဗျားမပစ်ချင်လည်း

ရန်သူလာရင်ထောင်ဖေါက်အချက်ပေးလိုက်... "

သေနတ်ကို စနေက ကမ်းပေးလိုက်သည့်အပြင် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံပစ်ခတ်ရမည်ကို သေနတ်ကိုအသုံးပြုနည်းသင်ကြားပေး၏။

"အစ်ကို ဘာစားမလဲ... "

"တို့အတွက် အစားမရှားပါဘူး... ဟိုမှာ... "

ဖြိုးငယ်၏အမေးကို စိုးမောင်မောင်က အုန်းပင်တွေကို လက်ညှိုးထိုးရင်းပြန်ဖြေသည်။

"သက်သတ်လွတ်ပေါ့... ကောင်းပါတယ်... ကဲအစ်ကိုရေ သွားကြစို့... "

ဖြိုးငယ်နှင့်စနေရေစပ်သို့ ပြေးဆင်းကာ ကျောက်ချထားသော တန်ကေးလှေဖက်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး လက်ပစ်ကူးသွားကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၂)

ကမ်းစပ်နှင့်ဝေးရာသောပြင်မှာပူပြင်းနေကာတံလျှပ်တွေက တရှိန်းရှိန်းဝေသလိုဖြစ်နေသည်။

အေးမြသော အုန်းပင်ရိပ်တွေအောက်သို့ စိုးမောင်မောင်ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး နှုတ်မှ ဂါထာတွေ ပရိတ်တွေကို ရွှတ်ဆိုနေသည်။

သူရွတ်ဆိုသော ဂါထာတွေအစွမ်း၊ ပရိတ်တော်တွေအစွမ်းကို သူယုံသိသည်။

အဲသည် ဂါထာတွေ ပရိတ်တွေကို ရွှတ်လို့သောဘေးကလွှတ်ခဲ့တာကလည်း ယမင်းသော်ရှိစဉ်မှ ယနေ့အထိအကြိမ်ပေါင်းသုံးလေးကြိမ်ရှိနေပြီ… ။

ဂါထာတွေ ပရိတ်တွေကို တိုးတိုးကလေးဒွာန်ကရိုဏ်းကျကျရွှတ်ဖတ်နေတာ အချိန်အနည်းငယ်ကြာမြင့်သွားချိန်မှာ သူ့စိတ်က အလိုလိုသိလာ၏။

သားရဲသည် သားကောင်အနံ့ကိုရသလို သူ့စိတ်ထဲတွင် အန္တရာယ်အနံ့ကိုရလာသည်။

တစ်ခုခုသည် သူ့ကိုရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဟု ထင်၏။ ဂါထာတွင် သူနောက်ဆုံးရွှတ်ဆိုသော ဂါထာက သံဗုဒ္ဓေဂါထာဖြစ်သည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ဂါထာရွှတ်ရင်းကြည့်သည်။

"ဟော… ဟိုကောင်ရပ်စမ်း… "

မျက်လုံးတစ်ဖက်ပိတ်နှင့် ဝူက လှမ်းအမိန့်ပေးသည်။ သည်ငနဲက မင်းရဲဗလပါ… ။

သည်မှာတော့ စိုးမောင်မောင်က လျင်မြန်လွန်းသည်။

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်ရိုင်ဖယ်ကို မြေပေါ်မှဆွဲယူတာလေထဲသို့ နှစ်ချက်ထောင်ဖေါက်လိုက်သည်။

ထိုင်းခနဲ ထိုင်းခနဲခပ်အုပ်အုပ်သေနတ်သံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ လွင့်ပါးသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့ကို ပစ်သည်အထင်နှင့် မင်းရဲဗလတို့က အကာအကွယ်နေရာယူလိုက်ကြသည်။

သူတို့သေနတ်များနှင့် စိုးမောင်မောင်ကို ဝိုင်းအုံပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

ဒိုင်း... ဒိုင်း

ထိန်း... ထိုင်း

ဒုံး... ဒုံး...

သေနတ်သံမျိုးစုံ... ။

ကျည်ဆန်မျိုးစုံတွေ လေထဲဖြတ်ထွက်သွားကြ၏။

စိုးမောင်မောင်ထင်လိုက်သည်... ။

မိမိတော့ ကြွသွားပြီလို့... ။

ကျည်ဆန်တွေကလာသည်... ။ ရန်သူက သူနှင့်ကိုက်နှစ်ရာနီးပါးရှိသည်။ လေထဲတွင်ဖြတ်ဖြတ်လာသော ကျည်ဆန်မျိုးစုံက သူ့ဆီသို့တိုက်ရိုက်မလာပဲ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ဝိုက်သို့သာ ရှီးခနဲ ဖန်းခနဲဖြတ်သန်းထိမှန်၏။

ရှီးခနဲ လေထဲကျည်ဆန်တိုးသံ... ။

ဖန်းခနဲက သူ့ဘေးတစ်ဝိုက်က အုန်းပင်တွေကို ထိမှန်သံ...

အရမ်းအံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ... ။

တစ်ခြားလူသာဆို ဒီလောက်ဝိုင်းပစ်နေကြရုံနဲ့ ဆန်ကာပေါက်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

သေနတ်ကြီးကိုင်လျက် တန်းလန်းမှာ ခြေဦးတည့်ရာတောထဲသို့ စိုးမောင်မောင်တစ်ယောက်ဝင်ပြေးတော့၏။

"စနေရေ... မင်းသေနတ်ကြီးက ငါ့ကိုပြန်ချနေပြီဟ... "

သည်သေနတ်ရှိနေလို့ သူ့ကိုဝိုင်းပစ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ခြေဦးတည့်ရာပြေးသော် နောက်ဘက်မှာရှိနေသော မင်းရဲဗလ၏ပြာ့နောက်နောက်ဒေါဖေါင်းသံ... ။

"နင့်မေကလွှားပြေးပြီးဟ... ပြေးပြီ... လိုက်ကြစမ်း... "

နောက်ကလူဖွေက တရုန်းကြမ်းလိုက်ကြတော့၏။

"ပြေးပြီဟေ့... ပြေးပြီ... "

"ဟေ့ကောင်မပြေးနဲ့... ပစ်ကွာ... ပစ်"

ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...

သေနတ်သံတွေနောက်မှပေါ်လာသည်။ စိုးမောင်မောင်က သူ့ကိုထိမှန်မှာစိုးလို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွပြေး၏။

အနည်းငယ်အလှမ်းကွာသွားသည်။

ဤမှာပင် နောက်တွင်သစ်ပင်ကြီးများနှင့်ရောထွေးပေါက်ရောက်နေတာက ကိုင်းပင်အရိုင်းတွေဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြွေများ၊ အဆိပ်ကောင်များကိုတောင် မကြောက်နိုင်ပဲ ကိုင်းတောထဲပြေးဝင်သည်။

တစ်နေရာမှာ ဝင်ခိုပုန်းနေလိုက်၏။

စိုးမောင်မောင်ရင်မှာ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ကာ ခြေဖျား၊ လက်ဖျားတွေတောင် တုန်နေ၏။

သေနတ်ကြီးကိုသာ ပိုက်ထားသည်။ အဲသည်သေနတ်ကို ဘယ်လိုအသုံးချပစ်ခတ်ရမည်ကို စိတ်မကူးမိ... ။

"ဒီကိုင်းတောထဲမှာ ပျောက်သွားတာကွ... "

"ရှာကြစမ်းကွာ... "

ဒေါနှင့်မောနှင့် မင်းရဲဗလ၏ပြောလိုက်သံကို သူကြားလိုက်ရသည်။

မြေတွင် စိုးမောင်မောင်ဝပ်ပုန်းနေသည်။

သူ့အနားတွင် လူတွေ၏ ခြေထောက်တွေဖြတ်သန်းသွားတာတွေကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။

ကိုင်းပင်တွေမှာ ကျွန်းပေါ်တွင်ထူထူထဲထဲနှင့် မြင့်မားစွာပေါက်နေကြလို့ လူတစ်ယောက်ကိုင်းတောထဲဝင်သွားလို့ကတော့ ရှာနိုင်ဖို့ခက်လှပါဘိခြင်း... ။

ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ရှာရသလိုရှိချိမ့်မည်သာ... ။

စိုးမောင်မောင် ခေါင်းထက်တွင် ကိုင်းပင်တွေမိုးနေသည်။

လူတွေရှာဖွေနေစဉ် 'မြွေ... မြွေ'ဟု အော်သံကြားလိုက်ရ၏။

"ဟ...မြွေစိမ်းကြီးကွ...မြွေစိမ်းခေါင်းပွကြီးနည်းတာမဟုတ်ဘူး.... ထိလို့ကတော့ အကြွပဲ... "

"မနည်းဘူး လက်မောင်းလုံးလောက်ရှိတာပဲ... အရှာနဲ့မြည်းဖို့ယူလာခဲ့ဟေ့... "

"သတိထားနော်... မြွေတွေရှိတယ်... အေးသောင်လက်မြန်လို့ပဲ... အောင်ဗလ... မင်းဟိုဘက်ကိုသွားရှာ... တို့ဒီဘက်ကိုရှာမယ်... "

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အော်သံတွေ... ။

မြွေဆိုတာကြောင့် စိုးမောင်မောင်ပင် သတိထားနေရ၏။

ဒိုင်းခနဲပစ်သံ... ။

"တွေ့ပြန်ပြီ မြွေဟောက်ကြီးကွ... "

"မြွေတွေပေါလှချေလား... စောစောကလည်း မြွေတွေ့လို့ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာ... "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အေးသောင်း... သောက်ကောင်ပေါ်... ဘာမြွေလဲ...မင်း
တို့သာ ပြေးကြတာ ငါတော့ဘာမြွေမှ မတွေ့ဘူး..."
"ဆရာရယ်... ဆရာ့မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဘယ်လို
လုပ်မြင်ရမှာလဲ... မြွေတွေက ဟိုကြောင်သည်ကြားက
ထွက်လာတာတွေ..."
"မင်းကွာ... ငါပစ်လိုက်ရ မသာပေါ် နေတော့မယ်... ခုရှာ
နေတာ မင်းပထွေး စိုးမောင်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရှာနေ
တာ... မြွေရှာနေတာမဟုတ်ဘူး... ငါတီးထည့်လိုက်ရ...
ဖင်ထဲကျည်ဆန်တွေ အပြွတ်လိုက်ဝင်သွားတော့မယ်...
တိတ်... ကျန်လူတွေ စိတ်ဓာတ်ကျအောင်ပြောမနေနဲ့..."

ဒေါသသံနှင့် မြည်တွန်တောက်တီးသံက... မင်းရဲ့
ဖလအာသံဖြစ်ပြီး စိုးမောင်မောင်လက်ျာဘက်မှ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ရှာကြသည်... ။

တစ်ယောက်က ကိုင်းတောကို မီးရှို့ရန်အကြံပေး
၏။ အဲသည်အသံကြောင့် စိုးမောင်မောင်ရင်ခုန်သွားသည်။

"ဟာ... ပျားတွေဟေ့... ပျားတွေ ဘယ်ကထွက်လာမှန်း
မသိဘူး... သတိထားကြဟေ့..."

"မရှိတော့ပါဘူးကွာ... ကိုင်းတောထဲမှာ ပျားစွဲဖို့နေရာရှာ
နေတာနဲ့တူပါတယ်... ကိုင်းပင်မီးရှို့လိုက်ရင်ကောင်းမယ်"

ပေါက်ကရ အကြံပေးသော... အဲသည် [illegible]
စိုးမောင်မောင် အာဖွဲ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ကိုင်းတောထဲ မီးလောင်လျှင်မလွယ်... ။

သူ့အတွက် ပြေးပေါက်မရှိ... ။

စနေတို့နှင့် လိုက်မသွားမိသည်ကိုပဲ [illegible]
သလိုလို... ။

"ရှာကြစမ်းကွာ... ဒီကောင် ဒီထဲမှာပဲရှိမှာ... [illegible]
တွေထဲ သူပုန်းရုံက လွဲပြီးတစ်ခြားဝင်ပုန်း[illegible]
ပါဘူး..."

မကြာမီပင် စိုးမောင်မောင်ကို လူ[illegible]
တွေ့သွားသည်။ သူက အောင်ဗလ... ။

အောင်ဗလသည် စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာ[illegible]
လျှောင်းနေသော စိုးမောင်မောင်ကို ကိုင်းပင်တွေကို [illegible]
မှတွေ့သွားသည်။

စိုးမောင်မောင်က အောင်ဗလကို [illegible]
ထူး... ။

သူကပဲ အောင်ဗလကိုမျက်နှာချို[illegible]
ပြည်းဖြည်းလေးနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

အောင်ဗလမျက်နှာကြီးက တင်း[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့လက်ထဲရှိ အေကေလေးဆယ့်ခုနစ်မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ်နှင့် စိုးမောင်မောင်ကို ပစ်ဖို့ချိန်လိုက်သည်။

စိုးမောင်မောင်မျက်နှာတွင် အပြုံးတွေတဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူက ဘုရားကို အောက်မေ့ကာမျက်လုံးကလေး အကြောင်သားနှင့် အောင်ဗလကို ကြည့်နေသည်။

"အား…"

အောင်ဗလ အော်လိုက်သည်။

လက်မှသေနတ်ကို လွှတ်ချကာ ရော်ဘာဖိနပ်စီး ထားသော ခြေထောက်ကို ကြောက်လန့်တကြားငုံ့ကြည့်၏။

မြွေဟောက်တစ်ကောင်… ။

သူ့ခြေထောက်နားတွင် ပါးပျဉ်းထောင်နေရာမှ ပျဉ်းကိုချပြီး တလိမ့်လိမ့်နှင့် ကိုင်းပင်တွေ ကြားထဲဖြတ်ပြေး

"ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့…"

မင်းရဲဗလအသံ…

"ဆရာ…ဆရာလုပ်ပါဦး… ကျွန်တော့်ကို မြွေ… မြွေပေါ သွားပြီ…"

စိုးမောင်မောင်ကြောင်ကြည့်နေရာမှ သတိရ ၏။ ချက်ချင်းကမူးရှူးထိုးပြေးတော့သည်။

အနားတွင် ဟိုလူသည်လူတွေ့ရာ တွေ့သည့်သူကို တွန်းထိုးပြေး၏။

သူပြန်ပြေရာက ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီပဲ ဖြစ်သည်။

သေနတ်သံတွေ ကြားရ၏။

ထူထပ်သော ကိုင်းပင်တွေကြားထဲ ကျည်ဆန်တွေ တိုးမပေါက်…

ဒါပေမဲ့… လူအုပ်ကောင်းကောင်းနှင့် ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

ကမ်းစပ်ရောက်ခါနီး ကနစိုးပင်ကြီးတစ်ပင်နားတွင် စိုးမောင်မောင်ပစ်လဲကျသွား၏။

မောမောနှင့် သူထသည်။

ကုန်းအထမှာ လူတစ်ယောက်က မီလာသည်။ သူ့ လက်ထဲက ကာဘိုင်နှင့်ပစ်ထည့်သည်။

ချောက်ခနဲ အသံ…

ကျည်ဆန်က ကျည်ဆန်ထဲမှာရှိတော့ဟန်မတူ… ခွပ်…

လက်မြန်ခြေမြန်ရှိသူမို့ သေနတ်ဒင်က စိုးမောင် မောင်ခေါင်းပေါ်ကျလာသည်။

သူမေ့သလိုဖြစ်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သေနတ်နှင့်ထုသူက နောက်တစ်ချက် ထုမည်
အပြု...

"ဟေ့... တော်ပြီ... မလုပ်နဲ့... "

လှမ်းတားလိုက်သူက နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုနှစ်ရေ
ကန်း မင်းရဲဗလ... ။

စိုးမောင်မောင်ပြန်သတိရလာတော့ လူတစ်စု
ဝိုင်းပြီး သူ့ကိုငုံ့ကြည့်နေကြလေသည်။

သူတို့မျက်နှာတွေကို အောက်မှစိုးမောင်မော
တွေ့နေရ၏။

"ထစမ်း... "

မင်းရဲဗလက သူ့ဖိနပ်ကြီးနှင့် စိုးမောင်မော
နံဘေးကိုပိတ်ကန်သည်။

စိုးမောင်မောင်က စိတ်ဆိုးဟန်မပြ... ။ သူက
လောက်အသိဉာဏ်မရှိလို့ လုပ်တာမို့ သည်းခံရပေမပေ့

စိတ်ထဲက ကြောက်မိသော်လည်း... မျက်နှာ
ကြောက်မိဟန်မပြ။

လက်ထဲမှ အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်ကို အလေ
နေရာသို့လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ အေးချမ်းနေသော စိုးမောင်မော

ရုပ်သွင်ကို မင်းရဲဗလကြည့်ပြီး လေးစားရမလို ဒေါသဖြစ်ရမလို
ခံစားနေရသည်။

နောက်ထပ်တော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်
မှုမပြုမိ။

စိုးမောင်မောင်ကအထက်ကိုမော့ကြည့်၏။ ကနုတ်
ပင်၏ထွက်နေသော အကိုင်းတစ်ခုတွင် ပျားအုံကြီးတစ်အုံကိုတွေ့
ရပြီး ထိုပျားအုံတွင် မည်းနက်သောပျားတွေအုံဖွဲ့စွဲနေ၏။

စောစောက... ကိုင်းတောထဲတွင် အော်သံကြား
လိုက်သည်။ ယင်းပျားအုံမှ ပျားတွေပျံသန်းနေတာ ဖြစ်မည်။

အောင်ဗလ၏ အလောင်းကို လူနှစ်ယောက်တ
သယ်ပိုးလာကြသည်။

"မြွေတော့ မတွေ့ဘူး... ကိုက်လိုက်တာတော့ ချက်
ကောင်းပဲ... "

ထမ်းလာသူတွေထဲမှ တစ်ယောက်ကပြောပြီး
အလောင်းကိုမြေပေါ်သို့ ချလိုက်၏။ အော်ဗလမှာ မိညာဉ်ကင်းမဲ့
ကာ ဆန့်ဆန့်ကြီးဖြစ်နေသည်။

"ဒီကျွန်းကကျွန်းအတွင်းမှာ မြွေပေါတယ်ကွ...မြွေဆောက်
များတယ်... သိပ်သတိထားရတယ်... အောင်ဗလခမြာ
ကံဆိုးတာပဲ... ဒါပဲ... "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မင်းရဲဗလက ပြောပြီး ခဏရပ်တန့်ရာမှ စိုးမောင်မောင်ဖက်လှည့်ကြည့်၍…

"ဒါဟာ မင်းကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲ… "

"အေးဗျာ… အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး… "

စိုးမောင်မောင်က တကယ့်ကိုစိတ်မကောင်းပုံမျိုးနှင့် ပြောသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေချင်ပါ။

မင်းရဲဗလကအထင်တစ်မျိုးခံရသည်။ အောင်ဗလအတွက်နှမြောတသရသည့်အထဲ စိုးမောင်မောင်၏ အေးစက်စက်အပြောက သူ့ကိုလှောင်လိုက်သည်လို့ပဲထင်၏။

ခွပ်…

လက်သီးချက်တစ်ချက်က စိုးမောင်မောင်မေး အောက်ထဲ ဝင်သွား၏။ မျက်လုံးထဲပြာခနဲ… မေးတစ်ခုလုံးနာကျဉ်သွားသည်နှင့်အမျှ စိုးမောင်မောင်ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

"ခင်ဗျားတို့ လူလူချင်း ဒီလောက်တော့ မနှိပ်စက်သင့်ဘူး… "

"ဘာပြောတယ်ကွ… "

"ဟုတ်တယ်… လူလူချင်းပဲ… လူနဲ့တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ဘူး— လူလူချင်းအကြင်နာတရားတော့ ရှိရမှာပေါ့… "

"ငါ့လုပ်ငန်းတွေပျက်စီးခဲ့တာဟာ လူသုံးယောက်ရှိတယ်ကွ

စနေထွန်းဆိုတဲ့ ရဲအုပ်ကောင်ရယ်… မင်းမယားနဲ့မင်းပဲ— ငါဖောက်ခွဲမှုတွေ ပျက်ပြားသွားအောင် စနေထွန်းက နှောက်ယှက်ဖျက်စီးတယ်… မြို့ပေါ်က ငါနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့ လူတွေအဖမ်းခံရတယ်… ငါလည်း ခွေးပြေးပြေးနေခဲ့ရတယ်… စနေထွန်းကိုကူညီခဲ့တာ မင်းတို့လင်မယား… "

လဲနေသော စိုးမောင်မောင်၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို မင်းရဲဗလက စုကိုင်ဆုပ်ပြီး စိုးမောင်မောင်ကိုဆွဲထူလိုက်၏။

နဂိုက ဆားငံရေစိုပြီး ချွေးနှင့်လုံးနေသော အင်္ကျီရင်ဘတ်ခမှာ ဗြိခနဲပြဲထွက်သွား၏။ ဒါပေမဲ့… စိုးမောင်မောင်မျက်နှာကဆွဲခေါ်ရာကို ပါလာ၏။

အကောင်းပကတိရှိနေသေးသော မျက်လုံးတစ်ဖက်နှင့် မင်းရဲဗလက ကြည့်၏။

မျက်လုံးမှာ ဒေါသရောင်နှင့် ဝင်းနေသည်။

"မင်းတို့လင်မယားက ငါ့လုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးအောင် ရဲကိုသတင်းပေးတယ်… သစ္စာဖေါက်တယ်… "

"ဒါ ခင်ဗျားအထင်လွဲနေတာပါ… ယမင်းအတွက်တော့ ကျုပ်မပြောပါဘူး… ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ဖာသာအေးအေးဆေးဆေးနေခဲ့တာပဲ…စနေထွန်းဆိုတာလည်း အစက ကျုပ်သိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး… ရန်ကုန်အရှေ့နောက်ပိုင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အိမ်ခန်းမှာ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားသော့ခိုးပြီးသွားနေလို့ စနေထွန်းက သတင်းရလို့လိုက်တာက အစကျုပ်တို့ဆီရောက်လာတာပဲ… ကျုပ်တို့နဲ့ သူသိကျွမ်းခဲ့တာ ဘာစ်ထွာတစ်မိုက်ပဲဝေးမယ်… ”

“ဟောဒီ… ငါ့မျက်လုံးတစ်ဖက် ဆုံးရှုံးသွားတာကော…”

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး… ”

“ဟာ… ”

အာခေါင်သံနှင့် အော်ကာစိုးမောင်မောင်ပါးကို ဖြန်းခနဲရိုက်ထည့်လိုက်၍ သွားတွေအံတွေကြိတ်သည်။ သွားကြားထဲမှ ထွက်သောလေသံနှင့်…

“အဲဒီ မျက်လုံးဆုံးရှုံးတာ မင်းယောက်ဖ စနေထွန်းကြောင့်နားလည်လား… စနေထွန်းလက်ချက်… တောက်”

ပြောပြီး စိုးမောင်မောင်ကိုဆွဲခါပစ်လိုက်၏။ စိုးမောင်မောင်က မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားသည်။ ကြောက်နေတာတော့အမှန်… ။

“စနေထွန်းနဲ့ ဟိုကောင်မဘယ်မှာလဲ… ”

မေးလည်းမေးလက်သီးတစ်လုံးကလည်း မျက်နှာပေါ်ကျလာတာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အဲသည်အမေးကို သူဘယ်လိုဖြေရကောင်းမလဲ…

မသိပါဘူး… ပြောလျှင် ထပ်ညှင်းဆဲခံရမှာ သေချာ၏။ ဒေါသကြီးနေသော လူတစ်ယောက်ကို ဖြေသိမ့်ဖို့ရန်မှာ သူ့ဘက်ကို လိုက်လျောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သို့သော်… မိမိက စနေထွန်းတို့ ဘယ်မှာရှိသည်ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေထွန်းတို့အပေါ် သစ္စာဖေါက်ရာကျမည့်အပြင် စနေရော ဖြိုးငယ်ပါ မင်းရဲဗလကကောင်းကောင်းကြီးလက်စွမ်းပြခြင်းကို ခံရမည်သာ… ။

ဒါဆို တစ်ဘက်လူနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်လို့ဖြစ်ပါမည်လား… ။

မိမိအတွက်နှင့် ဘေးလူကို ဒုက္ခမရောက်စေလိုပါ။

ပြီးတော့… ဟိုက နှစ်သက်…

သည်က တစ်သက်…

နေဦး… စဉ်းစားစရာရှိသေးတာပဲ… ။ မင်းရဲဗလနှင့် မိမိတွေ့ကာစအချိန်က ဖုလထဲသေနတ်ထောင်ဖေါက်ပြီး အချက်ပေးခဲ့တာပဲ… ။

သည်သေနတ်နှင့် အချက်ပေးလိုက်တာကို ပါးနပ်သော စနေထွန်းနှင့် ဖြိုးငယ်က မကြားပဲနေမည်မဟုတ်… ။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုရှောင်တိမ်းဖို့အချိန်ရလောက်ရောပေါ့… အင်း… သည်အတိုင်းဆို သူတို့တန်ကေးလေးပေါ်မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိကြတော့မည် မထင်... ဟုတ်ပါခဲ့ယ်... ရှိကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး... ”

“ဟော့ကောင်... ဘုရားလူကြီး... ပြောလေကွာ... စနေနဲ့ ဟိုကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ... ”

“ကျုပ်... ကျုပ်မသိဘူး... ”

“အား... ဒီကောင်အတော်အမေးရခက်နေပြီ... ပစ်သတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်... ”

စိတ်မရှည်တော့သော မင်းရဲဗလက နှုတ်မှဟိန်းဟောက်သံတွေ ထွက်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့ခါးကြားမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး စိုးမောင်မောင်၏နဖူးတွင် သေနတ်ပြောင်းတေ့လာ၏။

စိုးမောင်မောင်နှုတ်မှ တစ်လုံးချင်းထွက်လာ[illegible]

“စနေထွန်းနဲ့ ဖြိုးငယ် တန်ကေးလှေပေါ်မှာ ရောက်နေ[illegible]တယ်... လှေပေါ်မှာပဲ... ”

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၃)

ဒိုင်းခနဲ... ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံနှစ်ချက်...။

တန်ကေးလှေပေါ်တွင် ရောက်နေသူနှစ်[illegible] အတွက် ထိုသေနတ်သံနှစ်ချက်တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

လှေပေါ်တွင် ဆန်အနည်းငယ်က လွဲလို့[illegible] ဆိုလို့ ဘာမှရှာမရသည့်အထဲပေါ်ထွက်လာသော သေနတ်[illegible]ချက်သည် မိမိတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း [illegible]ပေးသံဖြစ်သည်။

“လူဆိုးတွေ လာကုန်ကြပြီထင်တယ်... ကိုစနေ”

“သိပ်မလောနဲ့... ပြာရိပြာရာလည်း ဖြစ်မနေနဲ့ [illegible] အခြေအနေကိုတော့ ကိုယ်တို့ကြည့်ကြရအောင်...”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြိုးငယ်ကသောင်းကနှင်း ဖြစ်သွားမှာစိုးသည်။ ဖြိုးငယ်တော်ပါသည်။ အတွေ့အကြုံကလည်းရှိလာပြီမို့ အတွေ့အကြုံကသူ့ကိုသင်ပေးခဲ့သလို ကြောက်စိတ်နှင့် သင်ခြင်စဉ်းစားစိတ်ကို ဖလှယ်ပေးလိုက်နိုင်သည့်။

နှစ်ယောက်သား တွေ့ရှိခဲ့ရသော ရေသန့်ဗူးနှစ်ဗူးကို ကိုင်၍လှေဦးပေါ်တက်လာကြသည်။

ရေသန့်ဗူးထဲရှိရေများမှာရေသန့်မဟုတ်ပဲ သည့်အတိုင်းထည့်ထားသော ရေချိုပဲဖြစ်၏။ အားလုံးပေါင်းနှစ်ပုလင်းပဲ တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပုလင်းစီယူခဲ့ကြ၏။

လှေဦးပေါ်မှကိုက်သုံးလေးရာကွာသော ကမ်းပေါ်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

လူတစ်ယောက်ကို လူတစ်ပြုံကြီးက ပစ်ရင်းခတ်ရင်းလိုက်လံသည်ကို တွေ့နေကြရသည်။

သေနတ်သံတွေကသူတို့ဆီ ဝှဲရိုက်ခတ်လာ၏။

"ဟာ… သွားပါပြီကွာ… ကိုစိုးကို ဟိုကောင်တွေတွေ့ သွားကြပြီ… "

"ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ… ကိုစိုးတော့ သနားစရာပဲ…"

"လိုက်ကယ်ရတော့မှာပေ့ါ ဟော… ဟော… ကိုစိုးတော ထဲဝင်ပြေးပြီ… ပြေးပြီ… "

မြင်သမျှကို စနေထွန်းအောင်ပြောမိ၏။

ကိုစိုးအတွက်ကိုစိုးရိမ်သည်။ အဲသည်လူက ဘုရားတရားသမားမို့ ခပ်ပျော့ပျော့လူစားဖြစ်သည်။ လက်ထဲက သေနတ်ကြီးရှိလျက်နဲ့တောင် ခံမပစ်ပဲ ထွက်ပြေးနေတာပဲကြည့်—"

"ရန်သူဆိုတာ ကျည်ဆန်နဲ့ လာရင် မေတ္တာသုတ်ရွတ်လို့ မရဘူး ဖြိုးငယ်ရေ… ကျည်ဆန်နဲ့ပဲ ပြန်ရတယ်… တဲ… ရှိတဲ့ ရေဗူးထဲက တစ်ဗူးကို နှစ်ဦးအဝသောက်… ကျန်တစ်ဗူးကို ကိုစိုးနဲ့ တို့အတွက်ပဲ… "

"ကိုစိုးအတွက်… "

"ကိုစိုး ရေတော့သောက်ရမှာပေ့ါ… ကိုယ့်စကား ကို ဖြိုးငယ်နားလည်တယ်နော်… "

စနေထွန်းက သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည်။ ကိုစိုးအတွက် သောက်ရေချန်ထားကတည်းက ကိုစိုးကို သူတို့ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

"ကဲ… သောက်ပြီးပြီဆိုရင် ရေထဲဆင်းမယ်… တစ်ပုလင်း ကျန်တာကို ဖြိုးငယ်ယူနိုင်သလား… "

"ယူလာနိုင်တယ်… "

"စိတ်ချလိုက်မယ်နော်… "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဝေဇီဝလင်းရေကူးသင်တန်းတက်လာတာ… အိုကေ… "

"အိုကေ… ရယ်ဒီ… ဝမ်း… တူး… သရီး… ဂတ်ဆက်… ဂိုး… "

ဝုန်းခနဲ…

ဝုန်းခနဲ…

ရေထဲကို ခုန်ချလိုက်သံတွေ… ။

သတိကို ယှဉ်ပြီးတော့ သောင်ပြင်ရှိရာသို့ လှိုင်းတွေကို ဖြတ်ကူးသည်။ တဝေါဝေါရိုက်ခတ်နေသော လှိုင်းတွေက ပင်သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဲသောင်စပ်ဆီသို့ ပင့်ချီပို့ပေး၏။

ကမ်းစပ်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရေစိုနေသော ကြွက်နှစ်ကောင်လို ဖြစ်နေသည်။

လူတွေကို မတွေ့ရတော့ပါ… ။

သေနတ်သံတွေပဲ ကြိုးကြားကြိုးကြား ကြားနေရ၏။

"မင်းရဲဗလတို့ ကိုစိုးနောက်ကိုပြေးလိုက်ပြီး ပစ်ခတ်နေကြပုံပဲ… "

"ဘုရား… ဘုရား… ကိုစိုးမောင်မောင် လွတ်ပါစေ… "

ရင်ကလေးဖိုဖိုနှင့် ရွှေရင်ကိုဖိပြီး ဖြိုးငယ်ကဆိုသည်။ စနေက သက်ပြင်းချ၍…

"ကိုယ်တော့ မစိုးရိမ်ဘူး… ကိုစိုးက ဘုရားသမားဆိုတော့ ဒီလိုလူမျိုးဟာကံကောင်းတယ်လေ… သေဘေးနဲ့ ကြုံရတာတောင်လွဲသေးတယ်… သူက မကောင်းတာဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး… ကံတရားက သူကိုကယ်တင်သွားပါလိမ့်မယ်… "

"ဒါလောက် လူအုပ်… ဒါလောက်ကျည်ဆန်တွေကြားမှာ ကိုစနေထွန်းရယ်… "

"ဖြိုးငယ်ပြောခဲ့တာမေ့သွားပြီလား… ဘုရားဖက်ရင် အသက်ရှည်တယ်ဆိုတာလေ… မပူပါနဲ့ ကိုယ်တို့အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်မှာပါ… "

"ဘယ်လိုကယ်မှာလဲ… "

"ဒါကတော့ အခြေအနေမီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ… တစ်ခုတော့ရှိတယ်… မင်းရဲဗလကို ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်တော့… အလွတ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး… သူ့ဘော်ဒါတွေရှိတဲ့ သောင်းကျန်းသူနယ်မြေစခန်းကို ဝိညာဉ်ပဲ ပြန်နိုင်လိုက်ရတော့မယ်… ကဲ… ဖြိုးငယ်… ဖြိုးငယ်ကြောက်ရင် ဒီမှာနေခဲ့… အန္တရာယ်ကတော့ရှိတယ်… "

www.burmeseclassic.com

"အို… သေအတူရှင်မကွာပါ… ကိုစနေရယ်… "

ဆံပင်တွေ ခေါင်းမှာရေစိုစိုနှင့်ကပ်ပြီး ကြွက်စုတ်မျက်နှာလေးဖြစ်နေသော ဖြိုးငယ်ကို စနေထွန်းကကြည့်သည်။

ဖြိုးငယ်ကလည်း စနေထွန်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

နေ့ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အတူသွား အတူလာနေခဲ့ကြတာမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်နီးကပ်မှုနှင့် သံယောဇဉ်နှောင်နေမိကြ၏။

ယခုလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည့်အကြည့်က မေတ္တာအငွေ့အသက်တွေ ပါနေသည်။

မျက်လုံးတွေမှာ နှလုံးသား၏ကမ်းဆင့်မှုတွေ အပြည့်ဖြစ်သည်ကို တစ်ဦးကိုတစ်ဦးသိနားလည်မှုနှင့် သဘောပေါက်မိကြ၏။

စနေ၏မျက်နှာချောချောကလေးကို ဖြိုးငယ်ကြည့်ရင်းပင် နှုတ်ခမ်းကလေးနှစ်လွှာမှာ တစ်ခုခုပြောချင်ဟန်နှင့် တရွရွဖြစ်နေသည်။

အသံကတော့ ထွက်မလာ… ။

မြတ်နိုးမှု… ကြင်နာမှုနှင့် စနေကကြည့်၍ တိုးတိုးသံနှင့် …

"ကိုယ်လေ… ဖြိုးငယ်ကိုအန္တရာယ်ဖြစ်မှာ သိပ်စိုးတာ— အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ… သိလား"

ဖြိုးငယ်က သူ့ကိုလေးလေးကလေး ခေါင်းခါပြသည်။

"ကိုယ်ဖြိုးငယ်ကိုချစ်လို့… သိလား… ဖြိုးငယ်မှာရည်းစားတွေရှိသလား… "

"ရှိတယ်… အများကြီး… ဒါပေမဲ့… အပျော်ထားတာပါ— ဖြိုးငယ်သူတို့ကို ချစ်မှမချစ်ပဲ… "

"ကိုယ့်ကိုကော… ဟင်"

"ကိုစနေရော… ရည်းစားရှိလား"

"အရင်တုန်းကတော့ ထားခဲ့ဖူးတယ်… ဒါပေမဲ့ သူတို့က အချစ်ရဲ့ပုံစံကို သဘောမပေါက်ကြဘူး… ကိုယ့်ကိုအပျော်အပျက်သဘောမျိုးထားတာကိုယ်ခံခဲ့ရတယ်… ဖြိုးငယ် ကိုယ့်ကိုချစ်သလား… "

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အဖြေကိုပဲ ကြားချင်ပါသည်။

သို့လင့်ကစား ဖြိုးငယ်သည် တောင်ဖက်ကိုကြည့်၍…

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"သွားကြရအောင်… ကိုစနေ"

"ဖြိုးငယ် မနေခဲ့ဘူးလား… "

"သေအတူရှင်မကွာပါဆိုနေ… "

ပြောပြီးတော့ ရှေ့ကို ဖြိုးငယ်ကလျှောက်သွားသည်။ ဖြိုးငယ်ကို ချစ်နေမိတာတွေ စနေကစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ဟိုလူ စိုးမောင်မောင်ကိုကယ်တင်ဖို့ရန်ကိုပဲ စဉ်းစားရတော့၏။

သူတို့တွင် လက်နက်မရှိ…

ရှိသော အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်သေနတ်ကလည်း စိုးမောင်မောင်လက်မှာ ကျန်ခဲ့၏။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် စိုးမောင်လက်ထဲသေနတ်ပေးခဲ့တာ မျောက်လက်ထဲ ပတ္တမြားထည့်ပေးခဲ့တာနှင့်မခြားပါ… "

သည်သေနတ်ကို စိုးမောင်မောင်ဘယ်လိုမှအသုံးပြုမည်မဟုတ်ပါ… ။

သေနတ်ကို နှမြောလိုက်တာ… ။

လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိလျှင် မင်းရဲဗလတို့ကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနှင့် သွားသည်။

သေနတ်ပစ်သံတွေ ပျောက်သွားသည်။

သေနတ်ပစ်သံကြားရာကို သူတို့မှန်းလိုက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ယခုလိုသေနတ်သံတွေ မကြားရတော့ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဆီကို လိုက်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားကြရသည်။

"ဒုက္ခပါပဲ… ကိုစနေတွန်းရေ… သူတော်ကောင်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားလည်းမသိဘူး… "

"သေနတ်သံတိတ်သွားပုံထောက်ရင် ဟိုလူလွတ်မြောက်ပြီထင်တယ်… "

"လွတ်သွားပါစေရှင်… ဒီလူကြီးကအေးတယ်… သဘောလည်းကောင်းတယ်… မုဆိုးဖိုပေမဲ့ သစ္စာလည်းရှိတယ်"

သူမကို စနေက ချူတိုးနေရာမှ…

"ဖြိုးငယ်က မုဆိုးဖိုတွေအကြောင်းသိတယ် ထင်တယ်… "

"မုဆိုးဖိုကလက်ရင် ထန်းလက်တောင်မခံနိုင်ဘူးတဲ့… ဒီလူကြီးကအေးတယ်… "

"မုဆိုးဖိုတွေက ဆိုးသလား… "

"လက်ဆော့ ခြေဆော့တော့လုပ်တတ်ကြလွန်းလို့… "

ပြောပြီး ဖြိုးငယ်ကရယ်ပါတော့၏။ မျက်နှာတလေးက ရှက်စိတ်ကလေးကြောင့် ပန်းနုရောင်သန်းသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"နေဦး... သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားပြီဆိုရင် တစ်နည်းတော့လည်း မကောင်းဘူး... မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ထိသွားပြီလား မသိဘူး... "

"သေနတ်သံတွေ ဘယ်ဘက်ကလာတယ် ထင်သလဲ..."

"ညာဘက်ကထင်တာပဲ... "

"လာအဲဒီဘက်ကို သွားကြည့်ရအောင်"

သူတို့နှစ်ယောက် သွားကြသည်... ။

ထိုင်းခနဲ ဖေါက်သံ...

"ဟာ... ဒါဘယ်ဘက်ကပဲ"

"သွား... သွား ကိုစနေ ဘယ်ဘက်ကိုသွား... "

ဘယ်ဘက်ကိုလိုက်ကြသည်။ ဆူးတွေချုံတွေ ထဲတိုးဖြတ်ရတာကြောင့် အသားတွေ ပွန်းပဲ့မိကုန်တာတောင် [illegible] မစိုက်မိ။

သည်ကြားထဲရေစိုသော အင်္ကျီအတွေ့အထိ[illegible] ကြောင့် ဆူးခြစ်မိသော အရေပြားတွေစပ်လိုက်နာလိုက်တာ...

ဒါကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ... ။

ကိုင်းပင်တွေနားရောက်လာသည်။ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် စကားအော်ဟစ်သံတွေ ကြားရသည်။

ဖြိုးငယ်သည် တုန်လှုပ်သောစိတ်နှင့် [illegible] ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူမ၏လက်ချောင်းကလေးတွေမှာ [illegible] နှင့်နူးညံ့ညံ့ရှိလှသည်။ ဖေါ့ဖွပ်အထိအတွေ့ကို စနေထွန်း[illegible] ခံစားနိုင်ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တုန်လှုပ်နေ[illegible]

"သူတို့ ကိုစိုးကို ဖမ်းသွားကြပြီ... ဖြိုးငယ်— "

"ဘာလုပ်ကြမလဲ... "

"တောက်... သေနတ်တစ်လက်လောက်ရှိရင် [illegible] မှာပဲ... ဒီအတိုင်း ဘလိုင်းကြီးဝင်ကယ်လို့[illegible]"

"အခြေအနေသွားချောင်းရအောင်... "

"လာ... "

ဖြိုးငယ်လက်ကလေးကို စနေထွန်း[illegible] တောစပ်နားမှ ဖြတ်ပြေးကြသည်။ ကိုင်းစပ်နားတွင် ကြီး[illegible] သစ်ပင်များပေါက်နေသည်။ အင်ကြင်း၊ ကနစို၊ [illegible] အပင်ကြီးတွေ... ။

ယင်းတိုက်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ [illegible] ကြောင့်ထင်သည်။အမြစ်မှ ကျွတ်ကာ လဲကျနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယင်းတိုက်ပင်ကြီးနား ရောက်ကာနီး၌ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားတော့၏။

လဲလျောင်းနေသော သေနတ်တစ်လက်... ။

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်အမျိုးအစား... ။

တကယ်တော့ထိုသေနတ်မှာ စိုးမောင်မောင်လွှင့် ပစ်လိုက်သော သေနတ်ပင်ဖြစ်သည်။

စနေထွန်းက ဝမ်းသာအားရကောက်ယူလိုက် သည်။

"ကံကောင်းပြီ ... ဖြိုးငယ်ရေ... သေနတ်ရပြီ... နတ်သိ ကြားတွေပေးလိုက်ပြီနဲ့တူတယ်... "

"မင်းရဲဗလတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကျကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်မယ် ကိုစနေ... သေနတ်ကို သေသေချာချာလည်း စစ်စမ်းပါဦး... ကျိုးပဲ့နေတာကြီးဖြစ်နေဦးမယ်... "

စစ်ဆေးကြည့်တော့ သေနတ်ကအကောင်းပဲ...။

မဂ္ဂဇင်းကျည်ကတ်ကို ဖြုတ်ကြည့်၏။ ကျည်ဆံ လေးငါးဆန့်ပဲ အထဲမှာရှိတော့၏။

အား... စိတ်ပျက်စရာပဲ... ။

ဒါပေမဲ့... မရှိတာနဲ့ဆိုလျှင် တော်သေးတာပေါ့ လေ... ။

သေနတ်ကိုကိုင်ပြီး ရှေ့အသွားမှာ ဒေါ်သတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံတွေ ကြားနေရသည်။

မင်းရဲဗလအသံပင် ဖြစ်ကြောင်းသံသယဖြစ်စရာမရှိ။

နောက်ဆုံးကြားလိုက်သော အသံတစ်စိမ်တို့ ဘယ် မှာရှိကြောင်းစစ်မေးနေသံဖြစ်သည်။

ယင်းတိုက်ပင်ကြီးလဲနေရာတို့ သူတို့လေးဘက် ထောက်တွားသွားကာ တိုးကပ်သွားကြသည်။

ယင်းတိုက်ပင်ကြီးနှင့် ခြေလှမ်း [illegible]လှမ်း အလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်မှာ ကနစိုးပင်တွေနှင့် [illegible] ရှိ နေသည်။

တစ်နေရာတွင် စိုးမောင်မောင်မှာ [illegible]နေ ပြီး မင်းရဲဗလက စိုးမောင်မောင်နဖူးကို သေနတ်[illegible]

"ဘာလုပ်ကြမလဲ... "

ဖြိုးငယ်က တီးတိုးမေးသည်။

"ချရမှာပေါ့... ကိုစိုးမောင်မောင်ကို [illegible] အခုအမှုမှာ သူသက်သေရှိနေတာပဲ... "

"ဒီလူကြီး သက်သေလိုက်ပါ့မလား... "

"ဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ သူသ[illegible] ပဲ... "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုစနေရဲ့သေနတ်က တစ်ယောက်တစ်တောင့်ဖြစ်နိုင်မလား... "

တစ်ဖက်အမေးကို ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အာမမခံရပါ။

သင်တန်းတက်စဉ်ကာလတုန်းက လက်နက်ငယ်သင်တန်း တက်ခဲ့ရစဉ် MARK MAN ခေါ် လက်ဖြောင့်တပ်သားအဖြစ် ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည်။

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်ကိုတော့ မပစ်ခဲ့ဖူးပါ။

"ကြိုးစားမယ်လေ... သေရဲတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း... "

အရေးထဲ ကိုယ်တော်ချောက ရိနေပြန်သည်။ ဖြိုးငယ်က အလိုက်သင့်ပင် အင်းလိုက်၍ အရေးနိမ့်သော် ဘယ်နေရာပြေးရပါ့မလဲဟူသော စဉ်းစားချက်နှင့် နေရာတွေကို မျက်လုံးကစားကာ ရှာ၏။

စနေက မင်းရဲဗလကို ချိန်လိုက်၏။

သူ့လက်ညှိုးတွေ ကွေးညွှစ်လုဆဲဆဲ သူတို့အနောက်ရှိ ကနစိုးဝင်ကြီးအထက်ကို မျက်လုံးရောက်သွား၏။

သူတို့ခေါင်းထက်ဆယ့်ငါးပေ ပေနှစ်ဆယ်အကွာတွင်သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း၌ မည်းမည်းအုံကြီးတစ်ခုရှိနေကာ သစ်ကိုင်းမှာ တွဲလောင်းကြီးကျနေသည်။

ပျားအုံကြီးတစ်အုံပင်ဖြစ်၏။

သူက ပျားစွဲသော သစ်ကိုင်းကိုချိန်ပြီးလျှင် ခေါင်းကိုညှစ်ချလိုက်တော့၏။

ဒိုင်း....

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်မှာ ပေါ့ပါးသောသေနတ်ဖြစ်သလိုကျည်ပေါက်ကွဲရာ၌ ခပ်အုပ်အုပ်အသံနှင့်ပဲ မြည်သည်။

ယမ်းအားတွန်းကန်မှုကတော့ အမေရိကန်လက်နက်ပီပီအင်မတန်ကောင်းပါသည်။

စနေထွန်းလက်ကလည်း အင်မတန်ကောင်းပါသည်။

ပျားစွဲနေသော သစ်ကိုင်းကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားသည်။

"ဟယ်... ကောင်းလိုက်တဲ့ လက်တော်... "

ဖြိုးငယ်၏ အားပါးတရ ချီးကျူးလိုက်သံ... ။

"ဝပ်... "

ပစ်ပြီးသည်နှင့် စနေထွန်းက ဖြိုးငယ်ကိုသတိပေးလိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဝပ်ချလိုက်သည်။

ဒိုင်း... ဒိုင်း

ဒိုင်း... ဒိုင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တံခွဲပြန်မှုက ချက်ချင်းဝင်လာသည်။ မင်းရဲဗလနှင့် သူ့လူတွေက စနေထွန်းတို့ဖက်ကို လှမ်းပစ်၏။

စနေက ဖြိုးငယ်မထနိုင်ရန် ဖက်ပိုးကလေးကို နှိမ်ကိုင်ထားရင်း ယင်းတိုက်ပင်စည်ကြီးနားတွင် ဝပ်နေသည်။

ယင်းတိုက်သားဆိုတာ မာလွန်းပြီး ကျည်မတိုးနိုင်သောအသားဖြစ်သည်။

မင်းရဲဗလတို့၏ ပစ်သမျှသော ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးတွေက ယင်းတိုက်ပင်ကြီး၏ပင်စည်ကို ဝင်တိုးကြသည်။

"ပစ်လေ... ပစ်ပါတော့လား... "

"ဟာ...ဒါလောက်ကျည်ဆန်တွေ လာနေတာ ထပစ်ရင်ကျသွားမှာပေါ့... နေ... နေအဖြေပေါ်လိမ့်မယ်... "

သူစကားမှန်သည်။

သေနတ်သံတွေ ပစ်အားလျော့သလို

"အား... အမေရေ နာတယ်ဗျ... "

"အား... ကိုက်တယ်ဗျ... အား... အား"

"အားလား... အမယ်လေးနာလိုက်တာ... ပျားတွေ... ပျားတွေ... "

သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားသည်။ မင်းရဲဗလတို့ သောနေရာတွင် လူတွေကသောင်းကနင်းဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အဲသည်မှာ မည်းနက်သောပျားတွေက အကောင်းလမောင်းထနေသည်။ ပျားကောင်တွေ တဝီဝီဝဲပျံသဲ ခြင်ကောင်စရာကောင်းသလို သူတို့၏အဆိပ်ဆူးတွေကလည်း တောင့်တင်းကြောက်စရာကောင်းသည်။

ငနာတွေမှာ သေနတ်ကိုတောင် မပစ်နိုင်တော့ဘဲ ဝင်ကိုက်သောပျားတွေကို သဲသဲမဲမဲ ခါချနေရသည်။

ပျားတုတ်ခံရတယ်ဆိုတာ သေနတ်ထိမှန်သည့် ဒဏ်ရာထက် စူးခနဲ ပူခနဲဖြစ်ကာ အင်မတန်နာပါသည်။ ထို့ပြင် အဆိပ်တက်ကာ ခံရသည့်ဝေဒနာကလည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းကြီးဖြစ်ကာ မီးလောင်နေသလို ဖြစ်၏။

သစ်ကိုင်းပြတ်ပြီး ပျားအုံကြီးမြေနှင့် ထိသွားသောအခါ တည်းက ပုရွက်ဆိတ်တွေလို နဂိုကရန်သူကို ရန်လိုနေသောပျားကောင်တွေက တွေ့ရာမြင်ရာကို ဝင်ကိုက်တော့၏။

အဲသည် အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူသေပြီဟု တွက်ထားသော စိုးမောင်မောင်ကို ပျားတွေက ဝင်မတုတ်ဘဲ မင်းရဲဗလနှင့်သူ့လူတွေကိုသာ နှိပ်တော့၏။

ငနဲတွေသေနတ်ကို ပစ်ဖို့နေနေသာသာ သူတို့ကိုယ်ကိုပျားတွေက တုတ်တော့ ကခုန်သလိုဖြစ်နေကြ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုစိုး... ကိုစိုး... ဒီကိုလာ... ဒီကိုလာ"

သေနတ်သံတွေ တိတ်အသွား စနေက ခေါင်းပြူ ထွက်ကာ အသံကုန်အော်သည်။

သာမန်အချိန်မှာသာ ဆိုလျှင် စနေ၏ကိုယ် စနေ၏အသံကိုမြင်ရကြားရတာနှင့် မသမာသူတစ်စုက ကျည်ဆန်သက်ဆောင်တွေပေးကြမှာ ကောန်... ။

အမှန်... ။

အဲ... ခုတော့ သူတို့ပြဿနာ သူတို့ပျားတွေနှင့် ဖြေရှင်းနေရတာမို့ စနေကို ဂရုမစိုက်မိ... ။

တုတ်လိုက် ကိုက်လိုက်သော ပျားကောင်အဆိပ်စူးဒဏ်ကို အလူးအလဲခံကြရသည်ကြောင့် အခြေအနေဆိုးနေသည်။

စိုးမောင်မောင်မှာ စနေထွန်းရှိရာသို့ပြေးလာ၏။

ပျားတွေက စိုးမောင်မောင်နောက်လိုက်ပြီး ဝဲပျံတာကလွဲလို့ မဟုတ်မကိုက်သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်း၏။

"ဖြိုးငယ်ရေ... ပြေးကြစို့... ကမ်းပြိုရာကျောင်းတော်အောင် မခံနိုင်ဘူး... ပျားတုတ်မခံရအောင် လစ်ပေတော့ဟေ့—"

ပြောလည်းပြော ထလည်းလစ်တာက စနေ— ။

ဖြိုးငယ်လည်း ပြေးတော့သည်။

စိုးမောင်မောင်က သူတို့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏။

မင်းရဲဗလလူတွေမှာ ပျားတို့၏တုတ်ခဲသော ဒဏ်ကိုမခံနိုင်တာမို့ သေနတ်တွေကိုချပြီး တကွဲတပြားပြေးကြတော့၏။

သူတို့ပြေးရာကို ပျားတွေက လိုက်ဆော်ကြသည်။

မင်းရဲဗလသည်... ပျားနှစ်ကောင်သုံးကောင်၏ တုတ်ကိုက်ခြင်းကို မျက်နှာပြင်တွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံလိုက်ရသည်။

နှုတ်မှအမယ်လေးတကာ မျက်နှာကိုပိတ်၍ ပြေးရာ စိုးမောင်မောင်ပြေးရာနောက်သို့ လိုက်ပြေးသည်။

သည်အထဲလိုက်လံဝဲပျံနေသော ပျားတစ်ကောင် နှစ်ကောင်တုတ်ခြင်းကိုလည်း ခံရသည်။

"ဟင်..."

ပျားတွေရှင်းသော နေရာရောက်တော့မှ သူပိတ်ထားသောမျက်လုံးအပိတ်ကိုပြင်ရင်း ဟင်လိုက်၏။

သူ့ဘေးတွင် စနေ၊ စိုးမောင်မောင်နှင့် ဖြိုးငယ်တို့ ရောက်ရှိဝန်းရံထား၏။ စနေ့လက်တွင် ကိုင်ထားသော အမ်(၆) အလိုအော်မက်သေနတ်ပြောင်းက သူ့ကိုချိန်လျက်သား— ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပျားများဒဏ်ကြောင့် မင်းရဲဗလသေနတ်က ခြေ
လှမ်းရင်း နာကျဉ်သော ဝေဒနာကိုခံစားရင်း လွှတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့၏။

"အပြေးတောင်းလို့ ခင်ဗျားကိုကျုပ်ကျည်ဆန်နဲ့ ဆုချီးမြှင့်ရမယ်... "

စနေက ပြောလိုက်ကာ သေနတ်ကိုရမ်းပြ၏။

မင်းရဲဗလနှုတ်မှ မပြောနိုင်ပဲ 'အားလား နာလိုက်တာ... အီး... နာလိုက်တာ'နှင့်ညည်းညူနေသည်။

"ကိုစနေထွန်း... ဒီလူကြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး... ဧ
ထဲက ကုန်းပေါ်ရောက်တဲ့ ငါးလိုပါးဟက်ကလေးဟ
ဟပြီနဲ့ အသက်ရှူတာက လွဲပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့
လိုပါပဲ... "

"မယုံနဲ့... ဒီလူဉာဏ်များတယ်... အခုလည်း ပရိယာယ်
ဆင်နေတာပဲ... ခင်ဗျားကသနားလို့ သူ့ဒဏ်ရာတွေ
သွားကြည့်လိုက်ရင် သူကခင်ဗျားကို အကာအကွယ်
ပြီးတစ်ခုခုလုပ်သွားလိမ့်မယ်... "

စနေက ပြောနေပေမဲ့ ပစ္စက္ခမှာတကယ်ခံစား
နေရတာက မင်းရဲဗလပါ... ။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲ
ယောင်လာသလိုတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ
လာသည်။

ပျားအဆိပ်က ပြင်းလွန်းသည်... ။

"နာတယ်ဗျာ... အား... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဘာဖြစ်မှန်း
မသိဘူး... ကျုပ်ကိုခင်ဗျားတို့ မကူညီနိုင်ကြတော့ဘူး
လား... "

သူ့အသံကုန်ဟစ်အော်မြည်လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ဖြိုးငယ်က သနားသွားပြီး...

"ကိုစနေထွန်းရယ်... သနားပါတယ်... တစ်ခုခုလုပ်ပေး
လိုက်ပါ... "

"ဒီလူကို ကိုယ်မယုံဘူး ဖြိုးငယ်... "

"မဟုတ်ဘူး... သူတော်တော်ခံစားနေရတာပဲ... တစ်
ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကိုကြည့်တော့... "

"ဒါ သူ့အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်ပြနေတာပဲ... မယုံ
လိုက်နဲ့... "

"မဟုတ်ဘူး ကိုစနေထွန်း... သူသေတော့မယ်... မျက်နှာ
တစ်ခုလုံးဖူးဖူးယောင်နေတာပဲ ကြောက်စရာကြီးဖြစ်နေ
ပြီ... "

စိုးမောင်မောင်ပြောတာ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။
မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းရှိရသည့်အထဲ မျက်လုံးအုပ်အနက်စနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မျက်နှာကြီးယောင်ကိုင်းလာသည်ကိုက ကြောက်စရာဖြစ်နေသည်။

"ကျုပ်ကိုကယ်ကြပါဗျာ... ကျုပ်ကိုကယ်ကြပါ... ကျုပ်ဒီဒဏ်ရာနဲ့သေတော့မယ်ထင်တယ် အား...အမယ်လေး"

ညည်းညူခြင်းများ မျက်နှာကြီးကိုလက်နှင့်အုပ်၍ ဒူးစုံထောက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တောင်းပန်သံနှင့်...

"ကိုစနေထွန်း... မင်း ငါ့ကိုပစ်သတ်လိုက်ပါ... ငါ မင်းကို ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး... ငါဝေဒနာမခံစားနိုင်တော့ဘူး... အီး... "

ငိုသံပါလာသည်။

"ကိုရယ်... သနားပါတယ်... သူ့ဝေဒနာသက်သာအောင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးလိုက်မယ်နော်... "

"မလိုနဲ့... သူညာဏ်ရောင်စုံထုတ်နေတာ... "

ညာဏ်နီညာဏ်နက်ထက် များပြားသောကြောင့် ညာဏ်ရောင်စုံလို့ပဲ ပြောလိုက်၏။

"ကိုစနေထွန်းရယ်... ခင်ဗျားဟာ လူလူချင်းမသနားတတ်ဘူး... "

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က ရန်သူဆိုရင် မသနားဘူး... ရှင်ခု က ကျုပ်တွင်မဟုတ်ဘူး... နိုင်ငံရဲ့ရန်သူ... သူဖောက်ဖျက်

မှုကြောင့် လူတွေဘယ်လောက်ထိခိုက်ခဲ့ရသလဲ... အခု လည်းထပ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ... နိုင်ငံရေးရည်ရွယ်ချက် မရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဆူပူချင်တဲ့ကောင်တွေ... ဒီရန်သူကို ကျုပ် ကသနားရမှာလား... "

"ခင်ဗျားအကြင်နာမဲ့တယ်ဗျာ... "

"ရန်သူဟာ အရှုံးပေးတဲ့ရန်သူ... အရှုံးမပေးတဲ့ရန်သူနှစ် မျိုးရှိတယ်ဗျာ... အရှုံးပေးတဲ့ရန်သူကို ရေလိုလလိုကျင့် နိုင်ပေမဲ့ အရှုံးမပေးတဲ့ရန်သူဟာ ရန်သူပဲ... ဒီတော့ သူတို့ ကိုနေလိုမီးလိုကျင့်ရမယ်... ဒါ ကျုပ်ခံယူချက်... "

"အခု... အရှုံးပေးနေပြီပဲ... "

"ဟုတ်ပါတယ်... သနားဖို့ကောင်းပါတယ်... "

သည်စကားကို ကရုဏာသက်မိစွာပြောသည်။ မိန်းမတွေမှာသနားတာကပဲ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

သနားလျှင်လည်း ချစ်လိုက်တာပဲ... ။ သနားလျှင် လည်းကူညီလိုက်ကြတာပဲ... ။ သနားလျှင်လည်း အနစ်နာခံလိုက် ကြတာပဲ... ။

ဤသနားခြင်းကို ကမ္ဘာဦးစကတည်းက သူတို့ထု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာခဲ့တာမို့ ပါးနပ်သောယောကျ်ားတစ်ချို့က ဤသနားခြင်းကိုပဲ အခြေခံတတ်ကြ၏။

ယခုလည်း ဖြိုးငယ်က သနားနေပြန်ချေသည်။

စနေကထပ်ပြီး စကားမစသေးခင် ဖြိုးငယ်က ကုန်းတည့် ကြည့်ကာ...

"ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... "

"ဗျားကိုက်တာက သိပ်နာတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ လိမ်းဆေးကလေးများမရှိဘူးလား... အား... ကျွတ်... ကျွတ်... နာလိုက်တာ... ကျုပ်တော့ဝင်္ဂလည်ပြီထင်ပါတယ်ဗျာ... "

"ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာ ဘာဆေးမှရှိတာမှ မဟုတ်တာ... "

"ကျုပ်... ကျုပ် ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ သေရတော့မယ်ထင်တယ်... "

"ရေအလုပ်ကိုလုပ်နေတဲ့ ရေသွားမယ့် ရေကန်ထရိုက်တာကြီးက ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိတော့ ကိုယ်သိတယ်ပေါ့လေ... ဒီမှာ ကျုပ်တို့အားလုံး ဘာဆေးမှမရှိဘူး... ခင်ဗျားဒဏ်ရာသက်သာစေချင်ရင် ဒဏ်ရာပျောက်အောင် ကုပေး... ဟောဒီက သေနတ်ကျည်ဆန်တွေပဲရှိတယ်... "

စနေက ကြုံးဝါးလိုက်သံ... ။

"ကိုစနေကလည်း တော်ပါတော့ဗျာ... ရန်သူတောင် အနှိုး ပေးနေပြီပဲ... "

"ရှင်ဟာလေ... ကျွန်မအစက အကြင်နာနဲ့လူလို့ထင်မိတယ်... နောက်ဆုံးတော့ ရှင်ဟာ ရက်စက်တဲ့လူပဲ... "

စနေဖက်ကိုလှည့်ပြီး ဖြိုးငယ်က စိုးမောင်မောင်စကားနှင့် အတူရန်တွေ့သံလေးပေးသည်။

အခြေအနေက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၄)

ဖြိုးငယ်ကလှည့်ပြောရာတွင် မင်းရဲဗလကို ကျော နိုင်းပြီး ဖြစ်သွား၏။

မင်းရဲဗလက ဖြတ်ခနဲထလိုက်၏။

သူ့လက်ထဲတွင် ဘောင်းဘီခြေထောက်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်ထည့်ထားသော ဓါးငယ်ကလေးတစ်ခုရောက်ရှိနေသည်။

လက်တစ်ဖက်က ဖြိုးငယ်ရဲ့ လည်မျိုကလေးကို နောက်မှရစ်ပတ်ချုပ်နှောင်လိုက်၏။

ကျန်လက်တစ်ဖက်ရှိဓါးက ဖြိုးငယ်၏လည်တိုင်က လေးကို တေ့ထောက်ထားလိုက်သည်။

"အမေ့... "

ဖြိုးငယ်လန့်ပြီး မဝီမသဲသံလေးထွက်သွားသည်။

"ဟော့ကောင်... မင်းလက်ထဲက သေနတ်ကိုချ... "

ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံနှင့် မင်းရဲဗလကပြော လိုက်သည်။ မျက်နှာကြီးမှာ အဖုအပိန့်တွေနှင့် ယောင်ကိုင်းလို့ ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။

"ဖြိုးငယ်... တွေ့ပြီလား... ကိုစိုးရော... ကြုံပြီမဟုတ်လား ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တော့်စကားကိုနားမထောင်ကြဘူးလေဗျာ ခုတော့... ရန်သူက အရှုံးမပေးပဲ ကျုပ်တို့ကိုအနိုင်ယူနေ ပြီ... "

စနေထွန်းက မင်းရဲဗလကို အရေးမစိုက်ပဲ ဖြိုးငယ် နှင့်စိုးမောင်မောင်ကိုသာ အာရုံထားပြောလိုက်တော့ မင်းရဲဗလ ဒေါသထွက်သွားလျက်...

"ဟေ့ စနေထွန်း... မအေပေး... မင်းကိုပြောနေတယ်... လက်နက်ချလိုက်လို့ ဆိုတာမကြားဘူးလား... "

မြန်မာရုပ်ရှင်ကားအချို့ထဲမှာတောင် ဒီအဆဲလေး တွေကရှိနေတော့ ပိုပြီးကြမ်းတမ်းအောင် ကြမ်းတမ်းမှုသရုပ်ပေါ် အောင် မင်းရဲဗလက အဆဲအဆိုလေးထည့်လိုက်သည်။ လူ့ဇော သဘာဝစရိုက်ဆိုလျှင် ဒါလောက်ကလေးတော့ပါမှပြောမှာ ပဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေက ပခုံးကို မသိမသာတွန့်လိုက်၏။

သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

"သွားစမ်း… အဲဒီသေနတ်ကို ကောက်ပြီး ငါ့ကိုပေး… "

တီးတိုးလေသံနှင့် ပြော၍ ဝင်းမွတ်ချောအိသော လည်တိုင်ကလေးကို စူးစူးကလေး ဓါးနှင့်ထောက်လိုက်၏။

"အား… နာတယ်… မလုပ်နဲ့… ကျွန်မရှင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ယူပေးမယ်… "

ဖြိုးငယ်က နောင်တရသွားသည်။

ကျားကိုသနားလို့ ချမ်းရာမှာပဲဆိုပြီး အကျီုခြုံပေးကာမှ အကိုက်ခံရတဲ့ သဘော… ။

သိပ်ကောင်း… ။

မင်းရဲဗလခိုင်းသည့်အတိုင်း သေနတ်ကိုကောက် ယူပေးလိုက်သည်။ သေနတ်ကောက်ရာတွင် မင်းရဲဗလက ထပ် ချက်မကွာလိုက်နေသည်။

လက်ထဲသေနတ်ရောက်လာတော့ ကောင်မလေး ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

"မင်းရဲဗလကို လာမစမ်းနဲ့ စနေ… မင်းထက်လူငယ် မင်းရဲဗလဆိုတဲ့အမည်ကို ငါခံနေတာကွ… "

မင်းရဲဗလက သေနတ်တ[illegible] သည်။

"ရှင်လူယုတ်မာ… ကျွန်မက ကျားမှ[illegible] တော့ဘူးထင်လို့ သနားလိုက်တာ… "

"အေး… ကျားဟာကျားပဲ… နွှာ[illegible] ကျားကိုနွားထင်လိုက်လို့လား… ကျား[illegible] လက်သည်းတော့ရှိသေးတယ်ကွ… [illegible]"

"ခင်ဗျားတော်တော်ဆိုးတယ်… မူ[illegible] ယောကျ်ားမဟုတ်သလိုပဲ… "

"ဘုရားဒကာဝင်မရှုပ်နဲ့… လောက[illegible] ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ပရိယာယ်[illegible] တာပဲ အဲဒါပရိယာယ်ခေါ်တယ် မူ[illegible] ငတုံးရဲ့… ကြေးစည်ထုတ်ရဲ့… "

ကြေးစည်ထုတ်ဆိုတာ ကြေး[illegible] ရဲ့… ။

ကြေးစည်သံနှင့်အမျှဝေသံကို [illegible] မဟုတ်ပါ… ။

ဒါကို မင်းရဲဗလက ခပ်ဟာ[illegible] သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေက တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့…

"ကျုပ်အလုပ်ကို နားမလည်သူနှစ်ယောက်က ဝင်ရှုပ်လို့ ခင်ဗျားသက်သာရာရသွားတာပါ မင်းရဲဗလ… ကဲ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ချင်သလဲ…"

"ငါ့မျက်စိတစ်ဖက်ကို မင်းအစားပြန်ပေးရမယ်… အင်္ဂလိ စကားလေးနဲ့ ပြောရဦးမယ်(TIP FORTAT)(EYE BY E TOOTH BY TOOTH) တဲ့… ပါးကိုက်ရင် နားကိုက်တဲ့သွားတ ချောင်းအစားပြန်ပေးရမယ်… မျက်လုံးတစ်လုံးအတွ မျက်လုံးတစ်လုံးပြန်ပေးရမယ်တဲ့…"

"အေးဗျာ… မြန်မာ့အသံက သင်ကြားပို့ချချက်က ဒီကွ ပေါ်အထိရှိနေတယ်နော်…"

မကြောက်မရွံ့ဖြစ်နေသော စနေ့အသံက တ ကိုတည်ငြိမ်၏။

"မင်းသေရဲသလား…"

"ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ်ရှိတယ်လေ… အဲဒီကဗျာထဲ သော်မသေ သေသော်ရဲမလားတဲ့… ကျုပ်ရဲ့ရဲ - ပြလိုက်ပါ့မယ်…"

"ရော့ ဒါဆို… ငါ့မျက်လုံးတစ်လုံးအတွက် မင်းပြန်ယူသွား…"

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်သေနတ်နှင့်ချိန်ကာ မင်းရဲဗလက ပစ်ချလိုက်၏။

ဒိုင်း…

"အား… အမယ်လေး"

သေနတ်သံနှင့် ဆင့်ကဲအော်တက်လာသော စနေ၏ အော်ဟစ်ညည်းသံကို မင်းရဲဗလကြားလို၏။

ဒါပေမဲ့ သူက သေနတ်ကိုမောင်းညှစ်လိုက်တော့ တကယ်ထွက်လာတာသောအသံက…

ချောက်…

"ဟား… ဟား… ဟား… ဟား… ဟား… ဟား…"

စနေထွန်းရယ်သံက တောအလုံးသောင်တစ်ပြင် ပင်လယ်တစ်လွှားသို့ပင် ဖြတ်ကျော်သွားသည် ထင်ရ၏။

စနေကို မင်းရဲဗလက ကြောင်ကြည့်နေသည်။

"ဟား… ဟား… ဟား… မင်းရဲဗလ… မင်းရဲဗလ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကိုခင်ဗျားပရိယာယ်ကောင်းလှပြီထင်နေတာ ဒီမှာကြည့်…"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စနေက လက်ဖဝါးကိုဖြန့်ပြလိုက်သည်။

လက်ဖဝါးထဲမှာ ကျည်ဆန်သုံးလေးဆန်… ။

"စနေဗျာ… ရဲအုပ်စနေပဲ… တော်းစနေမှ မဟုတ်တာ— လမ်းမှာကတည်းက… ကျည်ဆန်တွေ ဖြုတ်ထားလိုက်တာ… "

"ဟာ… "

လည်ချောင်းပေါက်ခမန်းအသံနှင့် မင်းရဲဗလ အော်၏။ သေနတ်နှင့် စနေကိုပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်၏။

စနေက ဘေးသို့ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။

သူက ကျည်ဆန်တွေကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ယင်း ကျည်ဆန်တွေအစား လက်ထဲရောက်လာတာက ကြေးပြားဝိုင်း လေး… ။

ထိုကြေးပြားဝိုင်းကလေးကို သောင်ပြင်ပေါ်မှာ စနေကောက်ရလာခဲ့သည်။

ဝှစ်… ။

လက်နှင့် တောက်ပစ်လိုက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

"အား… အမယ်လေး"

မင်းရဲဗလ မပီမသအော်ဟစ်သံ…

သူ့လက်ထဲတွင် ဓါးကရောက်နေပြီး စနေကို ပေါက်တော့မည်အပြု စနေက လက်ဦးမှုရယူသွားခဲ့၏။

အော်ဟစ်သံက နာကျင်မှုဝေဒနာသံ…

ကြေးပြားသည် ကျန်မျက်လုံးအကောင်းတစ်ဖက် ၏ထောင့်စွန်းကိုဖြတ်ထွက်သွားသည်။

မင်းရဲဗလ အရှုံးပေးလိုက်ရချေပြီ… ။

မျက်လုံးတွေကိုလက်နှင့်အုပ်ကာညည်းညူပြီး ချုံ ပေါ်တွင်လိမ့်နေ၏။

"ကဲ… ကိုစိုးနဲ့ ဖြိုးငယ်… သူ့ကိုသနားချင်ရင် သနားလို့ရပြီ မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးအမြင်မရှိမှတော့ သူ့လက်မြှောက် အရှုံး ပေးသွားပါပြီ… နိုင်ငံတော်ကို အကြမ်းဖက်ချင်တဲ့ ငရဲကန် ထရိုက်တာကြီး မင်းရဲဗလရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာအဆုံး သတ်သွားပါပြီ… ကျန်အပိုင်းကို ထောင်ထဲမှာပဲ ဆက် ကြည့်ကြစို့ရဲ့… "

တကယ်ပဲ မင်းရဲဗလအရှုံးပေးသွားပါပြီ… ။

စနေက မင်းရဲဗလကို ထူတွဲပေးသည်။

"ကျုပ်မှာလည်း နှလုံးသားနဲ့လူပါ… ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားတို့လို လူတွေကို ကျုပ်ကဥပဒေအမြင်နဲ့ ရှင်းတဲ့အခါ မသနားရဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘူး… တိုက်ခိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ ရန်သူဟာရန်သူပဲ… တိုက်ပွဲပြီးလို့ ခင်ဗျားတို့ရှုံးသွားရင်တော့ ဆရာဝန်နဲ့ လူနာ ပေါ့ဗျာ… ကဲ… လာတွဲကြပါဦး… သောင်ပြင်ကိုခေါ်သွား မယ်… ”

မျက်လုံးတစ်ဖက်အနက်စအုပ်ထားပြီး ကျန်မျက် လုံးတစ်ဖက်က သွေးထွက်မြင်းခံနေရသော မင်းရဲဗလကို သောင် ပြင်နားက အရိပ်ရအပင်တွေအောက်သို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက် စိုးခေါင် မောင်က ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့်…

“ဟိုမှာဗျို့… ဟိုမှာ မော်တော်လာနေပြီ… ”

မင်းရဲဗလမှလွဲပြီး ကျန်သူတွေက ယခုလာနေ သောမော်တော်မှာ ဖြိုတ်မှထွက်လာသော ဦးထွန်းမောင်းလာ သည့်မော်တော်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြ၏။

မင်းရဲဗလမှာ ပျားတုတ်သောဒဏ်…ကြေးပြားမှန် ထားသောဒဏ်ကြောင့် ညည်းတွားနေသည်။

သူ့လူတွေမှာလည်း ပျားကြောက်လို့တောထဲ တောင်ထဲတစ်ယောက်တစ်ကွဲစီပြေးကြမှတော့ သူ့ကိုလာရောက် ကယ်တင်ပေးဖို့ရန် မျှော်လင့်ဟန်မတူ… ။

ထို့အတူ မော်တော်ထဲတွင် အစုလိုက်အပြုံလိုက်ပါ လာသော လက်နက်ကိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကြောင့် လုံးဝအရှုံးပေး လိုက်ရသည်။

“ကျုပ်အဖို့ မကောင်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့လို့ မကောင်းတဲ့ ဒဏ်ကိုခံစားရပါပြီ မျက်စိတွေမမြင်ရတဲ့နောက် ကျုပ်ဘဝ ဝဋ်ကြွေးကို ကြိုးစင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ထောင်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဆုံးသတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်… ”

စနေကို ပြောနေတဲ့စကားတွေ… ။

လူလူချင်းအနေနှင့်စနေစိတ်မကောင်းပါ… ။

ရဲအဖွဲ့ကိုဒုရဲအုပ်တစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်လာသည်။ ကိုထွန်းက အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးမို့ အထက်၏တာဝန်ပေး ချက်အရ သူသိပြီးဖြစ်သည်။

စနေကိုသူက အလေးပြုသည်။ စနေကပြန်ပြုပြီး ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကိုပြောကာ တရားခံကို ရဲများလက်သို့အပ်လိုက် ၏။

မော်တော်နောက်ကျခြင်းမှာ ကျွန်းတွေကိုမှားပြီး ယခုကျွန်းကိုမတွေ့ပဲ အဲသည့်ကျွန်းမှားတွေကို တွေ့ဟာကြောင့် နောက်ကျသွားခြင်းဖြစ်ရကြောင်း ကိုထွန်းကပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်းပေါ်တွင် ကွဲပြန့်သွားသော လူဆိုးတွေကိုရှာ ဖို့မလွယ်ကူ... ။

အချိန်လည်း မပေးနိုင်... ။

မြိတ်ရောက်ရင် ကျွန်တော်အစီရင်ခံစာကို တိုင်းအထိတင် လိုက်ပါ့မယ်... တိုင်းကလည်း သိမှာပါ... သူ့ကိုတနင်္သာရီ တိုင်းမှာ တရားစီရင်မလား... ရန်ကုန်တိုင်းကိုပဲလွှဲပြီး တရားစီရင်မလားဆိုတာ သိရအောင်လုပ်ရဦးမယ် ဆရာ"

"ခင်ဗျားကိစ္စသာ ပြီးအောင်လုပ်... ဒီတရားခံကို ရန်ကုန် အထိယူသွားမယ် သူလုပ်ထားတဲ့ကေ့(စ်)တွေက ရန်ကုန် မှာတော်တော်ရှိတာ... "

"ကဲ... ဒါဆိုသွားကြစို့... "

သူတို့က တန်ဆေးလှေကိုပါတွဲခေါ်ယူဆောင်လာ ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

စနေက စိုးမောင်မောင်ဖက်ကြည့်ကာ...

"ကဲ... ဘုရားတကာကြီးရေ... အားလုံးတော့ အန္တရာယ် ကင်းသွားပြီ... ခင်ဗျားရဲ့ ဘုရားဂုဏ်တော်ကျေးဇူး ကြောင့်ပဲ... "

"ဩော်... ကိုစနေထွန်းရယ်... ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်

တွေလည်းပါပါတယ်... ခင်ဗျားသာ အေးအေးဆေးဆေး ဖာသိဖာသာနေလိုက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ရော ဟောဒီ ဖြိုးငယ်ကော အသက်မရှင်နိုင်ဘူးလေ... ပြီးတော့ လူတွေ ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ မင်းရဲဗလကိုလည်း ဖမ်းနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး... အဆိုးဆုံးက သူလွတ်နေရင် နိုင်ငံတော်ကို ဆက် ဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ... "

"ဒါဆိုလည်း နိုင်ငံတော်သစ္စာကိုစောင့်သိရှိသေတဲ့ ကိုစနေ ထွန်းလိုလူစားတွေ အများကြီးလိုတာပေါ့နော်... "

ဖြိုးငယ်က မော်တော်ပေါ်သို့တက်နေသောလူ တွေကိုကြည့်၍ ပြောနေ၏။ မော်တော်မှာ ကျောက်ကြိုးကျောက် ဆူးများကို ကွေ့ပတ်ကာ ဆိုက်ထားသည်။

လှိုင်းတို့က မော်တော်နံဘေးကို ဝင်ရောက်ကျီစယ် ကြသည်။

"နိုင်ငံတော်ကိုဘေးမသီရန်မခအောင် မေတ္တာပို့နေတဲ့ ခင် ဗျားတို့လိုဘာသာရေးသမားတွေလည်း လိုတာပဲ... ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအေးအေးချမ်းချမ်းနေရတာဟာ ကျွန် တော်တို့ရဲ့စွန့်စားမှုတင်မကဘူး... ဘုရားတရားပါယာ ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် အေးအေးချမ်းချမ်းနေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရတာပဲ မဟုတ်လား… အိရက်မှာ စစ်ဖြစ်ပြီးလူတွေ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်တာကလွဲလို့ လူတွေအေးအေးချမ်းချမ်းနေကြရတယ်… ”

“ဒါဆိုရင် စွန့်လွှတ်စွန့်စားတဲ့ လူတွေနဲ့ ဘာသာရေးလုပ်နေတဲ့ လူတွေမှာ ဘယ်သူက ပိုမြတ်သလဲ… ဟင်”

ဖြိုးငယ်၏ မေးခွန်းကိုနှစ်ယောက်လုံးမဖြေနိုင်ကြပါ။ စနေက ခေါင်းကုတ်သည်။ စိုးမောင်မောင်က မျက်မှောင်ကုတ်သည်။

“ဖြေကြလေ… ”

“ကျွန်တော်က ပိုမြတ်တယ်… ”

စိုးမောင်မောင်က ဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူး… ကျွန်တော်က ပိုမြတ်တာ… ”

မစ်ချင်ဟန်နှင့် စနေကပြန်ပြော၏။ သည်တော့ ဖြိုးငယ်က ရယ်သံလေးပေးဖြစ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ… ”

“ရှင်တို့ပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူး… မြတ်တာက ကုန်ဈေးနှုန်းကစားနေတဲ့ ပုဂ္ဂလိကကုန်သည်တချို့ပဲ… သူတို့မှ အမြတ်ရှိတာ… ”

“ဟာ… ဒီကောင်မလေး… ”

စိုးမောင်မောင်က ဖြိုးငယ်၏ခေါင်းလေးကိုခုတ်သည်။ စနေက စိုးမောင်မောင်အား မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း—

“ကျွန်တော်က ပိုမြတ်တယ်… ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိန်းမချောမိန်းမလှကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ချစ်မိလို့ပဲ… အချစ်ကပိုမြတ် ပိုသန့်ရှင်းတယ်တဲ့… ”

“ဟုတ်လား… ဘယ်သူ့ကို ခင်ဗျားချစ်လို့လဲ… ”

“ကိုစိုးရာ… ဖြိုးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုပေါ့… ”

“ဟင်… သူ့ကို ဘယ်သူကမှလည်း မချစ်ပဲနဲ့… ”

“ချစ်လို့ခေါ်ရာလိုက်တော်မူငဲ့ မပြုံးနဲ့နှင့် နှလုံးသွဲ့သွဲ့ခေါ်ပါသည်တဲ့… ဖြိုးငယ်ချစ်ရင်လိုက်ခဲ့… တို့ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဖြိုးငယ်ကို လက်ထပ်မယ်… လာ”

“အို… မလုပ်နဲ့… ဘယ်လိုလူကြီးလဲ… ”

“ဒီလို လူကြီးပဲ… ”

စနေက ပြုံးဖြည်းဖြည်းဆိုကာ စိုးမောင်မောင်အနီးမှ ဖြိုးငယ်ကိုလက်ကလေး ချိုင်းထဲညှပ်ကာကိုင်ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ပါးစပ်မှပြောနေသော်လည်း ဖြိုးငယ်မှာ စနေထွန်းခေါ်ရာသို့ပါ သွားရှာ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒါ ချစ်လို့ပဲနော့… ။

ဒါဓောင် စနေကအော်သွားသေးသည်။

"ဘုရားတကာရေ… ကျွန်တော်မယားပဲ ဖက်တော့မယ်မျို… "

ဆုံကြဦးမယ်ကွယ်။

ဓောညို

၂၃.၄.၂၀၀၇

www.burmeseclassic.com